Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Twain, Mark.; Oversat af F. Bork.
Titel | Title:	Tom som Opdager (fortalt af Huck Finn) : og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Em. Langhoff, [1908]
Fysiske størrelse | Physical extent:	201 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MARK TWAIN

TOM

SOM OPDAGER

1909. L. 788.

KØBENHAVN
EM. LANGHOFFS FORLAG

TOM SOM OPDAGER

AF

MARK TWAIN

MARK TWAIN

TOM SOM OPDAGER

(FORTALT AF HUCK FINN)

OG ANDRE FORTÆLLINGER

OVERSAT AF F. BORK

KØBENHAVN
EM. LANGHOFFS FORLAG

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

Kap. I.

Ja, det var netop Foraaret efter at Tom Sawyer og jeg havde skaffet vor gamle Neger Jim sin Frihed igen, da han var bleven fængslet som bortløben Slave nede paa Toms Onkel Silas's Landejendom i Arkansas.

Frosten var i Færd med at gaa af Jorden, ja af Luften med, og den Tid nærmede sig, da man kunde gaa med bare Ben, kaste med Marmorkugler, spille Klink, drive med Tøndebaand, spille Top og lade Drager gaa til Vejrs; og snart vilde Sommeren komme med alle dens Glæder. Det gør formelig en rask Dreng helt syg at se frem mod alle disse dejlige Ting og saa derefter opdage, hvor langt Sommeren dog endnu er borte! Ja, det er sikkert nok; og det faar ham da ogsaa til at udstøde dybe Suk og se sig sørgmodig omkring — der er noget i Vejen med Humøret, men han ved blot ikke rigtig, hvad det er! Han gaar omkring alene med sine mørke Tanker, sløv og ligegyldig for alt omkring sig; helst udsøger han sig

et ensomt Sted højt oppe i Udkanten af en Skov, sætter sig ned der og kaster Blikket langt bort hen langs den store Missisippi Flod med dens mørke, stille Skovbredder; alligevel kommer han ved Synet heraf i en saa mørk og alvorlig Stemning, at det forekommer ham, at alt hvad han tidligere har holdt af og sat Pris paa, nu er dødt og borte, ja ønsker at han snart maatte gaa samme Vej!

Ved Du, hvad det er for en Stemning? Det er Foraarsfeberen — Foraarsluften, Foraarslængslen. Og naar Du har faaet den at mærke, hvad er det saa Du ønsker? Ja, det ved Du neppe selv, men kun, at det faar dit Hjerte til at banke hurtigere — der er noget, Du længes efter! Og hvad er da det? — jo, Du længes efter at komme bort, langt bort fra alt det gamle og velbekendte, som Du er saa ked af — Du længes efter at se og opleve noget nyt! Ja, der har vi det — Du længes ud til fremmede Egne, hvor alt nu synes Dig at svæve i et gaadefuldt, romantisk, vidunderligt Skær. Og kan Du ikke komme bort, langt bort til disse Tankernes blændende rige Egne, ja, saa kan Du vel ogsaa nøjes med mindre — Du drager til et Sted lidt nærmere og glæder Dig selv ved denne lille Forandring.

Ja, jeg og Tom Sawyer havde begge denne Foraarsfeber i os, endog i en meget høj Grad;

alligevel kunde det ikke hjælpe at Tom forsøgte at komme bort, fordi — som han sagde — hans Tante Polly aldeles ikke vilde tillade, at han forlod Skolen og drev omkring for Lud og koldt Vand — nej her var bremset af!

En Aften sad vi paa Trappen udenfor Døren og talte om Sagerne, da Toms Tante kom ud til os med et Brev i Haanden og sagde: „Tom, jeg tror Du bliver nødt til at pakke dit Tøj og tage ned til Arkansas — din Tante Sally har nok Brug for Dig."

Jeg var lige ved at springe højt i Luften af bare Glæde og mente at ogsaa Tom øjeblikkelig vilde flyve sin Tante om Halsen og vælte hende om af bare Henrykkelse, men se — det utrolige skete — han blev siddende stiv som en Pind og sagde ikke et Muk! Jeg var lige ved at græde ved at se ham opføre sig saaledes, nu da vort inderligste Ønske var paa Vej til at skulle opfyldes, men der sad han nu og mulede saalænge, til jeg tilsidst blev i saa daarligt Humør, at jeg næsten ikke vidste, hvad jeg skulde gøre af mig selv. Endelig sagde han ganske tørt (jeg kunde gerne have skudt ham ned derfor): „Hør, Tante Polly, jeg er virkelig meget ked af det, men jeg tror, at jeg maa bede mig fritaget — i det mindste foreløbig — for denne Fornøjelse."

Hans Tante stod som himmelfalden ved at høre denne frække Tale, og formaaede i et helt Minut ikke at sige noget, og jeg fik da derved Lejlighed til at puffe Tom i Siden og hviske til ham: „Er Du bleven skruptosset, eller hvad fejler Dig — at spolere en saa prægtig Lejlighed til at komme bort!"

Men Tom lod sig ikke forstyrre, men mumlede blot sagte: „Huck Finn, vil Du da have at jeg skal lade hende mærke, at jeg heller end gerne vil af Sted? Saa vil hun blot begynde at faa Betænkeligheder om det ogsaa er rigtigt, at jeg kommer af Sted; hun vil forestille sig alle mulig indtræffende Sygdomstilfælde, Farer paa Rejsen og Forhindringer af enhver Art, og før Du aner det, har hun taget sit Forslag tilbage. Nej, lad Du kun mig raade, jeg ved bedst, hvorledes hun skal behandles."

Det havde jeg nu aldrig tænkt mig, men alligevel fik han Ret — ja, Tom Sawyer havde næsten altid Ret; han havde det klareste Hoved, jeg nogensinde har truffet, var altid med paa Noderne og aldrig forknyt. Imidlertid havde Tante Polly atter sundet sig, og nu brød Uvejret løs over Toms syndige Hoved.

„Naa, Du vil bede Dig fritaget!" udbrød hun, „naa, saa det er det Du vil! Aldrig har jeg i mine

livskabte Dage hørt Magen! Og det er mig, din Tante, Du saaledes taler til? Afsted med Dig og faa dit Tøj pakket, og det straks, og hvis jeg endnu hører et eneste Ord fra Dig om, at Du vil bede Dig fritaget for noget, jeg ønsker, saa kan Du tro, at jeg skal fritage Dig — men det bliver med nogle paa Pukkelen; og nu af Sted med Dig?"

Hun gav ham et Tjat med Fingerbøllet i Hovedet, idet vi sprang forbi hende, hvorpaa Tom lod som han klynkede, medens vi løb op ad Trappen. Men oppe paa Værelset omfavnede han mig i vild Henrykkelse over virkelig at komme bort, og udbrød: „Før vi kommer af Sted, vil hun alligevel fortryde, at hun lader os rejse, og saa ved hun ikke sit levende Raad for at gøre det om igen. Efter hendes sidste Udtalelse vil hendes Stolthed ikke tillade hende at tage sit Ord tilbage!"

Tom var færdig med at pakke ind i mindre end ti Minutter, undtagen med de Ting, som Tanten og Mary vilde lægge til Rette for ham; vi ventede da i andre ti Minutter, for at Tanten kunde blive en Smule afkølet og mere medgørlig, thi som Tom sagde: „Naar hun har halv Kraft paa, tager det hende ti Minutter at komme nogenlunde til Ro igen, men har hun fuld Damp oppe, saa

varer det tyve Minutter, inden hun er den gamle igen — denne Gang var hun særlig højt oppe!" Vi skyndte os da endelig ned, da vi var svært nysgerrige efter at vide, hvad der stod i Brevet.

Hun sad hensunken i dybe Tanker med Brevet paa Skødet, og da vi havde sat os ned, sagde hun: „De har saa mange Bekymringer dernede, og mener, at Du og Huck maaske kan være dem til lidt Adspredelse og Opmuntring. Ja, I er vel ogsaa det rette Par Fyre til det Stykke Arbejde. Ulykken er den, at de dernede har en Nabo ved Navn Brace Dunlop, der allerede for tre Maaneder siden vilde forlove sig med deres Datter Benny, hvad de ikke syntes sigtig om; men først nu har de rentud sagt ham, at der ikke blev noget deraf, og derfor er han nu bleven gnaven paa dem, hvad de har taget sig meget nær. Jeg tror at han er et Menneske, som de mener det er heldigst at staa paa en god Fod med, thi de har prøvet paa at gøre ham mild igen ved at tage hans skørhovede Broder til at hjælpe dem med Bedriften, skønt de daarlig har Raad dertil og egentlig helst vilde være fri for ham. Hvem er disse Dunlops?"

„De bor omtrent en Fjerdingvej fra Onkel Silas' Ejendom, Tante Polly — alle Landboerne dernede bor en Fjerdingvej fra hinanden — og

Brace Dunlop er rigere end nogen af de andre og ejer desuden en hel Hob Negere. Han er Enkemand, seks og tredive Aar gammel, har ingen Børn, er stolt og hovmodig af sine mange Penge, og derfor ilde lidt af alle dernede. Jeg formoder, at han bilder sig ind, at han kan faa hvilkensomhelst Pige til Ægte, som han peger paa, og det har sikkert ærgret ham meget, da han mærkede, at han ikke kunde faa fat i Benny. Hun er for Resten kun halv saa gammel som han og netop ligesaa sød og elskværdig som — men Du har jo selv set hende, Tante. Stakkels gamle Onkel Silas vilde maaske — desværre — igen søge at komme lidt til Hægterne paa denne Maade — fattig, plaget og forkuet som han er — og har altsaa nu ved at fæste denne Døgenigt Jupiter Dunlop søgt at formilde dennes stortalende Broder."

„Hvad er det for et Navn — Jupiter? Hvordan har han dog faaet det?"

„Det er kun et Øgenavn. Jeg tror man for længe siden har glemt hans virkelige Navn. Han er nu 27 Aar og har baaret dette Navn lige fra den første Gang han var til Svømning. Læreren saa, at han havde en brun Plet af Størrelse som en 2-Øre paa det venstre Ben tæt ovenfor Knæet, og omkring den fire mindre runde Pletter, hvorfor han bemærkede, at det mindede

ham om Planeten Jupiter med dens fire Maaner. Drengene fandt straks, at det var evig Sjov, hvorfor de kaldte ham Jupiter, og det hedder han den Dag i Dag. Han er høj og ranglet, kejtet og tilbageholden, noget dum af sig, men alligevel et skikkeligt Skrog; han bærer langt brunt Haar, men intet Skæg; for Resten ejer han ikke en Øre, hvorfor Brace giver ham Naadsensbrød og sine gamle aflagte Klæder, samt sin dybe Foragt i Tilgift. Jupiter er et Tvillingbarn."

„Hvordan ser da hans Tvillingbroder ud?"

„De ligner hinanden som to røde Kør, siger man, i al Fald gjorde de det tidligere, men den anden har ikke vist sig i de sidste syv Aar. Han gjorde et Indbrud, da han var en nitten—tyve Aar, blev nappet og puttet i Hullet, men brød ud og stak af — op Nord paa. Man hørte en Gang imellem lidt om, hvorledes han røvede og stjal, hvor han kom frem, men det er nu adskillige Aar siden. Han er nu død, siger man; i al Fald hører man ikke noget om ham mere."

„Hvad hed han?"

„Jake."

Saa blev der ikke talt mere om den Sag, og den gamle Dame sad længe fordybet i sine egne Tanker. Endelig sagde hun: „Det der piner Tante

Sally allermest er, at denne Jupiter sætter din Onkel i et saa daarligt Humør."

Tom og jeg blev begge lidt forbausede ved at høre dette, og Tom sagde: „Daarligt Humør — Onkel Silas? Nej hør en Gang, nu vil Du vist narre os, Tante. Jeg troede slet ikke, at han kunde blive gnaven."

„Jo, din Tante skriver, at han undertiden kunde blive saa irriteret, at det slet ikke var umuligt, at han kunde forgribe sig paa Fyren."

„Nej, Tante Polly, det er det værste, jeg længe har hørt — han, som altid var saa from som et Lam."

„Ja, i al Fald er hun meget ked af det og skriver, at din Onkel er bleven ganske forandret paa Grund af disse Sammenstød med denne Fyr. Naboerne taler derom og lægger hele Skylden paa din Onkel, fordi han nu en Gang er Præst og derfor aldrig bør strides eller skændes med nogen. Tante Sally siger, at han kun nødig bestiger Prædikestolen, fordi han formelig skammer sig; tillige er hans Sognefolk begyndt at trække sig tilbage fra ham — han er ikke længere saa afholdt, som han tidligere har været."

„Er det dog ikke forunderligt?" udbrød Tom, „Du ved, Tante Polly, at han altid var saa god og venlig, saa betænksom og opmærksom, saa mild

og elskelig — ja han var en ren Engel, syntes jeg! Hvad kan der dog nu være i Vejen med ham?"

Kap. II.

Vi var meget heldige med vor Rejse, idet vi kom om Bord i en Floddamper, der kom oppe fra det Nordlige og var paa Vej til en af de mangfoldige Smaastrømme nede i Louisiana. Vi kunde derfor sejle helt ned ad Mississippi til Avlsgaarden i Arkansas uden at behøve at skifte Damper i St. Louis — næsten tusind Mile i en Køre.

Vi havde det stille og fredeligt der om Bord; der var ikke mange Passagerer, næsten alle ældre Folk, der sad hver for sig og døsede Tiden hen og ikke indlod sig paa videre Snak. Vi var fire Dage om at komme ned ad den øvre Flod, fordi vi saa ofte løb paa Grund, men det fandt vi Drenge langtfra kedeligt.

Lige fra vi kom om Bord den første Dag mærkede vi begge, at der maatte være nogen syg i Kahytten ved Siden af vor, da Opvarteren stadig bragte Maden derind. Vi udfrittede ham da, og han svarede, at der vel boede en Mand derinde, men han saa dog ikke ud som han var syg.

„Mon han dog ikke alligevel er syg?“ spurgte Tom.

„Det er muligt, men jeg ved det ikke; dog forekommer det mig, at han snarere lader som han er det,“ svarede Opvarteren.

„Hvorfor tror De egentlig det?“

„Jo, dersom han var syg, vilde han dog en Gang imellem klæde sig af, ikke sandt? Men det gør han ikke, i al Fald trækker han aldrig sine Støvler af.“

„Død og Pine! Ikke en Gang naar han lægger sig i Køjen?“

„Ikke en Gang da.“

Der var da noget for Tom Sawyer — en Hemmelighed — saa var han øjeblikkelig med! Vilde man lade ham vælge mellem at efterspore noget hemmeligt og saa en god delikat Æblekage — øjeblikkelig valgte han det første, det var noget der fulgte af sig selv! Jeg for min Person havde valgt Kagen — det mystiske har aldrig ligget for mig; Folk er nu en Gang saa forskellige, og det er vel ogsaa det heldigste.

Tom spurgte derfor straks Opvarteren: „Hvad hedder Manden?“

„Phillips.“

„Hvor kom han om Bord?“

„Jeg tror han kom om Bord i Alexandria, oppe i Iowa."

„Hvad mon Manden er?"

„Jeg aner det ikke — det har jeg heller aldrig spekuleret paa," svarede Opvarteren.

Jeg sagde til mig selv: „Her er da en til, der vilde have valgt Æblekagen."

„Er der ellers noget mærkeligt ved ham — ved hans Tale eller saadan?" spurgte Tom.

„Nej, ikke noget særligt, undtagen at han synes noget ængstelig af sig; han holder sin Dør laaset baade Dag og Nat, og naar man banker paa hos ham, lader han ikke nogen komme ind, før han har aabnet Døren paa Klem og set hvem det er."

„Ih, Du store Kineser! Det kan virkelig blive interessant! Jeg kunde nok lide at faa et Glimt af den Fyr at se. Hør, næste Gang, De gaar ind til ham, kunde De saa ikke lade Døren staa aaben, saa at — —."

„Nej, nej, det gaar skam ikke. Han vilde straks være der og smække den i!"

Tom spekulerede nu lidt over Sagen og sagde omsider: „Hør en Gang; lad mig faa Deres Forklæde paa, saa bringer jeg ham hans Frokost i Morgen tidlig; De skal faa en Kvartdollar derfor."

Opvarteren var straks villig til at gaa ind paa Forslaget, hvis da 1ste Hovmester ikke havde no-

get derimod. Tom sagde, at det skulde han nok selv ordne med denne, og det blev da bestemt, at baade Tom og jeg næste Morgen skulde gaa derind med Mandens Frokost.

Tom sov ikke meget den Nat; han var altfor opsat paa at komme ind til Fyren og faa Hemmeligheden angaaende denne opklaret, og laa det meste af Natten og spekulerede til ingen Nytte over Sagen. Jeg derimod spildte ikke min gode Nattero, men sagde til mig selv, at jeg ikke vilde give en sur Sild for at faa at vide, hvem denne Phillips var — det manglede bare!

Naa, næste Morgen tog vi altsaa begge Forklæderne paa, fik fat i et Par Præsenterbakker og Tom bankede saa paa Døren. Manden aabnede denne paa Klem, lod os komme ind en for en, men smækkede dog straks Døren i efter os.

Men hvad var dog det? Ved Synet af denne Mand havde vi nær begge tabt vore Bakker paa Gulvet af Overraskelse, og Tom raabte straks: „Men [illegible]r jo Jupiter Dunlop! Hvor Pokker kommer Du fra?“

Fyren saa jo straks noget forlegen og forbauset paa os, og det var som om han knap rigtig vidste om han skulde blive forskrækket eller fornøjet ved at se sig genkendt, men tilsidst valgte han dog det sidste, hvorefter hans pludselige Bleghed forsvandt

og vi gav os alle til at snakke sammen, medens han spiste sin Frokost. Medens han gjorde dette, sagde han: „Jeg er nu for Resten ikke Jupiter Dunlop, og hedder heller ikke Phillips. Men dersom I vil sværge paa at holde ren Mund, skal jeg imidlertid gerne fortælle Jer lidt om hvem jeg er."

„Vi skal intet sige," sagde Tom, „men Du behøver ellers ikke at fortælle os hvem Du er, naar Du ikke er Jupiter Dunlop."

„Hvorfor det?"

„Jo, for hvis Du ikke er den ene, saa er Du for Pokker vel den anden — saa er Du hans Tvillingbroder Jake. I ligner hinanden som to Draaber Vand."

„Ja, det er rigtigt — jeg er virkelig Jake Dunlop. Men hør en Gang, hvordan er I kommen til at kende os Dunlops?"

Tom fortalte nu om alle de Eventyr, vi havde oplevet nede hos Onkel Silas ifjor Sommer, og da han hørte, at vi kendte hele hans Familieforhold og hans egen Historie nøje nok, fik han omsider Munden paa Gled og snakkede frit fra Leveren, gjorde ingen Røverkule af sit eget Hjerte, fortalte at han altid havde været en slem Døgenigt og var det for den Sags Skyld endnu, og at han antog, at han vel vedblev at være det saalænge han levede. Han indrømmede godt, at han havde ført og førte

et vildt Liv, og — her gik der pludselig ligesom en Skælven gennem ham, og han lyttede spændt, som om han havde hørt noget røre sig udenfor. Vi forholdt os tause og alt var stille i nogle Øjeblikke, men der hørtes intet andet end Træværkets Knagen og Maskinens Sjug—Sjug nedenunder i Rummet.

Da han igen var bleven beroliget, fortalte vi ham om hans Familie, om hvorledes Braces Kone havde været død i tre Aar, og at han nu gerne vilde ægte Benny, som dog ikke vilde have ham; om Jupiter, der var i Arbejde hos Onkel Silas og om hvorledes de to altid var paa Kant med hinanden — indtil Jake pludselig, uden vi vidste Grunden, gav sig til at le.

„Ja, er det ikke grinagtigt," udbrød han, „det minder mig grangiveligt om gamle Dage, at høre alt dette gamle dagligdags Vrøvleri, ja, det rører mig næsten indvendig. Det er nu over syv Aar siden jeg hørte noget om alt dette; men hvad siger man om mig dernede?"

„Man siger slet ikke noget; i al Fald er det kun sjeldent at det sker."

„Det var som Pokker; hvordan kan det dog være?" bemærkede han forundret.

„Fordi de dernede antager, at Du er himlet for længe siden."

„Nej da — er det virkelig dit Alvor? Tror de det?“ spurgte han, idet han sprang op og saa spændt paa os.

„Ja, paa Ære! Der er ikke et Menneske dernede, der tror at Du endnu er i Live,“ sagde Tom roligt.

„Hurrah! Saa er jeg bjerget, det er sikkert! Jeg tager lige sporenstrengs hjem; der kan de skjule mig og redde mit Liv. Men I maa holde ren Mund, Drenge, hører I! Sværg paa, at I aldrig, aldrig vil omtale, at I har set mig. Ja, Drenge, I maa have lidt Barmhjertighed med en stakkels Djævel, der er bleven jaget baade ved Dag og Nat og ikke mere tør vise sig for nogen! Jeg har jo aldrig gjort Jer noget ondt, og vil heller aldrig gøre Jer noget, saa sandt som jeg staar her paa denne Plet; sværg, at I vil hjælpe mig at frelse mit Liv!“

Selv om det havde været Fyren selv med Hestehoven, saa havde vi svoret Eden, og vi gjorde det da ogsaa. Og han blev saa glad og var saa taknemlig mod os, stakkels Fyr, at vi kun med Møje undgik, at han omfavnede os begge.

Efter at vi nu en Tid lang havde talt fortroligt sammen, trak han en lille Haandkuffert frem og begyndte at lukke den op, men bad os dog først at vende Ryggen til ham. Det gjorde vi, og da vi

atter saa os om, havde vi et tilsyneladende helt fremmed Menneske for os. Han havde nu blaa Briller for Øjnene, og et flot, brunt Overskæg med tilsvarende Fipskæg, — hans egen Moder vilde ikke have kendt ham! Han spurgte os, om vi nu syntes han lignede sin Broder Jupiter.

„Nej," svarede Tom, „ikke Spor; det skulde da være det lange Haar."

„Godt, det vil jeg se at faa klippet tæt af, før jeg kommer hjem; han og Brace vil ikke røbe mig, og jeg kan godt bo hos dem som en fuldstændig Fremmed uden at Naboerne faar Mistanke om hvem jeg er. Hvad mener I saa om det, Drenge?"

Tom betænkte sig et Øjeblik, men sagde saa: „Jeg og Huck vil naturligvis holde ren Mund, naar vi kommer derned; men hvis Du ikke selv passer nøje paa og holder Tand for Tunge, kan det maaske blive risikabelt nok; thi Folk vil snart lægge Mærke til, at din Stemme livagtig ligner Jupiters, og faa dem til at komme i Tanker om den Tvillingbroder, som de antog at være død for længe siden, men som i al den Tid blot har skjult sig under et fremmed Navn!"

„Død og Pine!" udbrød nu Jake, „Du har virkelig Ret — Du er ikke født i Gaar; jeg bliver nok nødt til at agere døvstum saalænge der er en Nabo i Farvandet. Det havde været en køn Historie,

om jeg nu havde taget et kort Trip hjem og saa havde glemt denne lille Omstændighed — men det var i Grunden heller ikke min Hensigt at tage hjem; jeg søgte blot et Sted, hvor jeg kunde klare mig for de Fyre, der er efter mig; af den Grund var det, at jeg vilde maskere mig og trække i andre Klæder, og — —."

Her sprang han hurtig hen til Døren, lagde Øret til Dørsprækken og lyttede, bleg af Angst, efter en Lyd udenfor. Lidt efter hviskede han: „Det lød ligesom en Bøssehane, der blev spændt! Det er frygteligt altid at gaa i saadan en Angst!" Og med det samme sank han ned paa en Stol, bleg og næsten afmægtig og tørrede den kolde Sved af Panden.

Kap. III.

Fra den Dag af var vi næsten al Tid sammen med ham, og enten den ene eller den anden af os sov i hans øverste Køje. Han sagde, at han saa længe havde følt sig ene, og at det var en stor Opmuntring for ham at have Selskab og nogen at tale med i sin Nød. Vi brændte af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvad der egenlig var i Vejen med ham, men Tom mente dog, at det var bedst at lade

som intet, han vilde da maaske en Gang ved Lejlighed selv komme frem med det. Dersom vi derimod udspurgte ham straks, vilde han maaske blive mistænksom og krybe ind i sin Skal igen. Saaledes gik det ogsaa. Vi mærkede snart, at han havde stor Lyst til at komme ind paa Sagen, men hver Gang han lige var paa Nippet til at komme frem med det, betænkte han sig pludselig og gav sig til at tale om noget andet. Tilsidst kom det dog frem paa følgende Maade: Han udspurgte os en Gang i en tilsyneladende ligegyldig Tone om Mellemdæks-Passagererne. Vi fortalte ham hvad vi vidste om dem, men det tilfredsstillede ham langtfra — vi beskrev dem ikke udførligt nok for ham; han bad os da beskrive dem langt nøjere. Det gjorde Tom, og da han tilsidst saa nøjagtigt som muligt havde beskrevet en af de mest røveragtige og pjaltede af dem, paakom der atter Jake en let Gysen og han udbrød: „Herre jemini! Der har vi en af dem! De er altsaa her om Bord — ja, jeg tænkte det jo nok! Jeg havde dog haabet paa, at jeg var sluppen fra dem, men var aldrig rigtig sikker derpaa. Dog, bliv ved."

Og da Tom dernæst gav en nøje Beskrivelse af en anden af de mange tarvelige Mellemdæks-Passagerer, for der atter en Gysen gennem Jake, og han stammede: „Ja, det er ham — den anden!

Blot vi nu maatte faa en rigtig stormfuld, mørk Nat, saa jeg kunde slippe i Land; I skal se, de ligger paa Lur efter mig. De har rimeligvis bestukken en Opvarter eller en Skopudser til at passe paa mig, og selv om jeg var saa heldig at slippe bort uden at nogen saa mig, saa vilde de dog faa det at vide inden der var gaaet en Time."

Han vedblev saaledes at snakke væk om sine Oplevelser, og da han først var kommen ind paa Sagen gik det mere glat for ham.

„Ja, det var en Forretning," sagde han; „det vi havde i Kikkerten var et Par vidunderlige Diamanter, der fandtes i en Juvelbutik i St. Louis og som blev beundrede af alle. Vi trak alle tre i fint Tøj og hele Historien blev udført midt paa Dagen. Diamanterne lod vi sende hen til os i det Hotel, hvor vi boede, da vi foregav at ville se dem lidt nøjere, før vi købte dem; og medens vi undersøgte dem, havde vi to nøjagtig lignende uægte Stene parate, som vi sendte tilbage til Juveleren med den Besked, at Diamanterne ikke var af det reneste Vand og at den forlangte Pris — tolvtusinde Kroner — var meget for høj."

„Tolv tusinde Kroner," udbrød Tom, „var de virkelig saa meget værd?"

„Ikke en Øre mindre."

„Og I tre Kavalerer stak saa virkelig af med dem?“

„Ja, som en Mis! Jeg antager at Juveleren endnu i dette Øjeblik neppe aner at han er bleven taget ved Næsen. Desuagtet ansaa vi det ikke for raadeligt at blive i Nærheden af St. Louis, hvorfor vi raadslog om hvor vi skulde begive os hen. Den ene mente mod Øst og den anden mod Vest, og tilsidst kastede vi Lod derom, og Loddet traf Øvre-Missisippi. Vi lagde saa Diamanterne i et Stykke Papir, skrev vore Navne udenpaa og gav Hotellets Bogholder Pakken i Forvaring med den Besked, at han ikke maatte udlevere den til nogen af os uden at de to andre var til Stede og saa derpaa. Derefter gik vi hver for sig en Tur ud i Byen, og jeg tror nok, at vi alle havde samme Plan i Hovedet, dog er jeg ikke sikker paa det.“

„Hvad var det for en Plan?“ spurgte Tom.

„At stjæle fra de andre.“

„Hvad for noget? Vilde en af Jer virkelig tage det hele, efter at I alle havde hjulpet hverandre at faa fat paa det?“

„Naturligvis.“

Det oprørte Tom Sawyer meget, og han sagde ligefrem, at det var noget af det tarveligste og sjofleste han nogensinde havde hørt. Men Jake Dunlop svarede, at saadant skete saa ofte i deres

Profession. Naar nogen lagde sig efter Tyveri, var han altid nødt til at se paa egen Fordel, andre gjorde det dog ikke. Og derpaa gik han videre i sin Fortælling.

„I forstaar jo nok, at Knuden ved det hele var, at man vanskelig kunde dele to Diamanter mellem tre Mennesker. Hvis der blot havde været tre Diamanter, saa — men det kan nu ikke hjælpe at fantasere derom, thi der *var* nu ikke mere end to. Jeg drev længe ene om i Smaagaderne og grundede og spekulerede, men jeg var tilsidst fuldstændig enig med mig selv om, at jeg selv vilde hugge disse Diamanter ved første givne Lejlighed, og have en Forklædning parat, som jeg kunde tage paa og saa se at komme bort og give de to andre en god Dag og en glad Aften! Jeg anskaffede mig saa falskt Skæg, Brillerne og disse Bondeklæder, som jeg har paa, og bragte alle Sagerne med til Hotellet i en lille Haandkuffert. Da jeg gik forbi en Butik, hvor man solgte den Slags Ting, saa jeg gennem Vinduet et Glimt af en af mine Kammerater; det var Bud Dixon, og jeg var svært glad ved at se ham der, kan I tro. Jeg fik da Lyst til at se, hvad han vilde købe, trak mig lidt tilbage og passede ham op. Og hvad tror I saa det var han købte?“

„Et falskt Skæg,“ foreslog jeg.

„Nej."

„Briller da?"

„Nej."

„Aa, hold Du hellere din Bøtte, Huck Finn," sagde Tom, „Du forplumrer altid en Sag. Hvad var det saa han købte, Jake?"

„Det vil Du aldrig kunne gætte, det er jeg vis paa; det var saamænd ikke andet end en lille Skruetrækker — en ganske lille Skruetrækker."

„Nu har jeg da aldrig hørt Magen! Og hvad vilde han da med den?"

„Ja det spekulerede jeg ogsaa paa og sagde til mig selv: Det var dog grinagtigt; hvad mon han dog vil med den Tingest? Da han saa kom ud, skjulte jeg mig i en Gadedør til han var kommen forbi og fulgte saa efter ham til en Butik med brugte Klæder, hvor han købte en rød Flonels Skjorte og noget andet gammelt Bras, netop det, Du før fortalte, at han nu har paa. Derpaa gik jeg ned til Kajen og skjulte mine Sager om Bord i den Floddamper, som vi havde bestemt os for at sejle med, hvorpaa jeg gik tilbage til Byen. Der havde jeg atter Held med mig, idet jeg mødte vor anden Kammerat, der ogsaa kom anstigende med en Byldt gamle Klæder. Tilsidst hentede vi Diamanterne og begav os alle tre om Bord.

Men nu var vi komne godt op at køre, thi ingen

af os dristede sig til at gaa til Køjs — vi var nødte til at blive siddende oppe og passe paa hinanden. Det var Pokkers ærgerligt at være nødte hertil, men der var allerede for et Par Uger siden kommen Fjendskab mellem os, og vi holdt kun sammen, fordi vi drev vore Forretninger i Fællesskab. Det var ogsaa denne nederdrægtige Omstændighed, at der kun var to Diamanter til tre Mand!

Vi spiste først til Aften, tændte saa Piberne og travede derpaa alle tre sammen op og ned ad Dækket til henad Midnat, da vi gik ned, satte os i min Kahyt, laasede Døren og tog Papiret med Diamanterne frem for at se, om de endnu var i god Behold; vi lagde derpaa Papiret i den underste Køje, saa vi alle kunde holde Øje med det og satte os saa ned, men det holdt haardt at holde os vaagne. Tilsidst fik Bud Dixon sig nikket i Søvn, og neppe var han begyndt at snorke for Alvor, før Hal Clayton pegede hen i Retning af Diamanterne og derpaa henimod Døren, og jeg var da straks med paa Spørgsmaalet. Jeg rakte over og greb Papiret med Diamanterne, hvorpaa vi begge rejste os og stod et Øjeblik ganske stille — Bud rørte sig ikke; saa drejede jeg sagte Nøglen om i Yderdøren, ligesaa Haandtaget, hvorpaa vi begge listede os ud paa Gangen og lukkede Døren sagte efter os.

Der var ingen at se nogetsteds og Dampbaaden gik sin støtte Gang gennem den store Flods Vande i det dæmpede Maanelys. Uden at tale sammen gik vi lige op paa Orkandækket, hvor vi satte os længst agterude ved Enden af Skylightet. Vi vidste begge, hvorledes Meningen var og hvorledes dette vilde gaa, uden at vi behøvede at drøfte Sagen nærmere; Bud Dixon vilde vaagne og savne Pakken og vilde da straks komme ud for at opsøge os, thi han var en Fyr, der ikke var bange for noget. Naar han saa havde funden os, og det vilde jo ikke være ham vanskeligt, vilde vi prøve at hive ham over Bord, om vi saa selv skulde sætte Livet til ved Forsøget derpaa. Jeg skal ikke nægte, at det gøs i mig ved Tanken derom, thi jeg er af Naturen ikke saa modig som saa mange andre, men løbe bort fra det hele — det vilde jeg dog ikke! Jeg nærede et stille Haab om at Damperen vilde stoppe et eller andet Sted, hvor vi saa kunde slippe i Land og undgaa denne Kamp, thi jeg var ikke saa lidt bange for Bud Dixon; men Baaden gik jo opad Floden og det var derfor ikke sandsynligt, at den vilde stoppe op.

Naa, Tiden gik, men Fyren indfandt sig ikke. Vi ventede ufortrødent til Dagen endelig begyndte at gry, men Bud blev stadig borte!

„For Pokker!“ sagde jeg, „hvad mener Du om

dette her? Det ser en Smule mistænkeligt ud, ikke?"

„Ja, det kan vi godt være enige om," sagde Hal, „men tror Du ikke han spiller Komedie med os? Lad os aabne Papiret." Det gjorde jeg da, og hvad mener I saa — der var ikke andet deri end et Par smaa Stykker hvidt Sukker! Det var altsaa Grunden til, at han kunde sidde der og snorksove hele Natten nok saa behageligt! Var det ikke raskt gjort? Han havde haft begge Papirer fix og færdige og havde saa, lige for Næsen af os, byttet dem om! Dygtig Fyr, ikke sandt?

„Vi følte os jo noget flade ved denne Opdagelse, men nu gjaldt det om i en Hast at fatte en Plan, og det gjorde vi da. Vi besluttede at lægge Papiret sammen, ganske som det var før, liste os ind og lægge det i Køjen igen og lade som om vi slet ikke vidste af noget og ikke havde Anelse om, at Bud laa og grinte af os midt i sin forstilte Snorken. Endvidere besluttede vi ikke at vige fra ham, og den første Aften, vi saa kom til Land, vilde vi drikke ham plakat fuld og derpaa tage Diamanterne fra ham, selv om det skulde gaa paa Livet løs; han vilde akkurat have gjort det samme ved en af os. Alligevel havde jeg ingen rigtig Tiltro til at Planen vilde lykkes for os. At drikke ham fuld var en let Sag — han havde altid haft Lyst til

Mosten, men hvad fik vi saa ud af det? Man kunde maaske søge og søge i det uendelige og alligevel ikke finde noget. Men pludselig faldt der mig noget ind, der atter gav mig Haab! Jeg havde nemlig taget mine Støvler af, da de klemte mig lidt, og da jeg tog den ene op fra Dækket for atter at trække den paa, og kastede et Blik paa Hælen, faldt der mig noget ind. I kan vel huske, at jeg omtalte en lille hemmelighedsfuld Skruetrækker?"

„Ja, vel kan vi det," sagde Tom vældig interesseret.

„Naa, da jeg saa betragtede den Hæl, gik det pludselig op for mig, hvor han havde skjult Diamanterne! Se en Gang paa saadan en Hæl; under den sidder der en Jernplade, der er fæstnet til Hælen med smaa Skruer. Der var ellers ikke en Skrue nogetsteds paa Fyren undtagen paa hans Støvlehæle, men naar han havde Brug for en Skruetrækker, saa vidste jeg nu, hvortil en saadan skulde bruges."

„Er det ikke storartet, Huck?" udbrød Tom.

„Naa," vedblev Jake, „jeg trak saa mine Støvler paa, vi gik ned, listede os ind i Kahytten, lagde Papiret med Sukkeret i Køjen igen og satte os ned og hørte ligesom halvt i Søvne paa Bud Dixons Snorken. Hal Clayton sov snart ind, men jeg

holdt mig tappert, jeg har aldrig været saa vaagen i hele mit Liv. Med Hatteskyggen trykket ned over Øjnene stirrede jeg ivrigt omkring paa Gulvet for om muligt at opdage nogle Stumper Læder. Det tog Tid, og jeg begyndte allerede at tro, at jeg havde taget fejl, da jeg endelig opdagede noget. Det laa ovre tæt ved Skottet og lignede næsten Tæppet i Farve; det var en lille rund Læderprop af Tykkelse som Enden af Eders Lillefinger og jeg sagde straks til mig selv: „Hoho, der ligger nok en Diamant i den Rede, hvor Du er kommen fra.“ Det varede da heller ikke længe, før jeg ogsaa fandt Proppens Kammerat. Ja, hvad giver I mig for saadan en udspekuleret Tyveknægt! Her havde han lavet den nydeligste Fælde for os og regnet ud, hvad vi vilde gøre, og vi to Fæhoveder gik lige i Fælden! Han havde ganske rigtig tænkt sig, at vi vilde stjæle Pakken med de falske Diamanter, og medens vi sad oppe paa Dækket hele Natten og ventede paa ham for at hive ham i Floden, sad han ganske gemytlig nede i Kahytten og skruede sine Hælplader af, skar Proppene ud, stak Diamanterne i Hullerne og skruede atter Pladerne paa igen! Jeg mener, at den var godt lavet, hvad behager?

„Ja,“ raabte Tom, fuld af virkelig Beundring, „den fortjente Medalje, gjorde den!“

Kap. IV.

Hele næste Dag tilbragte vi med at gaa og skæve til hverandre — ren Humbug altsammen! Og jeg kan sige Jer, at det var en morderlig triviel og sløj Forretning for os to, der nu var i Kompagni. Henad Aften lagde vi til Land ved en af Smaabyerne ved Missouri højt oppe i Iowa, spiste til Aften paa Hotellet og lejede os derpaa et Værelse med en Hængekøje og en Dobbeltseng i en af de øverste Etager. Da vi, med Værten i Spidsen, der lyste for os, en efter en gik derop, kastede jeg, der gik bagest, min Haandkuffert ind under et Bord, der stod i den mørke Forstue. Vi fik bragt et Par Flasker Whisky op og satte os til at spille Kort om Smaapenge, men saasnart Whiskyen begyndte at gøre sin Virkning paa Bud, holdt vi andre to op at drikke, men lod ham vedblive at tylle i sig. Vi fyldte hans Glas saalænge, indtil han gled ned af sin Stol og blev liggende, snorkende af alle Kræfter. Saa var vi parate til at begynde. Jeg foreslog, at vi skulde trække vore Støvler af og hans ligeledes, men blot ingen Støj gøre; saa kunde vi dreje og vende ham, medens vi undersøgte ham, uden at han mærkede det. Det gjorde vi da. Jeg satte mine og Buds Støvler ved Siden af hinanden, saa at jeg let kunde

tage dem igen; derpaa trak vi Klæderne af ham og undersøgte hans Lommer, Strømper og det indvendige For i hans Frakke og Støvler, ransagede hans Bylt, men af Diamanter var der ikke Spor. Vi fandt Skruetrækkeren, og da Hal saa den, sagde han: „Hvad tror Du han bruger den Fyr til?“ Jeg svarede, at jeg ikke vidste det, men da han i det samme vendte sig om, stak jeg Skruetrækkeren til mig. Tilsidst blev Hal ked af at søge og sagde, at vi maatte hellere opgive det. Det var netop hvad jeg ventede paa, hvorfor jeg sagde: „Men der er et Sted, hvor vi endnu ikke har søgt.“

„Hvor er da det?“ spurgte han.

„Det er i hans Mave.“

„Ja, det er rigtigt, det har jeg slet ikke tænkt paa! Der ligger vel Hunden begravet; men hvorledes skal vi gribe Sagen an?“

„Jo,“ sagde jeg, „bliv Du her hos ham; imedens gaar jeg ud og finder et Apothek, hvor jeg skal faa et Middel, der nok skal gøre Diamanterne kede af det Selskab, de er komne i.“

Det syntes han udmærket godt om, og uagtet han betragtede mig skarpt, fik jeg dog Buds Støvler trukne paa lige for Næsen af ham, uden at han syntes at lægge Mærke dertil. De var vel en Smule for store til mig, men det havde dog været værre hvis de havde været for smaa. Jeg snubbede min

Haandkuffert, da jeg famlede mig gennem Forstuen, og et Minut efter sneg jeg mig ud af Bagdøren og pilede op ad Vejen langs Floden med en fem Miles Fart.

Jeg følte mig helt vel tilpas — at vide, at man gaar paa Diamanter er slet ikke saa ilde, kan I tro! Da jeg havde gaaet i et Kvarter, sagde jeg til mig selv, at nu havde jeg tilbagelagt over en Fjerdingvej og endnu var nok alt roligt bag ved mig. Da andre fem Minutter var gaaet, antog jeg, at nu havde jeg sikkert lagt tilstrækkelig Afstand mellem Byen og mig. Der gik atter fem Minutter, og jeg tænkte, at nu var der en halv Mil bag mig, og at Hal nu vist sad og bandte over mig. Efter andre fyrretyve Minutters Forløb maatte Sandheden være gaaet op for ham. Han har regnet ud, at jeg har funden Diamanterne, da vi ledte efter dem, har listet dem ned i min Lomme uden at lade mig mærke dermed — ja, saadan maatte det være gaaet til, og saa er han styrtet af Sted for at lede mig op! Han vil vel nok søge efter friske Spor i Vejstøvet, men der er ligesaa mange Spor ned langs Floden som op ad den!

I dette Øjeblik saa jeg en Mand komme ridende mod mig paa et Muldyr, og uden ret at tænke paa hvad jeg gjorde, sprang jeg ind mellem Buskene. Det var nu egentlig dumt! Da han kom lige ud

for, hvor jeg stod, standsede han og ligesom ventede paa, at jeg igen skulde komme ud; saa red han videre. Men nu følte jeg mig ikke mere saa tryg som før og sagde til mig selv, at jeg her sikkert havde ødelagt mine Chancer i det Tilfælde, at Manden skulde støde paa Hal Clayton.

Naa, Kl. tre om Morgenen naaede jeg da Alexandria, hvor jeg saa denne Damper ligge, og da først følte jeg mig nogenlunde sikker. Det var lige ved Daggry; jeg gik om Bord og fik denne Kahyt, trak disse Klæder paa og gik op til Lodshuset for at holde Udkig, om der skulde være nogen efter mig, skønt jeg egentlig slet ikke tænkte mig, at der kunde være nogen Fare paa Færde. Der sad jeg saa og fordrev Tiden med at se paa Diamanterne og vente paa at Damperen skulde afgaa, men den blev dog stadig liggende. Man var i Færd med at faa noget repareret nede i Maskinen, men det vidste jeg ikke noget om, da jeg ikke var videre kendt med Dampskibsfart.

For nu at gøre Sagen kort, vil jeg blot fortælle, at vi ikke forlod Stedet før ved Middag; men allerede længe før den Tid havde jeg lukket mig inde i min Kahyt, thi kort før Frokost saa jeg i nogen Afstand en Mand komme, hvis Gang nøjagtig lignede Hal Claytons, og det gjorde mig straks ængstelig. Jeg sagde til mig selv, at hvis

han faar opsnuset, at Du er her om Bord i dette Fartøj, saa fanger han Dig som en Rotte i en Fælde. Han behøver kun at have Øjnene en Smule med sig og saa vente — bare vente til jeg gaar i Land; i den Tanke, at han er mange Mile borte; snige sig efter mig hen til et passende Sted, hvor han kan faa mig til at udlevere Diamanterne; og saa vil han — ja, jeg ved godt, hvad han vil! Det er forfærdeligt — det er rædselsfuldt! Og saa at tænke sig, at den *anden* ogsaa er kommen om Bord! Det er haardt, Drenge, virkelig haardt saaledes at se sig forfulgt af Skæbnen; men I maa hjælpe mig, det vil I nok — ikke sandt? Vær lidt gode mod en stakkels Djævel, der her er bleven jaget til Døde, og hjælp mig at frelse mit Skind; jeg vil da velsigne den Plet paa Jorden, I gaar paa!"

Vi søgte nu begge at berolige ham og lovede, at vi vilde overveje, hvorledes vi bedst skulde redde ham ud af denne Klemme, og lidt efter lidt forsvandt da ogsaa hans Ængstelse. Da han var bleven mere rolig, skruede han sine Hælplader af og holdt Diamanterne op for Lyset, saa de ret kunde spille og sad og beundrede og kælede for dem. De *var* virkelig ogsaa dejlige og kastede et straalende Lys ud til alle Sider. Men det forekom mig rigtignok, at han var et stort Fæ; hvis jeg

havde været i hans Sted, vilde jeg have givet de andre Diamanterne, faaet dem til at gaa i Land og ladet mig blive her. Men det vilde han ikke høre Tale om; han sagde, at der i disse laa en hel Formue, og at han ikke kunde udholde Tanken om at miste dem.

To Gange stoppede vi for at efterse Maskinen. Hver Gang varede det længe og den ene Gang var det Nat, men dog ikke mørkt nok, hvorfor Jake ikke turde forsøge at gaa fra Borde. Men den tredie Gang vi stoppede var der bedre Lejlighed. Vi laa ved et Brændeoplag, omtrent fyrretyve Mil ovenfor det Sted, hvor Onkel Silas boede. Klokken var et om Natten, det var mørkt og taaget i Vejret og det begyndte at blæse op. Jake belavede sig derfor paa at forsvinde. Vi begyndte at tage Brænde om Bord, medens Blæsten tudede og Regnen strømmede ned, hvorfor Folkene, idet de bar Brændet om Bord, tog en Sæk over Hovedet til Beskyttelse mod Regnen. Vi fik da ogsaa fat i en Sæk til Jake, hvorpaa han med sin Haandkuffert i Haanden sneg sig hen agter, hvorfra han fulgte med Folkene forefter og derfra i Land; og da vi saa endelig saa ham forsvinde i Mørket derinde mellem Buskene, trak vi Vejret lettere og mente, at nu var alt klappet og klart. Men hvorlænge var Adam i Paradis? En eller anden maa have sladret,

antager jeg, thi næppe ti Minutter senere kom to Fyre styrtende forefter, sprang hurtig i Land og væk var de. Vi stod og ventede lige til Daggry paa, at de skulde vende tilbage, men de kom ikke. Det gjorde os ondt for Jake, dog, vi maatte nøjes med Haabet om, at de ikke havde fundet hans Spor og at han var sluppen hen til sin Broders Ejendom og skjult sig der.

Hans Plan havde været at følge Vejen langs Floden, og han havde bedet os om at undersøge om Brace og Jupiter var hjemme og ikke havde Besøg af Fremmede, og saa senere efter Solnedgang snige os ud og underrette ham derom. Han vilde da vente paa os i en lille Lund, der laa tæt bagved Onkel Silas' Tobaksmark lige ved Vejen langs Floden; det var et Sted, hvor der sjeldent kom nogen.

Vi sad nu og talte længe om, hvorledes det vilde gaa ham, saafremt hans to Forfølgere vilde søge efter ham oppe ad Floden i Stedet for ned ad denne, thi da var han reddet; men det var dog ikke sandsynligt, at de vilde gøre dette, da de sikkert nok kendte hans Hjemstavn. Det var mere rimeligt, at de vilde vælge den rigtige Vej og forfølge ham hele Dagen uden han mærkede det, og saa endelig overfalde og myrde ham, naar det blev

mørkt og derpaa tage Støvlerne med sig. Vi var virkelig meget ængstelige for ham.

Kap. V.

Maskinen kom ikke i Orden før langt hen paa Eftermiddagen, hvorfor vi ikke naaede hen til Onkel Silas' Ejendom før Solen var ved at gaa ned. Vi gik derfor ikke ind i Gaarden, men skyndte os hen til Lunden for at underrette Jake om Grunden til at vi var blevne opholdte, og at han maatte vente til vi havde været henne ved Braces og set, hvorledes det stod til der. Det begyndte allerede at blive mørkt, da vi svedige og pustende af vort forcerede Løb var naaet hen til Udkanten af Lunden; men i samme Øjeblik saa vi to Mænd løbe ind i Krattet og kort efter hørtes nogle høje Raab om Hjælp derinde fra. „Nu myrder de stakkels Jake!" hviskede vi til hverandre og flygtede begge skrækslagne hen til Tobaksmarken, hvor vi skjulte os, rystende og skælvende over hele Kroppen. Vi havde imidlertid kun ligget her et Øjeblik, før atter et Par Mænd hurtig for os forbi ind i Krattet, og lidt efter kom der løbende fire Mænd ud derfra, som alle tog Vejen op langs Floden saa hurtig de kunde; det

saa næsten ud som de to bageste var paa Jagt efter de to forreste.

Vi laa længe og lyttede, betagne af Skræk og Ængstelse, men alt var i Øjeblikket roligt, og vi hørte ikke andet end vore egne Hjerters Banken. Med Gysen tænkte vi paa, hvad der muligt nu gemtes der henne bag Træerne, muligvis et Lig eller maaske endog et Spøgelse. Maanen viste sig nu rød, rund og lysende mellem Træerne, lig et uhyre Ansigt bag et Fængsels Tremmer, og de mørke Skygger og de lyse Pletter i Skoven, der langsomt skiftede Stilling, gjorde det endnu mere uhyggeligt i denne tause, stille Nat. Pludselig hviskede Tom: „Se, hvad er dog det?"

„Stille," sagde jeg, „lad være at gøre mig mere angst end jeg er. Jeg er allerede saa bange, at Du ikke behøver at gøre mig det mere end jeg er!"

„Men se — se dog, det kan Du vel! Der er noget, der kommer ud der mellem Træerne."

„Aa, ti stille, Tom!"

„Det er forfærdelig højt!"

„Aa, Du kære Gud — aa, lad os — —."

„Ti stille — det kommer denne Vej."

Han var saa ophidset, at han neppe kunde hviske Ordene frem. Jeg maatte se derhen, jeg kunde ikke lade være. Der laa vi begge paa Knæ, med vore Næser klinede tæt op mod et Stakit og

stirrede med aaben Mund lige frem for os! Skikkelsen kom nu nedad Vejen, endnu under Skyggen af Træerne, saa jeg ikke tydeligt kunde skælne den før den var lige tæt ved os — da kom den frem i det klare Maanelys, og vi var ved Synet af den nær sunkne til Jorden af Skræk — „det er Jake Dunlops Genfærd" — hviskede vi straks til hinanden.

Vi laa som lamslaaede et Par Minutter — men da var Genfærdet ogsaa forsvunden!

Tom sagde ganske sagte: „Spøgelser plejer ellers at være utydelige og uklare at se til, ligesom i en Taage, men denne her var da tydelig nok."

„Ja," svarede jeg," jeg saa tydeligt baade Brillerne og Skæget."

„Ja, og Farven af de grove Bondeklæder, de grønt og sort-tærnede Benklæder."

„Og den ildrøde Bomuldsfløjels Vest med de gule Prikker — —."

„Ja, og Benklædernes Læderstropper, hvoraf den ene ikke var knappet — —."

„Og saa denne Hat — —."

„Ja, det var saamænd en nydelig Hat at møde med for et Spøgelse, saadant et langt, sort Kakkelovnsrør med en rund Top paa."

„Lagde Du Mærke til om Haaret var hans eget, Huck?"

„Ja, straks syntes jeg det, men jeg er dog ikke sikker derpaa."

„Det er jeg heller ikke, men i al Fald havde det en Haandkuffert med."

„Den saa jeg ogsaa, men er der da ogsaa Spøgelse-Haandkufferter, Tom?"

„Pyt! Det vilde jeg saamænd aldrig spekulere paa i dit Sted, Huck Finn. Hvad et Spøgelse bærer paa sig, er naturligvis lavet af Spøgelsestof. De maa ogsaa have deres Sager for sig selv, ligesom vi andre har vore. Du saa jo selv, at dets Klæder var rigtigt Spøgelsetøj; hvorfor skulde det saa ikke ogsaa kunne have en Haandkuffert af samme Stof? Det er dog ganske naturligt."

Det var der jo Mening i; jeg kunde ikke benægte Sandheden af Toms Logik.

Straks efter kom Bill Withers og hans Broder Jack forbi. Vi hørte dem tale sammen, og Jack sagde: „Hvad tror Du, det var han bar paa?"

„Jeg ved det ikke, men det lod til at være noget tungt."

„Ja, det var neppe nok, at han kunde slæbe det. Det var vist en Neger, der havde stjaalet Korn fra gamle Pastor Silas, antager jeg."

„Det tænkte jeg ogsaa; og derfor lod jeg som jeg ikke saa ham."

„Det gjorde jeg ogsaa."

Derpaa lo de begge, og snart var de saa langt borte, at vi ikke kunde høre dem mere. Dette beviste jo klart, at gamle Onkel Silas ikke mere var saa afholdt som før. Tidligere vilde man ikke roligt have set paa, at en Neger stjal Korn fra ham.

Vi hørte nu igen Stemmer fra flere Mennesker, der kom nærmere; de talte og lo højt. Det viste sig at være Lem Beebe og Jim Lane. Jim Lane spurgte: „Hvem — Jupiter Dunlop?"

„Ja."

„Jeg kan næsten ikke tro, at det er muligt. For en Time siden, lige før Solnedgang, saa jeg ham og Præsten staa og grave et Stykke Jord. Han sagde, at han ikke vilde gaa ud i Aften, men at vi kunde laane hans Hund, hvis vi havde Brug for den."

„Han var vel for træt, antager jeg."

„Ja, han slider vist haardt i det."

„Det vil jeg gerne tro."

Saa lo de begge og gik videre. Tom foreslog saa, at vi nu helst maatte staa op og følge efter dem, da de jo skulde samme Vej som vi, thi det vilde ikke være behageligt for os at løbe paa Spøgelset, naar vi to var alene. Det gjorde vi da, og kom ogsaa godt hjem.

Det var Lørdag Aften den 2den September.

Den Dag glemmer jeg aldrig; man vil snart se hvorfor.

Kap. VI.

Vi stavrede altsaa af Sted bagefter Jim og Lem, indtil vi kom i Nærheden af gamle Jims Hytte, hvor der var tændt Lys. Her kom Hundene løbende imod os som for at sige Goddag, og nu var vi ikke længere bange. Ved Stenten sagde Tom: „Stop lidt, lad os sætte os her et Øjeblik. Men Død og Pine!"

„Hvad er der nu i Vejen?" spurgte jeg.

„Der er meget i Vejen," svarede han, „var det ikke Dig, der foreslog, at vi skulde være de første, der fortalte Familien, hvem det var der laa myrdet under Træerne i Lunden og om de Slyngler, der havde begaaet dette Mord, og fortælle om Diamanterne, som de har røvet fra Liget; og at vi rigtig skulde pynte paa Historien og nyde den Ære at være de eneste, der vidste udførlig Besked om Sagen?"

„Jo, selvfølgelig, Du var vel ogsaa den sidste, Tom Sawyer, der vilde lade en saa glimrende Lejlighed slippe Dig af Hænderne. Jeg antager heller ikke, at Historien vilde komme til at mangle

Fernis, naar Du først begyndte at udmale Begivenhederne."

„Saa—aa," svarede han rolig, „hvad vilde Du nu sige, naar jeg fortalte Dig, at jeg slet ikke vil fortælle et Muk?"

Jeg var som himmelfalden ved at høre ham sige dette og udbrød: „Saa vilde jeg sige, at det mener Du ikke et Ord med, Tom Sawyer!"

„Det skal Du snart faa at se. Var Spøgelset barfodet?"

„Nej, hvorfor det?"

„Vent et Øjeblik — jeg vil blot spørge Dig om noget. Havde Spøgelset Støvlerne paa?"

„Ja, dem saa jeg tydeligt nok."

„Kan Du gøre din Ed derpaa?"

„Ja."

„Det kan jeg ogsaa. Men ved Du saa, hvad det betyder?"

„Nej, hvad betyder det?"

„Det betyder, at Tyvene *ikke fik fat i Diamanterne!*"

„Men hvorfor tror Du dog det?"

„Jeg ikke blot tror det, jeg ved det. Var maaske ikke Bukserne og Brillerne og Skæget og Haandkufferten og det hele bleven til lutter Spøgelsesager? Det var det altsammen bleven til, ikke sandt? Det beviser altsaa, at Støvlerne lige-

ledes var bleven til Spøgelsestøvler, da Spøgelset endnu havde dem paa, medens det gik rundt og spøgede, og hvis dette ikke er et godt Bevis paa, at disse Slyngler ikke fik fat i Støvlerne, saa vilde jeg dog gerne vide, hvad Du kalder Bevis — hvad behager?"

Ja, er det ikke storartet! Jeg har aldrig set en Dreng med saadan en Forstand i sin Hjernekiste! Jeg troede, at jeg ogsaa havde Øjne i Hovedet og nok kunde opdage et og andet, men det er slet ikke noget mod Tom! Naar Tom Sawyer blot ser paa en Ting, rejser den sig straks paa Bagbenene og taler til ham — ja fortæller ham hver eneste Smule den ved! Nej, jeg har aldrig i mine Dage set et saadant Hoved!

„Tom Sawyer!" udbrød jeg derfor, „jeg vil gentage det samme, som jeg saa ofte har sagt: Jeg er ikke værdig til at pudse dine Støvler! Men det er jo som det skal være — baade her og der. Vi er ikke alle skabte ganske ens; nogle har faaet Øjne, der ikke kan se, og andre har faaet Øjne, der kan se, og jeg mener, at det ikke er gjort for at gøre nogen en privat Skade — det er som det skal være, ellers var det vel lavet paa en anden Maade. Lad os blot hænge i — det hele staar nu ganske klart for mig — Tyvene har ikke faaet fat

i Diamanterne! Og hvad tror Du er Grunden dertil?"

„De blev naturligvis forstyrrede af de andre to Mænd, før de havde faaet Støvlerne af Liget."

„Ja, Du har Ret, det er jeg ogsaa vis paa. Men hør nu en Gang, Tom, hvorfor skal vi ikke fortælle det?"

„Aa, din Dumrian; kan Du dog ikke begribe det? Hør da en Gang: Hvad vil der nu ske? Der vil blive foretaget en Undersøgelse i Morgen tidlig. De to Mænd vil fortælle, hvorledes de hørte Skrigene, styrtede derhen og kom netop tidsnok til *ikke* at frelse den overfaldne! Saa vil Juryen sludre og vrøvle i det Uendelige og omsider afgive den Erklæring, at han er bleven skudt, stukket ihjel eller slaaet i Hovedet med et eller andet og saa bagefter død, fordi det nu skulde være saaledes. Og saasnart man har faaet ham i Jorden, vil man sælge alle hans Sager ved Auktion for at faa Udlægget godtgjort, og saa — saa kommer Turen til *os!*"

„Hvordan det, Tom?"

„Jo, saa køber vi Støvlerne for et Par Kroner."

„Det er jo storartet, Tom; saa faar vi altsaa fat i Diamanterne?"

„Ja, det kan Du være sikker paa. En skøn Dag vil der blive udlovet en større Belønning for

deres Tilvejebringelse — maaske 1000 Kroner — dem putter vi saa i vor Lomme! Men lad os nu komme ind, og husk blot paa, at om Mord og Diamanter og Tyve ved vi ikke det mindste — glem det nu ikke!"

Jeg udstødte et stille Suk af Sorg over den Maade, hvorpaa Tom ordnede hele den Sag. Hvis det havde staaet til mig, havde jeg straks solgt Diamanterne — ja det havde jeg — for 12,000 Kroner — men der var jo ikke noget at gøre ved den Ting nu, derfor tav jeg og sagde blot: „Men hvad skal vi sige til din Tante Sally, naar hun spørger, hvorfor vi har været saa længe om at rejse herned oppe fra Landsbyen?"

„Det maa Du om; Du kan vel nok hitte paa et eller andet at proppe hende med."

Tom var nu altid saa sandru, han holdt ikke af selv at fortælle en Løgn!

Vi gik derefter lige ind i den store Gaard, hvor vi med Fryd genkendte og fandt det hele uforandret, naaede hurtig hen til den lange overbyggede Gang mellem Træskuret og Køkkenet, saa der alt det sædvanlige hænge paa Væggene, som det plejede, selv Onkel Silas' gamle falmede grønne Arbejdsjakke med Hætten og den store, hvide Lap mellem begge Skuldre, som altid førte Tanken hen paa, at En sikkert havde givet ham en Snebold i

Nakken. Efter at have opfrisket disse Minder trykkede vi paa Dørklinken og traadte ind. Tante Sally rumsterede som sædvanlig, ivrig optaget, om allevegne; Børnene var jagede hen i det ene Hjørne af Stuen og gamle Onkel Silas i det andet, hvor han stod ganske fortabt og tilovers. Tante ilede straks hen imod os, lo og græd paa en Gang, gav os begge smaa ømme Øredask, trykkede os ind til sig, kyssede og daskede os atter, og var i det hele umaadelig glad og fornøjet ved at se os.

Endelig kom der dog saamegen Ro over hende, at hun kunde sige: „Men hvor har I to Landstrygere dog været saalænge, I to søde væmmelige Unger? Jeg har været saa ængstelige for Jer, at jeg tilsidst blev helt uhyggelig til Mode. Jeres Pakkenelliker har jo allerede været her en hel Evighed, og jeg har haft Aftensmaden varmet til Jer hele fire Gange, indtil jeg endelig tabte Taalmodigheden og opgav det. I fortjente nogle ordentlige Klaps; men I maa jo være sultne, I søde smaa Stakler — sæt Jer nu ned — sæt Jer dog begge to, Aftensmaden skal snart være her!"

Det var rigtig hyggeligt og behageligt at sidde her igen med et saadant veldækket og rigt besat Bord foran sig, fyldt med alle Tantes Delikatesser, hvormed hun vilde gøre os til Gode. Onkel Silas afleverede først en af hans sædvanlige gammeldags

Bordbønner, der indeholdt lige saa mange „nærmere Forklaringer" som der er Lag i et Løg, og imedens sad jeg og spekulerede paa hvorledes jeg skulde klare Ærterne angaaende vor sene Ankomst. Og netop da vore Tallerkener var blevne godt fyldte og vi var i Færd med at gøre et dygtigt Indhug i dem, kom Tante frem med Spørgsmaal derom, hvorpaa jeg svarede: „Ja, ser De — ser De — Mrs. — —."

„Huck Finn! Siden hvornaar er jeg bleven Mrs. for Dig? Har jeg nogensinde været knap mod Dig, baade hvad Lusinger og Kys angaar, lige fra den Dag, da Du kom her ind i Stuen og jeg antog Dig for Tom Sawyer og takkede Gud for at han havde sendt Dig herned til mig, skønt Du ganske vist fortalte mig over fire tusind Løgnehistorier, som jeg ogsaa pligtskyldigst troede hver og en! Nej, kald mig blot Tante Sally, som Du altid før har gjort."

Det gjorde jeg da og sagde: „Ja, jeg og Tom bestemte, at vi vilde gaa hertil, men først slaa et lille Slag ind i Skoven. Der traf vi saa paa Lem Beebe og Jim Lane, og de foreslog os at gaa med dem hen at plukke Jordbær og sagde, at de vilde laane Jupiter Dunlops Hund, da han lige havde sagt dem — —."

„Hvor havde de truffen ham?" spurgte Toms

Onkel ivrig, og da jeg forundret saa hen paa ham, fordi et saa ubetydeligt Tilfælde syntes at kunne interessere ham saa stærkt, bemærkede jeg at han ufravendt stirrede paa mig. Det forvirrede mig saa meget, at jeg næsten ikke kunde svare ham, men fattede mig dog snart og sagde: „Det var da han sammen med Dem stod og gravede et Stykke Jord."

„Hm!" sagde han kort, som om mit Svar aldeles ikke tilfredsstillede ham, og lod derpaa, som det hele ikke interesserede ham mere. Jeg fortsatte da min Beretning og sagde, vendt til Tante Sally: „Naa, vi fulgtes altsaa, som jeg før sagde — —."

„Ja, det er tilstrækkeligt, nu behøver Du ikke at anstrænge Dig mere," lød det fra Tante Sally, medens hun stirrede vredt paa mig, og vedblev saa: „Huck Finn, sig mig, hvordan faldt det disse Mænd ind at tale om at plukke Jordbær i September Maaned — her nede i disse Egne?"

Jeg mærkede at jeg var opdaget og tav da stille. Da hun forgæves havde ventet paa Svar, tilkastede hun mig et hvast Blik og sagde: „Og hvordan kom de tillige paa den idiotiske Ide at søge efter Jordbær om Aftenen?"

„Jo, Ma'm — de — de — fortalte os, at de havde en Lygte med, og — —."

„Aa, hold nu hellere op! Men sig mig dog en Gang, hvad vilde de bruge Hunden til? — skulde den maaske finde Jordbærrene?"

„Jeg — jeg tror — at de, de — —."

„Nu er det din Tur, Tom Sawyer, lad mig nu høre, hvad Du har udspekuleret som din Part af al den Sludder! Ud med Sproget — men jeg vil bare sige, før Du begynder, at jeg ikke tror et eneste Ord af hvad Du fortæller. Du og Huck har været i Lag med noget, som I ikke skulde have befattet Jer med, saameget forstaar jeg — jeg kender Jer begge to. Naa, nu op med Historien om Hunden og Jordbærrene og Lygten og alt det andet Vrøvl — men pas endelig paa, at Du siger den rene Sandhed, hører Du!"

Tom saa tilsyneladende meget fornærmet ud og svarede ganske alvorligt: „Det er virkelig en Skam, Tante, at Du taler saaledes til Huck for denne lille Fejltagelses Skyld; det er jo blot noget, som enhver let kunde gøre sig skyldig i."

„Hvad er det da for en lille Fejltagelse?"

„Jo, at han sagde Jordbær, men naturligvis mente Brombær."

„Nej, hør nu Tom Sawyer! Hvis Du ogsaa vil holde mig for Nar, saa skal — —."

„Ja, men Tante Sally, Du er jo helt vild paa Kareten, uden at Du ved af det — hvis Du havde

studeret din Naturhistorie, som Du burde have gjort, saa vidste Du, at man hele Verden over — maaske med Undtagelse af her i Arkansas — altid leder efter Brombær ved Hjælp af en Hund og en Lygte — —."

Men nu for hun ind paa ham, greb fat i ham, ruskede ham dygtigt i Ørene og var saa vred og ophidset, at hun neppe formaaede at blive af med den Skylle af Ord, der var tiltænkt os. Men det var netop Vand paa Tom Sawyers Mølle. Han lod hende rolig rase ud, for at hun tilsidst kunde blive saa ked deraf, at hun ikke mere gad tale om denne Sag eller blot tillade, at andre gjorde det. Og saaledes gik det ogsaa. Da hun havde arbejdet sig træt og omsider var nødt til at holde op, sagde Tom ganske rolig: „Det er nu alligevel rigtigt nok, Tante Sally — —."

„Hold Mund, Dreng! Jeg vil ikke høre et Ord mere om det!"

Saa var alt i den skønneste Orden og der blev ikke nævnt et Ord mere om denne Sag; Tom havde klaret sig storartet!

Kap. VII.

Benny sad med et meget alvorligt Ansigt og sukkede af og til dybt; imidlertid begyndte hun snart at udspørge os om Toms Søster Mary, om Sid og om Tante Polly. Imedens klarede Skyerne paa Tante Sallys Pande mere og mere af, hendes gode Humør vendte atter tilbage, hun gjorde os flere Spørgsmaal og viste sig i det hele fra sin bedste Side, saa den sidste Del af Aftensmaaltidet forløb paa den behageligste Maade. Kun gamle Onkel Silas deltog ikke i Samtalen; han var urolig og adspredt, sad og sukkede flere Gange dybt, og saa i det hele saa bedrøvelig ud, at det var en ren Ynk at se ham sidde der saa bekymret og sorrigfuld.

Lidt efter Aftensmaaltidet bankede det paa Døren; en Neger, der holdt sin gamle Straahat i Haanden, stak Hovedet indenfor og sagde med mange Buk og Skrabud, at hans Herre, Mr. Brace, stod ude ved Porten og gerne vilde spørge om, hvor hans Broder var henne, da han var ked af at vente med Aftensmaden paa ham. Men aldrig har jeg hørt Onkel Silas svare nogen i en saa heftig og skarp Tone som da han nu raabte: „Er jeg maaske hans Broders Vogter?“ men tog sig dog hurtigt i det, som om han forstod, at han havde for-

løbet sig; hvorpaa han fortsatte i en mildere Tone: „Det skal Du nu ikke sige til ham, Billy; jeg er noget nervøs i disse Dage og har ikke befunden mig ganske vel i nogen Tid, saa jeg knap rigtig ved, hvad jeg siger. Fortæl ham blot, at hans Broder ikke er her.“

Da Negeren var gaaet, rejste den gamle sig op og travede rastløst frem og tilbage paa Gulvet, medens han sagte mumlede noget for sig selv og strøg sig febrilsk med Haanden gennem Haaret. Det var helt sørgeligt at se ham saaledes. Tante Sally hviskede til os, at vi bare skulde lade som intet og ikke lægge Mærke til ham, det gjorde ham ellers blot mere nervøs. Hun fortalte os, at siden han havde faaet alle disse Bekymringer at trækkes med, gik han ofte omkring og grubliserede, og naar saa de mørke Tanker fik Magt over hans Sind, var han sig neppe selv bevidst. Hun sagde, at han nu gik langt oftere i Søvne end tidligere, travede undertiden omkring i alle Værelser, ja det var endogsaa sket, at han i Søvne var gaaet udenfor Huset; hvis vi traf ham saaledes, maatte vi endelig lade ham gaa og ikke vække ham. Hun tilføjede, at hun dog antog, at dette Søvngængeri ikke skadede ham, ja maaske endog var ham til Gavn; Benny var den, der i denne Tid bedst forstod at omgaas ham, thi hun alene syntes at for-

staa, naar hun skulde tale beroligende til ham og naar hun skulde lade ham passe sig selv.

Han vedblev imidlertid at vandre op og ned ad Gulvet, stadig mumlende hen for sig, indtil han omsider begyndte at se noget træt og anstrængt ud; saa gik Benny hen ved Siden af ham, tog ham i Haanden, slog sin Arm om ham og spadserede saaledes frem og tilbage med ham; han smilede nu ned til hende, bøjede sig og kyssede hende paa Panden, og lidt efter svandt Bekymringerne bort fra hans Ansigt og han lod hende lede sig ind i hans Værelse. Det var rørende at se hvor kærlige de var overfor hinanden.

Tante Sally fik nu travlt med at faa Børnene til Sengs, og da det snart blev for kedeligt for os at være inde, gjorde Tom og jeg os en lille Afstikker ud i Haven i Maaneskinnet, hvor vi fandt hen til Melonbedene, tog en Melon og delikaterede os med den, medens vi drøftede Aftenens Begivenheder. Tom sagde, at han var overbevist om, at det var Jupiter, der var Skyld i det hele, og at han vilde benytte den første Lejlighed, der viste sig, til at blive sikker i sin Sag, og hvis det var som han mente, skulde han gøre, hvad der stod i hans Magt for at faa Onkel Silas til at jage ham væk.

I næsten to Timer fordrev vi Tiden med at

snakke, ryge og stoppe os med Melon. Da vi kom tilbage til Huset, var det allerede sent, alt var roligt og mørkt og alle gaaet til Ro.

Tom, som lægger Mærke til alt, opdagede straks, at den gamle grønne Arbejdsjakke inde i Gangen var borte og at den var bleven taget bort, medens vi var ude; vi var enige om, at det var underligt, men skyndte os dog op for at komme til Sengs.

Vi kunde tydelig høre, hvorledes Benny gik frem og tilbage inde i sit Værelse, der stødte op til vort; det var sikkert af Bekymring for sin Fader, at hun ikke kunde finde Hvile. Heller ikke vi kunde sove, og blev derfor siddende længe oppe, medens vi søgte at faa Tiden til at gaa ved at ryge og tale sammen i en dæmpet Tone; dog følte vi os begge uoplagte og i daarligt Humør. Vi kom bestandig tilbage til Mordet og Spøgelsehistorien, og blev efterhaanden saa uhyggelige til Mode, at det var rent umuligt for os at tænke paa at falde i Søvn.

Langt ud paa Natten, da alt var roligt og stille omkring os, stødte Tom pludselig til mig og hviskede, at der var nogen, der puslede udenfor, og ved at se ud, opdagede vi en Mand, der vaklede om nede i Gaarden paa en Maade, som om han ikke rigtig vidste, hvad han foretog sig. Det var imidlertid saa mørkt, at vi kun kunde skimte ham

ganske utydeligt. Han gik nu hen i Retning af Marken, og imedens kom Maanen frem og kastede sit fulde Lys paa ham, saa vi kunde se, at han bar en Skovl paa Skulderen, og at han havde en stor hvid Lap paa Ryggen af sin gamle Frakke.

Tom hviskede: „Det er Onkel Silas, der gaar i Søvne. Jeg vilde ønske, vi kunde følge efter ham og se, hvor han gaar hen. Saa, nu drejer han af i Retning af Tobaksmarken, men nu kan jeg ikke se ham mere. Det er virkelig sørgeligt, at han ikke kan finde Hvile."

Vi ventede længe, men han kom ikke tilbage, i al Fald ikke ad samme Vej, og tilsidst blev vi trætte af at vente og gik i Seng, men forstyrredes dog idelig af uhyggelige Drømme i den korte Tid vi sov. Allerede ved Daggry blev vi vækket; et Uvejr med Torden og Lynild var trukken op; Vinden hylede og sled i Træerne rundt om Huset, Regnen strømmede ned og fyldte alle Grøfter, saa de blev som svulmende Bække.

„Hør en Gang, Huck!" sagde Tom, „jeg vil fortælle Dig noget, der forekommer mig meget mystisk. Lige fra det Øjeblik, da vi i Aftes skiltes fra de andre, havde de ikke hørt det mindste om, at Jake Dunlop skulde være myrdet. De Mænd, som forfulgte Hal Clayton og Bud Dixon, har dog sikkert sørget for at fortælle det vidt og bredt om-

kring i Løbet af en halv Time, og enhver, der fik det at vide, maa atter have faret hen til sin Nabo med Nyheden, for at være den første, der bragte den videre. Ja, Død og Pine, en saadan Begivenhed faar man da heller ikke at løbe med uden én Gang om Aaret! Men det er virkelig mærkværdigt, Huck, jeg kan slet ikke faa det hele ind i mit Hoved!"

Tom var nu meget utaalmodig efter at Regnen skulde holde op, saa vi kunde komme ud og se om nogle af de Mennesker, vi mødte, vilde begynde at fortælle os noget om Mordet. Men hvis de fortalte noget derom, sagde han, skulde vi blot lade som om vi blev meget forbausede og forfærdede over hvad vi hørte.

Aldrig saasnart var derfor Regnen hørt op, før vi var udenfor. Det var nu høj lys Dag. Vi drev langsomt op ad Vejen, mødte af og til et Menneske, som vi bød Godmorgen og fortalte, at vi nu var kommen hertil igen, at vi blev hos Familien her i nogen Tid og hvad vi ellers kunde finde paa; men ikke en eneste talte et Ord om Mordet — det var højst mærkeligt og besynderligt! Tom mente, at hvis vi gik lige hen til Lunden, vilde vi maaske finde Liget ligge der ganske alene, uden en Sjæl i Nærheden. Han sagde, at det jo heller ikke var umuligt at Tyvene langt inde i Skoven havde fun-

det Lejlighed til at overfalde deres Forfølgere, og at de saa havde slaaet hinanden ihjel, saa der ingen var bleven tilbage, der kunde fortælle noget om det.

Inden vi vidste af det, var vi lige ud for Lunden. Det løb koldt ned ad Ryggen paa mig, og hvormeget end Tom pressede paa, var jeg ikke til at formaa til at gaa et Skridt videre. Men Tom kunde dog ikke bare sig, han *maatte* hen at se om Liget endnu havde Støvlerne paa. Han listede sig derfor ind mellem Træerne, men kom et Øjeblik efter styrtende ud igen med opspilede Øjne og raabte: „Huck, det er væk!"

Jeg blev som himmelfalden og udbrød: „Det er dog vel ikke dit Alvor, Tom?"

„Jo, det er væk, der er ikke Spor tilbage af det! Jorden er nedtrampet, men havde der været Blod paa den, er det blevet skyllet bort af Regnen, thi det hele derinde er én stor Mudderpøl."

Jeg tog tilsidst Mod til mig og gik ogsaa derind for selv at overbevise mig derom; men det var akkurat som Tom havde sagt det — ikke Spor af noget Lig!

„Pokker staa i det!" udbrød jeg da, „Diamanterne er væk. Tror Du ikke snarere, Tom, at Røverne har listet sig tilbage og slæbt ham bort?"

„Kan gerne være, det synes næsten saa. Men hvor tror Du da, de har gemt ham?“

„Hvorledes skulde jeg dog vide det?“, svarede jeg ærgerlig, „og jeg bryder mig heller ikke en Døjt om at vide det. Støvlerne var det eneste jeg brød mig om, og dem har de nu. Han selv kan gerne komme til at ligge længe et eller andet Sted her i Skoven, før jeg giver mig til at lede ham op, det kan Du være rolig for.“

Tom syntes heller ikke at nære nogen særlig Interesse for ham; han var blot lidt nysgerrig efter at vide, hvor han var bleven af, og sagde, at vi blot skulde passe paa ikke at lade os mærke med noget, saa vilde det neppe vare længe, før Hunde eller en eller anden tilfældig Forbigaaende fik ham opsnuset. Derpaa traskede vi atter hjem for at spise, dygtig trætte og i daarligt Humør. Jeg har aldrig ærgret mig saameget over noget, som over dette Resultat.

Kap. VIII.

Stemningen ved Frokostbordet var noget blandet. Tante Sally saa forvaaget og træt ud, og lod Børnene skændes og kives med hinanden uden at tage Hensyn dertil, hvad hun ellers ikke undlod;

Tom og jeg havde nok at tænke paa og gad ikke sige noget; Benny saa ud som om hun ikke havde sovet ret meget, og hver Gang hun hævede Hovedet og stjal sig til at se hen paa sin Fader, kunde jeg se, at Taarerne stod hende i Øjnene. Hvad den gamle Mand angik, da lod han al sin Mad ligge kold og urørt paa Tallerkenen, medens han selv sad hensunken i dybe Tanker og stirrede frem for sig uden at mæle et Ord.

Netop da Stilheden var allermest trykkende, stak Negeren atter Hovedet indenfor Døren og sagde, at Massa Brace var meget urolig for Massa Jupiters Skyld, der endnu ikke var kommen hjem; og dersom Massa Silas vilde være saa god — —.

Pludselig standsede han, som om Resten af hans Ord var stivnede i Halsen paa ham, thi nu rejste Onkel Silas sig op, rystende over hele Kroppen, greb fat i Bordet for at holde sig oprejst, trak Vejret med stort Besvær, og medens han stirrede stift paa Negeren, fremstammede han: „Tror han — tror han — hvad tror han? Sig ham — sig til ham — —," dermed sank han atter udmattet tilbage i sin Stol, medens han mumlede ganske svagt: „Gaa — gaa — gaa bort!"

Negeren løb forskrækket ud, og vi andre følte os alle helt uhyggelige til Mode; det var altfor sørgeligt at se den gamle Mand sidde der med for-

drejede Øjne og med et Udtryk som en, der var lige ved at dø. Vi sad alle som forstenede; kun Benny listede sig, medens Taarerne løb hende ned ad Kinderne, hen til ham, trykkede hans gamle graa Hoved op til sit Bryst, klappede og strøg det ganske sagte med sine bløde Hænder og gjorde samtidigt Tegn til os andre, at vi skulde bortfjerne os, hvorpaa vi da forsvandt saa stille ud af Døren, som om der havde været et Lig i Stuen.

Tom og jeg gik nu en Tur henad Vejen, der førte til Skoven; vi var i en trist og alvorlig Stemning og talte med hinanden om, hvor stor en Forskel der var paa nu og den Gang, vi var her sidste Sommer, hvor alt var saa fredeligt og lykkeligt, da alle saa op til Onkel Silas, og han selv var saa munter og glad, saa kærlig og god — men hvorledes var det ikke nu med ham! Hvis han ikke allerede havde mistet sin Forstand, var han i al Fald godt paa Vej dertil — det var vi begge fuldstændig enige om!

Det var en dejlig, klar Solskinsdag; jo længere vi kom frem over Højdedragene i Retning af Sletten, des smukkere og yppigere stod Træerne og Blomsterne om os, men des mere forunderligt og mærkeligt forekom det os, at der skulde være saa megen Sorg og Ulykke i en saa smuk Verden som denne. Pludselig syntes alt at staa stille inden i

mig, jeg greb Tom i Armen, og det var som om jeg neppe formaaede at holde mig oprejst.

„Der er *det!*“ raabte jeg, og hurtigt sprang vi begge hen bag en Busk, rystende af Skræk, medens Tom hviskede: „Hyss! — gør nu ingen Støj!“

Det — sad paa en Træstub i Udkanten af den lille aabne Slette, hensunken i dybe Tanker. Jeg forsøgte forgæves at overtale Tom til at vi skulde løbe bort, men han vilde ikke og sagde, at vi fik aldrig mere en saa god Lejlighed som nu til at iagttage et Spøgelse, og derfor vilde han nu betragte dette saa nøje som muligt, selv om det saa skulde koste hans Liv. Jeg blev da ogsaa siddende og stirrede paa *det*, hvor nødig jeg end vilde.

„Stakkels Jake,“ begyndte Tom sagte, „han ser akkurat saaledes ud som han forudsagde os, at han vilde vise sig her. Om det saa er Haaret, saa er det ikke mere saa langt, som det var før; det er klippet ganske tæt, netop som han sagde, at han vilde have det. Huck, jeg har aldrig set noget se mere naturligt ud, end *det* gør!“

„Det har jeg heller ikke,“ svarede jeg, „jeg skulde kende *det* igen, hvor jeg saa traf *det*.“

„Ja, jeg ogsaa. *Det* ser lige saa ægte og virkeligt ud, som *det* gjorde før *det* døde.“

Vi vedblev længe at betragte *det*. Endelig hviskede Tom: „Huck, der er alligevel noget gánske mærkeligt ved *dette* her; synes Du ikke ogsaa? Det er dog mærkeligt, at *det* færdes her omkring ved højlys Dag."

„Du har Ret, Tom — jeg har aldrig set noget lignende før."

„Ellers kommer Genfærdene aldrig frem uden om Natten — og da først efter Kl. 12. Der maa være noget galt ved *dette her*, læg Mærke til mine Ord. Jeg tror slet ikke, at *det* har Lov til saaledes at drive omkring om Dagen! Det ser dog altfor naturligt ud! Jake vilde have anstillet sig baade døv og stum, for at Naboerne ikke skulde kunne kende ham paa Røsten. Tror Du, at Spøgelset der ogsaa vilde gøre dette, dersom vi prøvede paa at raabe efter det?"

„Men Tom dog, sig ikke saadant noget! Hvis Du begyndte at raabe efter *det*, vilde jeg straks besvime af Skræk!"

„Skab Dig blot ikke, Huck, jeg skal saamænd ikke raabe efter det; men vil Du blot se — *det* sidder og klør sig i Hovedet — kan Du se det?"

„Naa, ja, hvad saa?"

„Hvad saa? Synes Du at der er nogen Mening i at et Spøgelse sidder og klør sig i Hovedet? Der er dog ingenting at klø efter der; dets Hoved

er jo lavet af Luft eller noget lignende og kan ikke klø. Luft kan ikke klø, det ved da ethvert Fæ!"

„Ja, men naar det ikke klør og heller ikke kan klø, hvorfor Pokker klør det sig da? Tror Du maaske, at det er saadan en Vane det har?"

„Nej, det tror jeg just ikke. Jeg kan ikke rigtig forklare mig dette Tilfælde, men jeg har alligevel en fæl Mistanke om, at *det* spiller Komedie — ja, jeg er næsten vis derpaa, fordi, dersom *det* — hør en Gang, Huck!"

„Naa, hvad er der nu?"

„*Du kan ikke se Buskene tvers igennem det!*"

„Nej, der har Du Ret, *det* er ikke mere gennemsigtig end en Ko. Jeg er lige ved at begynde at tro — —."

„Huck, nu bider *det* en Skraa af! Du store Kineser — de skraaer dog virkelig ikke — de har jo ingenting at tygge med, Huck!"

„Nej, det kan vi godt være enige om."

„Det er slet intet Genfærd — det er Jake Dunlop selv i egen Person!"

„Vrøvl, er det ikke din Bedstemoder?"

„Maa jeg spørge Dig, Huck, fandt vi maaske noget Lig under Træerne?"

„Nej."

„Eller ellers Spor af noget?"

„Nej."

„Og det er saamænd heller ikke saa mærkeligt, for der har aldrig været noget Lig der."

„Ja, men, Tom, — vi hørte jo — —."

„Ja, vi hørte — hvad hørte vi? Et Par Hyl! Er det derfor afgjort, at nogen er bleven myrdet? Nej, ikke Spor! Vi har ogsaa set fire Mænd løbe, og derpaa kom *dette* her gaaende ud af Skoven og vi antog det for et Spøgelse; men det var ikke mere Spøgelse end Du er det. Det var selve Jake Dunlop, og det er selve Jake Dunlop, der sidder derhenne. Han har, som han sagde, faaet sit Haar klippet tæt af og agerer nu Fremmed her, ganske som han sagde han vilde. Han Spøgelse — nej, han er saamænd saa ægte som han kan være!"

Saa forstod jeg endelig det hele; hvorledes vi havde set et Spøgelse ved højlys Dag!

Vi var dog begge meget glade ved, at han ikke var bleven myrdet og talte nu om, hvad han vel vilde synes bedst om, enten at vi lod som om vi ikke kendte ham, eller straks gik hen og talte til ham. Tom mente, at det var bedst at gaa hen og spørge ham derom, hvorfor han begav sig af Sted, medens jeg holdt mig lidt tilbage, thi jeg var dog endnu ikke ganske sikker paa, om det ikke alligevel var et Spøgelse.

Da Tom kom tæt hen til Stedet, sagde han:

„Goddag, Jake! Huck og jeg er svært glade ved at se Dig igen, og Du skal ikke være bange for at vi vil røbe Dig. Hvis Du tror, at det vil være mere sikkert for Dig, at vi lader som vi ikke kender Dig, naar vi møder Dig, saa sig det blot, og Du skal faa at se, at Du kan stole paa os, thi vi vil hellere hugge vore Hænder af, end at Du skulde komme i den mindste Smule Forlegenhed for vor Skyld."

Han blev straks meget forbauset ved at se os, og som det syntes heller ikke videre glad derved, men da Tom vedblev at snakke løs, klarede hans mørke Mine op, og da Tom var færdig, var han lutter Smil, nikkede flere Gange med Hovedet, gjorde forskellige Tegn med Fingrene og sagde: „Goo—goo—goo—goo!" akkurat som de Døvstumme bærer sig ad.

I det samme saa vi at nogle af Steve Nickersons Folk, der boede paa den modsatte Side af Sletten, kom hen imod os, hvorfor Tom udbrød: „Det lavede Du storartet; jeg har aldrig set nogen gøre det bedre. Det er rigtigt; spil Du bare din Rolle for os ligesom for de andre, saa bliver Du i Øvelsen og slipper for at gøre Dumheder. Vi skal nok søge at undgaa Dig, og lade som vi ikke kender Dig; men kan vi hjælpe Dig med noget, saa sig bare til."

Derpaa skyndte vi os af Sted, og da vi kom forbi Nickersons, spurgte de os naturligvis ud angaaende den Fremmede derhenne, hvor han kom fra og hvad han hed, hvilken Religion han hørte til, om han var Baptist eller Methodist, hvilket politisk Parti han holdt med, Højre eller Venstre, hvor længe han blev her, og saa fremdeles, alle de Spørgsmaal, som Folk altid kommer med, saasnart de ser en Fremmed, ja for Resten ogsaa selv om det kun er en omstrejfende Køter, de ser. Tom svarede, at han ikke forstod den Døvstummes Fagter og heller ikke hans: „Goo—Goo." Vi saa nu, at de gik hen og gjorde Fagter til Jake, og det var vi nu ikke rigtig glade ved, thi vi var bange for, at Jake skulde glemme, at han agerede døvstum og at han skulde falde ud af sin Rolle og give sig til at tale. Men da vi saa havde iagttaget dem længe nok til at se, at Jake spillede sin Rolle upaaklageligt, skyndte vi os videre, da vi havde faaet Lyst til at naa Skolen til den Tid, da Børnene havde Frikvarter, og der endnu var langt derhen.

Jeg var ærgerlig over, at Jake ikke med et Ord havde omtalt, hvad der var sket inde i Skoven og om han virkelig var bleven myrdet derinde, men Tom sagde, at hvis vi havde været i Jakes

Sted, vilde vi maaske ogsaa have været bange for at sige noget og tiet stille ligesom han havde gjort.

Drengene og Pigerne var alle glade ved at se os igen, og vi tilbragte en fornøjelig Time hos dem, medens de havde fri. Da Hendersons Drenge var paa Vej til Skolen, var de kommen forbi den opdukkede døvstumme Fyr og var nu meget optagne af at fortælle om ham, saa at alle Skolebørnene snart ikke talte om andet, og alle var opsatte paa at faa ham at se, thi de fleste havde aldrig før set en Døvstum; saa Sagen vakte vældig Opsigt i Skolen.

Tom sagde, at det kostede ham megen Møje at holde tæt med Historien, at vi vilde være blevne store Helte, hvis vi nu stod frem og fortalte alt, hvad vi havde oplevet; men som Sagerne nu stod, var det dog langt mere heltemæssigt at tie stille, thi der var neppe en Dreng af Tusinde, der kunde have gjort det. Det var nu Tom Sawyers Mening om dette Spørgsmaal, og jeg antog ogsaa, at han vidste bedst, hvad der her var det rigtige.

Kap. IX.

I Løbet af de næste to a tre Dage lykkedes det den Døvstumme at gøre sig vældig populær. Han gjorde sig bekendt med alle Naboerne; de syntes

godt om ham og var næsten stolte af at have en saadan Mærkværdighed gaaende omkring imellem dem. Man inviterede ham til Frokost, til Middag, ja endog til Aften; man stoppede ham med Flæskesteg og Majsgrød og blev aldrig træt af at stirre paa ham og undre sig over ham, ønskede blot at vide noget mere om ham — han var kort sagt en ualmindelig og fantastisk Fremtoning for dem alle. De Tegn og Fagter han gjorde, var vel ikke til videre Nytte, thi Folk forstod dem ikke og det gjorde han heller ikke selv, men saasnart han begyndte sit: „Goo—goo!" saa var alle henrykte og han var da Genstand for alles store Beundring. Han gik altid om med en Griffel og en Stump Tavle, hvorpaa Folk skrev deres Spørgsmaal og han sine Svar; men der var rigtignok ingen, der kunde læse hans Skrift, undtagen Brace Dunlop. Denne sagde, at han ikke kunde tyde det altsammen, men dog altid faa Mening ud af det. Den Døvstumme skrev bl. a., at han hørte hjemme langt borte herfra, havde tidligere været velhavende, men var falden i Kløerne paa nogle Gavtyve, som havde bedraget ham; han var nu fattig og havde kun lidt at leve af.

Man roste Brace Dunlop, fordi han var saa hjælpsom mod denne Fremmede; han overlod ham et lille Hus til Beboelse, lod sine Negre

hjælpe ham til Rette og lod dem bringe ham de Fødemidler, han ønskede.

Den Døvstumme kom af og til hjem til os, thi i de Dage, da Onkel Silas var saa sørgmodig stemt, syntes det at være en Trøst for ham at se et Menneske hos sig, der ogsaa havde haft Modgang. Tom og jeg lod som vi aldrig havde kendt ham og han lod ogsaa, som vi var ganske fremmede for ham. Familien talte uforbeholdent om sine Sorger, naar han var til Stede, og man tillagde det ikke nogen Betydning, at han hørte paa, hvad der blev talt om. Som oftest syntes han heller ikke at lægge Mærke dertil, men det skete dog af og til, at han gjorde det.

Da der var gaaet en to à tre Dage, begyndte man at blive alvorlig ængstelig for Jupiter Dunlop. Man spurgte hinanden, om hvad der vel kunde være hændet ham, men overalt rystede man paa Hovedet og betroede hinanden, at der var noget mystisk ved det hele. Der forløb atter et Par Dage; saa lød Rygtet, at han vistnok var bleven myrdet. Dette vakte stor Opsigt, og alle tog sig ivrigt af Sagen. Om Lørdagen undersøgte man i smaa Afdelinger Skovene i Omegnen, for om muligt at finde hans Lig; Tom og jeg var naturligvis ogsaa med og var meget interesserede i Afsøgningen. Tom var saa ivrig, at han hverken

vilde spise eller hvile sig, thi han mente, at hvis det var os, der fandt Liget, vilde vi blive omtalte overalt, ja maaske endnu mere, end om vi selv var blevne fundne som druknede.

De andre blev snart trætte og opgav Eftersøgningen, men det gjorde Tom Sawyer ikke — det var ikke efter hans Kogebog! Lørdag Nat sov han slet ikke, blot for at ligge og spekulere, men om Morgenen, kort før Daggry, havde han ogsaa sin Plan færdig. Hurtig fik han mig listet ud af Sengen og sagde: „Nu rask, Huck, skynd Dig i Tøjet — nu har jeg det! En Blodhund — det er det vi mangler!"

To Minutter efter var vi i Mulm og Mørke paa Vej op langs Floden i Retning af Landsbyen. Gamle Jeff Hooker havde en Blodhund, og den vilde Tom laane af ham.

„Sporet er for gammelt, Tom," sagde jeg, „og desuden har det jo nylig regnet."

„Det har ikke noget at sige, Huck. Hvis Liget ligger skjult i en af Skovene her omkring, vil Hunden sikkert finde det. Dersom han er bleven myrdet og Liget gravet ned, har de næppe gravet det ret dybt ned, og passerer Hunden hen over Stedet, vil den nok spore det. Huck, jeg vil sige Dig, vi vil alligevel blive berømte! Det er om-

trent lige saa sikkert, som at vi er blevne fødte — at Du ved det!"

Han blev helt rød i Hovedet af Ivrighed; thi hver Gang han blev opsat paa noget, gik han helt og ganske op i det, og saaledes ogsaa nu! I mindre end to Minutter havde han Regnestykket færdig, og var ikke alene ved at finde Liget — nej, han var endogsaa paa Spor efter Morderen, for med det samme at gøre det af med ham og fange ham.

„Ja, ja," sagde jeg mere roligt, „se nu først at finde Liget, saa antager jeg, at det kan være tilstrækkeligt for i Dag! Thi efter hvad vi ved, er der jo ikke noget Lig og ingen bleven myrdet. Denne Tosse er nok stukket et eller andet Sted hen og slet ikke bleven myrdet, det skal Du faa at se."

Disse Ord ærgrede ham og han sagde: „Huck Finn, jeg har aldrig kendt nogen, der saaledes kan fordærve en Sag som Du. Saalænge Du ikke selv formaar at se Opløsningen paa en vis Sag, vil Du heller ikke tillade nogen anden at gøre det. Hvad Fornøjelse har Du nu af at pøse koldt Vand over dette Lig og komme med dette selvopfundne Sludder, at der slet intet Mord har fundet Sted? Ikke Spor! Jeg forstaar ikke, hvorledes Du kan gøre saadant noget; jeg for min Part vilde aldrig

bære mig saaledes ad mod Dig, det ved Du jo godt. Her har vi nu en enestaaende Lejlighed til at gøre os berømte, og saa — —."

„Naa ja, bliv Du bare ved," sagde jeg; „jeg fortryder, hvad jeg har sagt og tager alle mine Ord tilbage; jeg mente jo ikke noget ondt dermed; indret Du det kun paa den Maade, Du synes bedst om, og bryd Dig ikke om hvad jeg siger. Er han bleven myrdet, vil jeg være lige saa fornøjet derover som Du er, og dersom han — —."

„Jeg har ikke sagt noget om at være fornøjet; jeg sagde kun — —."

„Naa, ja, ja; saa er jeg ligesaa *bedrøvet* derover som Du er. Den Maade, som Du helst vil have det paa, vil jeg ogsaa gerne have det paa. Han — —."

„Der er ikke Tale om noget „helst" her, Huck Finn; der er ingen, der taler om „helst". Og desuden — —."

Han holdt pludselig inde og gik frem og tilbage i dybe Tanker. Dog varede det ikke længe, før han atter gav sin Fantasi frit Løb og vedblev:

„Huck, det vilde blive aldeles storartet, hvis vi nu kunde finde det Lig, som de andre forgæves har søgt efter, og maaske vi endog kunde opspore Morderen. Det vilde ikke alene blive til stor Ære for os, men ogsaa for Onkel Silas, fordi det var

os, hans Drenge, der fik udrettet noget stort. Det vil give ham Oprejsning, skal Du faa at se."

Men gamle Jeff Hooker væltede hele Planen, da vi kom op til ham i hans Smedie og fortalte ham, hvorfor vi var komne.

„I kan gerne laane Hunden," sagde han, „men I vil intet Lig finde, fordi der intet er at lede efter. Alle de andre har opgivet deres Eftersøgen, og det har de gjort Ret i. Ved nøjere Eftertanke kom de til det Resultat, at der intet Lig kunde være. Og jeg skal sige Jer hvorfor. Af hvilken Grund dræber det ene Menneske det andet, Tom Sawyer? Kan Du sige mig det?"

„Fordi han — er — —."

„Naa, frem med Svaret; Du er jo ingen Fæhoved! Hvorfor dræber han ham saa?"

„Undertiden for at hævne sig, og — .—"

„Vent lidt — en Ting ad Gangen! For at hævne sig, sagde Du; ja, deri kan Du have Ret. Men sig mig, hvem i al Verden kunde dog have nogetsomhelst imod denne stakkels Fjollediderik? Hvem tror Du kunde finde paa at slaa ham ihjel, den arme, sølle Kanin?"

Tom var kørt fast. Jeg tror slet ikke, at han nogensinde havde tænkt over, at et Menneske dog maa have en Grund, naar han gaar hen og myrder et andet Menneske, og nu indsaa han ogsaa

godt, at det ikke var meget sandsynligt, at nogen kunde bære nogetsomhelst Nag til saa fromt et Lam som stakkels Jupiter Dunlop!

Smeden fortsatte lidt efter: „Din Formodning om Hævn passer altsaa ikke. Hvad var saa den anden Grund — Røveri? Ja, der har vi vist truffet det rette! Saaledes hænger det nok sammen, Tom. En eller anden har faaet Lyst til hans Krøltop, og saa har han — —."

Dog det hele var saa latterligt, at han ikke kunde bare sig for at le højt, og jo mere han lo, desmere flov og skamfuld blev Tom, saa at jeg godt forstod, at han ærgrede sig over at være kommen hertil og blot ønskede sig langt borte. Men gamle Hooker lod ham ikke slippe saa let. Han opremsede alle de Grunde, der kunde give det ene Menneske Anledning til at myrde det andet; enhver kunde vel se, at ingen af disse Grunde passede i dette Tilfælde, men alligevel holdt han dog ikke op med at gøre sig lystig over al denne Staahej og over de Folk, der var gaaet ud at lede efter Liget. Endelig sagde han: „Hvis alle disse Mennesker havde haft den mindste Smule Forstand i deres tykke Hoveder, saa burde de have vidst, at denne Dovendiderik blot er stukken af, fordi han vilde tage sig en Bumletur ovenpaa alt sit Slid. Inden der er gaaet otte Dage,

kommer Fyren saamænd stavrende hjem igen, og hvor griner han saa ikke ad hele Menigheden! Naa, ligemeget, Himlen være med Dig, min Dreng — tag Du bare Hunden og gaa ud og led efter Fyrens Levninger — værsgo!" Og han brød igen ud i en hjertelig Latter.

Tom syntes, at han nu ikke godt kunde trække sig tilbage, hvorfor han blot sagde: „Godt, løs den saa!" Smeden løste da Hunden og vi vandrede af Sted med den, medens den Gamle stod og lo ad os.

Det var en rigtig prægtig Hund. Der er kun faa Hunde, der er mere venlig sindede end en Blodhund, og denne kendte os og holdt af os. Den sprang og kredsede nok saa munter omkring os og var overmaade glad ved at have sin Frihed og faa en uventet Helligdag; men Tom var saa fornærmet, at han slet ikke gav sig af med den og kun bemærkede, at han vilde ønske, at han havde betænkt sig to Gange, før han var gaaet paa den Galej. Nu vilde gamle Jeff Hooker naturligvis fortælle hele Historien til alle og enhver, og vi vilde nok senere faa meget mere at høre fra samme Gryde.

Saa drev vi hjemefter ad nogle Omveje, gnavne og uden at tale sammen. Da vi passerede Hjørnet af vor Tobaksmark, hørte vi Hunden

tude derinde; vi gik herhen og saa da Hunden staa et Sted og skrabe af alle Kræfter med Forpoterne, medens den af og til lagde Hovedet paa Siden og tudede højt.

Stedet, hvor den stod, var et langt, firkantet Stykke Jord i Form af en Grav; den af Regnen gennemblødte Jord var sunken sammen og viste tydelig Omridsene af det udgravede Stykke. I første Øjeblik blev vi staaende tavse og saa paa hinanden. Da Hunden saa havde skrabet nogle faa Tommer ned i Jorden, tog den med Tænderne fat i noget og halede det frem — det var en med et Ærme beklædt Arm. Tom kom til at ryste af Sindsbevægelse og udbrød: „Lad os nu skynde os bort, Huck — Liget er fundet!"

Jeg følte, hvorledes Angsten gennemrislede mig; vi skyndte os tilbage til Vejen og standsede de første Folk vi mødte. De hentede en Spade fra en nærliggende Hytte og gravede saa Liget op; aldrig havde noget vakt en saadan Opsigt! Man kunde ganske vist ikke ret skelne Trækkene, men det var heller ikke nødvendigt; alle raabte straks: „Stakkels Jupiter! Det er hans Klæder, hvert eneste Stykke!"

Nogle styrtede af Sted for at udbrede Nyheden og melde Sagen for Fogden, for at der kunde blive sat en Undersøgelse i Gang; Tom og jeg

skyndte os hjem. Han kunde knap faa et Ord frem for lutter Ophidselse, da vi kom styrtende ind i Stuen, hvor Onkel Silas, Tante Sally og Benny sad, men omsider lykkedes det ham dog at brøle: „Vi to alene, jeg og Huck, har funden Jupiter Dunlops Lig ved Hjælp af en Blodhund, efterat alle de andre havde opgivet at søge mere efter det; hvis vi ikke havde været, vilde han *aldrig* være bleven funden; han er virkelig bleven myrdet, det er han — de har slaaet ham ihjel med en Knippel eller saadant noget lignende, og nu vil jeg af Sted efter Morderen lige med det samme — I skal se, jeg skal nok finde ham!"

Tante Sally og Benny sprang op, aldeles forfærdede og blege af Skræk, medens Onkel Silas gled fra Stolen og ned paa Gulvet, idet han klynkende fremstammede: „Gud hjælpe mig, har de endelig funden ham!"

Kap. X.

Disse frygtelige Ord lammede os saa fuldstændigt, at vi i Øjeblikket var ude af Stand til at røre hverken Haand eller Fod. Dog, da vi havde sundet os lidt, fik vi den gamle Mand løftet op og atter anbragt i hans Stol. Benny kærtegnede og

kyssede ham og søgte at berolige ham; den stakkels gamle Tante Sally gjorde det samme, men begge de arme Kvinder var saa betagne og ude af sig selv, at de neppe vidste, hvad de gjorde. Hvad Tom angik, da var han meget ulykkelig til Mode; det smertede ham at se, at han var Aarsag til muligvis at styrte sin Onkel i en langt større Ulykke, end han tidligere havde været i; ja det vilde maaske aldrig være sket, hvis han ikke havde været saa begærlig efter at blive omtalt, men blot ladet Liget ligge hvor det var, ligesom de andre havde gjort. Det lykkedes ham dog snart at samle sig, og han udbrød da: „Onkel Silas, sig dog ikke saadant noget; det kunde blive farligt og der er jo ikke Spor af Mening deri."

Tante Sally og Benny saa taknemlige hen til ham, da de hørte ham sige dette, og gentog begge hans Ord; men den gamle Mand rystede sørgmodig og haabløs paa Hovedet, medens Taarerne løb ham ned ad Kinderne, og han sagde: „Nej — nej — det var mig, der gjorde det; stakkels Jupiter — det var mig!"

Hvor var det ikke grufuldt at høre ham sige dette. Og nu fortalte han videre om Sagen, at det skete samme Dag, som Tom og jeg kom — omtrent ved Solnedgang. Jupiter havde drillet og ærgret ham saalænge, til han blev helt ude af sig

selv, og greb en Staver, hvormed han slog ham i Hovedet med al sin Magt, saa Jupiter styrtede om med det samme. Han fortrød straks hvad han havde gjort, lagde sig paa Knæ, løftede hans Hoved i Vejret og bad ham tale og sige, at han ikke var død. Han kom ogsaa snart til Bevidsthed igen, men da han saa hvem det var, der holdt ham om Hovedet, sprang han op, sandsesløs af Skræk, klatrede over Gærdet og løb ind i Skoven, hvor han forsvandt. Derfor havde Onkel Silas haabet paa, at han ikke havde taget videre Skade.

„Men desværre," vedblev han, „det var naturligvis kun Skrækken, der gav ham Styrke til denne sidste Kraftanstrængelse; han er falden sammen inde i Krattet, hvor der ikke var nogen, der kunde yde ham Hjælp, hvorefter han omsider har funden sin Død derinde."

Saa græd og jamrede den gamle Mand atter og sagde, at han var en Morder, og at Kains-Mærket var fæstet paa ham, at han havde bragt Sorg og Vanære over hele sin Familie og snart vilde blive arresteret og hængt.

„Nej," sagde Tom, „der er ingen, der vil fatte Mistanke til Dig. *Du* har ikke dræbt ham. Et Slag kunde ikke gøre det af med Fyren; det er en anden, der har gjort det."

„Nej, nej," sagde den Gamle, „det var mig, der gjorde det — mig og ingen anden. Hvem havde ellers noget imod ham? Hvem kunde have noget imod ham?"

Han saa sig om, som om han haabede, at en af os kunde nævne en eller anden, der havde baaret Nag til den sølle Tosse, men det var naturligvis forgæves — ingen af os kunde nævne nogen. Dette gjorde ham om muligt endnu mere modløs, og frembragte et Udtryk hos ham af den dybeste Elendighed, der vakte vor dybeste Medlidenhed.

Da fik Tom pludselig en Idé og raabte: „Men stop lidt — der er jo dog nogen, der har begravet ham. Hvem mon — — —."

Her tav han pludselig. Jeg forstod øjeblikkelig Grunden. Det løb mig koldt ned ad Ryggen, da han sagde disse Ord; de bragte mig til at erindre, at vi havde set Onkel Silas stavre omkring midt om Natten med en Skovl paa Nakken. Jeg vidste tillige, at Benny ogsaa havde set ham, thi hun havde en Dag talt derom. I samme Øjeblik som Tom afbrød sig selv, ændrede han ogsaa sit Syn paa Sagen og bad nu blot Onkel Silas om endelig ikke at forraade sig selv; vi andre tryglede ham om det samme og sagde til ham, at naar han blot ikke selv forraadte sig, vilde ingen nogensinde faa noget at vide derom; men kom det ud

og han blev beskyldt for Mordet, vilde det bringe Ulykke over hele Familien, uden at være til mindste Gavn for nogen. Omsider lovede han os da at tie, hvorefter vi atter aandede lidt lettere og gjorde os al Umage for at trøste og opmuntre den gamle Mand. Vi beroligede ham med, at det ikke vilde vare længe, før den hele Sag var gaaet i Glemmebogen. Der vilde ikke falde nogen Mistanke paa ham, og ingen vilde drømme om, at *han* havde gjort noget galt, han som altid var saa god og kærlig og i Besiddelse af saa prægtig en Karakter.

Og Tom tilføjede i en ligefrem, hjertelig Tone: „Her sidder nu Onkel Silas, som i saa mange Aar har prædiket uden noget Vederlag; som i alle disse Aar med egne Midler har gjort alt det gode han formaaede; der altid har været elsket og agtet af alle; der altid har været en fredsommelig Mand og passet sine egne Sager — den sidste Mand i hele Egnen, der vilde skade nogen, hvad jo ogsaa enhver godt ved. Og han skulde mistænkes? Det vilde være utænkeligt — —."

„I Staten Arkansas' Navn arresterer jeg Dem, anklaget for Mordet paa Jupiter Dunlop!" lød pludselig Fogdens skarpe Røst henne fra Døren.

Det var som en Bombe var sprungen midt imellem os! Tante Sally og Benny klamrede sig skrigende og hulkende til Onkel Silas, og Tante

skreg til Fogden, at han skulde gaa bort, hun vilde aldrig udlevere Onkel og de maatte ikke føre ham bort herfra. Negerne samlede sig grædende udenfor Døren, alt var i Oprør; jeg kunde ikke udholde det længere, men skyndte mig ud af Huset.

Da de førte ham hen til den lille Landsbys Arrest, fulgte vi alle med for at sige ham Farvel, og paa Vejen hviskede Tom til mig: „Vi maa se at faa ham listet ud af Arresten en Nat, naar det er rigtig mørkt; Du kan tro, at det vil vække Opsigt, og vi vil igen blive berømte;“ men da Tom betroede sin Plan til den Gamle, protesterede denne ivrigt derimod og sagde, at det var hans Pligt at finde sig i, hvad Loven bød, og at han vilde forblive sin Tid ud i Arresten, selv om Døren til den stod aaben. Tom følte sig højlig skuffet ved hans Ord, der ærgrede ham meget, men han var nødt til at finde sig deri.

Alligevel følte han det dog som sin Pligt at forsøge paa at skaffe Onkel Silas fri, og han sagde til Tante Sally, at hun ikke skulde sørge, thi han vilde arbejde baade Dag og Nat for at klare den Sag og bevise Onkel Silas' Uskyldighed. Dette beroligede hende noget og hun takkede ham derfor og sagde, at hun nok vidste, at han vilde gøre hvad han kunde. Hun bad os derpaa om at hjælpe Benny med at passe Huset og Børnene,

hvorpaa vi bevægede sagde et kærligt Farvel til hende og gik saa tilbage til Gaarden, da hun vilde forblive hos Arrestforvarerens Kone hele den Maaned, der vilde hengaa, indtil Retsmødet i Oktober blev afholdt.

Kap. XI.

Ja, det blev en højst uhyggelig Maaned for os alle. Stakkels Benny tog sig ganske vist sammen saameget hun formaaede, og Tom og jeg søgte paa bedste Maade at holde Stemningen oppe, men alligevel var der ingen rigtig Gang i det hele, om man saa maa sige. I Arresten stod Sagerne ikke bedre. Vi gik derop hver Dag for at se til de gamle Folk, men det var bare Sorg og Elendighed altsammen. Onkel Silas led af Søvnløshed, og naar han endelig faldt i Søvn, vilde han gerne gaa i Søvne; han var derfor falden endnu mere af, og saa helt elendig ud; hans Tanker var ikke mere klare og vi gik alle i dødelig Angst for, at hans Bekymringer vilde bringe ham i Graven inden ret længe. Naar vi søgte at faa ham til at se lidt lysere paa Sagen, rystede han kun paa Hovedet og sagde, at hvis vi blot vidste, hvad det vilde sige at gaa omkring med et Mord tyngende paa Samvittigheden, saa talte vi ikke saaledes. Uagtet vi

stadigt forestillede ham, at der aldeles ikke kunde være Tale om Mord, kun maaske om et Drab af Vanvare, saa gjorde det dog ingen Virkning paa ham — det *var* nu en Gang Mord, mente han, og han kunde ikke se det fra noget andet Standpunkt. Da Tiden for Forhøret nærmede sig, erklærede han rent ud, at han der vilde sige, at han virkelig havde forsøgt at dræbe Fyren. En saadan Tilstaaelse vilde selvfølgelig forværre hans Sag meget betydeligt, og Tante Sally og Benny var som ude af dem selv derover. Han lovede dem dog til sidst, at han ikke vilde tale om Mordet, naar der var andre til Stede, og det beroligede dem dog noget.

I hele denne Maaned brød Tom Sawyer sit Hoved for at finde paa en Udvej til at frelse Onkel Silas, og mange Nætter holdt han ogsaa mig vaagen med sine fantastiske Planer derom; dog lykkedes det ham ikke at finde nogen, der kunde føres igennem med Held. Jeg foreslog ham at vi hellere maatte opgive at tænke mere paa denne Sag; den saa altfor trøstesløs ud, og jeg var træt og ked af det hele, men det vilde han ikke høre noget om. Han vedblev at udklække Plan efter Plan, der dog ligesaa hurtigt blev opgivet igen.

Endelig kom da Forhørsdagen, en Dag midt i Oktober. Vi mødte naturligvis alle, og hele Lo-

kalet var fyldt til Trængsel. Stakkels Onkel Silas! Han lignede mere en død end en levende, hans Øjne var dybt indfaldne og han var bleven saa mager og gusten, at det var en Ynk at se. Benny sad ved hans ene Side og Tante Sally ved den anden; de havde begge tætte Slør for Ansigtet og saa meget nedbøjede ud. Tom havde taget Plads ved Siden af vor Sagfører og gav af og til sit Besyv med, hvilket baade Sagføreren og Dommeren fandt sig i. Flere Gange satte han ligefrem Sagføreren til Vægs, hvad der nu ikke var saa mærkeligt, da denne var en ganske almindelig Vinkelskriver,. der ikke syntes at være belemret med ret megen juridisk Forstand.

Eden blev nu aflagt for Juryen, hvorpaa den offentlige Anklager rejste sig og begyndte sit Foredrag. Han rejste en knusende Anklage mod den gamle Mand, levnede ham ikke Ære for to Øre, og paastod ham tilsidst skyldig, hvorover den gamle blot klynkede og græd, og Tante og Børnene brød ud i lydelig Hulken. Den Fremstilling Anklageren gav af Mordet, gjorde os alle stumme af Forfærdelse; den var vidt forskellig fra hvad Onkel Silas havde fortalt os. Han sagde, at han ved to gode Vidner vilde bevise, at man havde set Onkel Silas dræbe Jupiter Dunlop med fuldt Overlæg; at denne allerede udaandede i samme

Øjeblik Onkel Silas' Knippel havde ramt ham; at Vidnerne havde set ham skjule Liget i Buskene og set, at han da var stendød. Den anklagede, Pastor Silas, havde senere slæbt Jupiters Lig hen i Tobaksmarken, hvilket de to Mænd havde set ham gøre. Han var derefter staaet op den følgende Nat og havde der begravet Liget, hvad der ogsaa var Vidner paa.

Jeg sagde til mig selv, at stakkels Onkel Silas sikkert havde løjet for os, fordi han havde tænkt, at ingen havde set ham, og fordi han ikke vilde knuse Tante Sallys og Bennys Hjerter, og deri havde han haft Ret, — havde det været mig, vilde jeg ogsaa have løjet, og det vilde vel enhver med en Smule Følelse i Hjertet have gjort, naar han derved kunde fri sine Kære fra Sorg og Ulykke, som de ikke havde nogen Andel i. Vor Sagfører lod til at blive noget betænkelig ved denne Fremstilling af Sagen, og Tom syntes ogsaa straks meget overrasket, men det varede kun et Øjeblik, saa hævede han Hovedet for at vise, at han dog ikke var slaaet af Marken — jeg tænkte mig det ogsaa nok.

Men Forsamlingen — ja, der gik ligesom et Gys af Indignation gennem dem alle! Da Anklageren havde sluttet sit Foredrag, satte han sig ned og begyndte at udspørge Vidnerne. De først ad-

spurgte udtalte, at der længe havde været Fjendskab mellem Onkel Silas og den afdøde; de meddelte, at de flere Gange havde hørt Onkel Silas true den afdøde, at Forholdet mellem dem stadig blev mere og mere spændt, saa at alle talte om, hvor ængstelig den døde var for sit Liv, og hvordan han flere Gange havde sagt, at han var vis paa, at Onkel Silas pønsede paa ved given Lejlighed at dræbe ham.

Tom og vor Sagfører stillede Vidnerne flere Krydsspørgsmaal, men uden Resultat; de stod fast paa deres Udsagn. Derefter blev Lem Beebe kaldt frem som Vidne. Det fremkaldte i min Erindring, hvorledes Lem og Jim Lane hin Dag var gaaet forbi os i ivrig Samtale om at laane en Hund hos Jupiter Dunlop; ogsaa det om Jordbærrene og Lygten dukkede frem af min Hukommelse, og om Bill og Jack Withers og Negeren, der stjal Onkel Silas' Majs, og saa endelig om det forhenværende Spøgelse, der havde vist sig omtrent ved den Tid og havde gjort os saa forskrækkede — ham der nu ogsaa sad *her* og nød sit Privilegium som døvstum, og som tilmed var en Fremmed, for hvem man havde sat en Stol indenfor Skranken, hvor han rigtig kunde strække Benene og gøre sig det behageligt, medens de andre Tilhørere stod klinede op ad hinanden og neppe

kunde trække Vejret. Alt dette sad jeg nu og tænkte paa, og Tanken om, hvorledes de tidligere Dages Lykke nu havde forandret sig, gjorde mig meget bedrøvet.

Da Lem Beebe havde aflagt Eden, begyndte han sin Forklaring: „Det var den anden September, at Jim Lane og jeg henimod Aften gik ud at spadsere; pludselig hørte vi nogle højrøstede Stemmer, og det lød som om nogen skændtes tæt ved os bag nogle Hasselbuske. Vi hørte en Stemme raabe: „Du ved, at jeg har lovet Dig, at jeg nok en Gang skal faa Dig slaaet ihjel!“ Stemmen genkendte vi som den her anklagedes. Derpaa saa vi en Knippel blive svinget i Luften og derpaa falde ned med en dump Lyd, hvorpaa fulgte en sagte Jamren; vi listede os nærmere for at se, hvad der foregik, og saa da Jupiter Dunlop ligge paa Jorden som død og den anklagede staa bøjet over ham med hævet Knippel; kort efter slæbte han den døde ind i noget tæt Buskads, hvor han skjulte ham, medens vi sagte sneg os bort og ilede hjem.“

Ja, det var jo frygteligt. Blodet standsede næsten i Tilhørernes Aarer ved at høre denne Fremstilling, under hvilken der herskede en lydløs Stilhed blandt den store Forsamling. Da Lem havde sluttet sin Forklaring, kunde man høre Folk

stønne og sukke og stirre paa hinanden, som om de vilde sige: „Er det dog ikke forfærdeligt — har man nogensinde hørt Magen?“

Men nu skete der noget, der vakte min Forundring. Under de første Vidneudsagn var Tom Sawyer yderst opmærksom og passede paa som en Smed; saasnart et Vidne var færdig, gik han hen til ham, udspurgte ham og forsøgte om muligt at fange ham i en Usandhed eller at afkorte hans Udsagn. Men hvor forandret var han ikke nu! Da Lem begyndte at tale, men endnu ikke havde forklaret, at han havde talt med Jupiter eller forsøgt at laane en Hund af ham, var Tom bleven lutter Fyr og Flamme og ligesom opsat paa at modsige Lem og krydsforhøre ham, saa at vi kunde komme frem med, hvad vi havde hørt ham og Lane tale sammen om paa Vejen; men da jeg kort efter saa hen paa ham, løb det mig koldt ned ad Ryggen. Nu sad han hensunken i dybe Tanker — tusinde Mile borte! Han hørte ikke mere efter hvad Lem Beebe sagde, og da denne havde afgivet sin Forklaring, sad Tom endnu og saa ud, som om det hele ikke berørte ham det mindste. Vor Sagfører stødte til ham, men da han saa op, sagde han kun helt aandsfraværende: „Pump De ham, hvis De har Lyst, men lad mig have Fred — jeg har andet at tænke paa.“

Det gik over min Forstand; jeg kunde slet ikke begribe det. Benny og hendes Moder sad stadig hensunkne i Sorg, men nu trak de dog en Flig af deres Slør til Side og søgte at møde Toms Blik; men det lykkedes ikke, og jeg kunde heller ikke faa ham til at se hen paa mig. Saa udspurgte vor sølle Vinkelskriver Vidnet, men det førte naturligvis ikke til noget; det hele blev en fuldstændig Fiasko.

Derefter blev Jim Lane kaldt frem, og han fortalte akkurat den samme Historie om igen. Tom hørte heller ikke efter hvad han meddelte, men vedblev, hensunken i dyb Eftertanke, at sidde uden at give Agt paa sine Omgivelser. Vor stakkels Sagfører prøvede ogsaa at krydsforhøre Jim, men med samme magre Resultat som det forrige. Anklageren saa meget veltilfreds ud, hvorimod Dommeren sad og ærgrede sig. Man maa nemlig vide, at Tom her sad og gav Partiet næsten som en rigtig Sagfører, fordi Loven i Arkansas giver en Anklaget Ret til at vælge hvem han vil til at bistaa hans Sagfører, og Onkel Silas havde som Følge deraf givet Tom Tilladelse til at bistaa ham i hans Sag, og nu sad han der og forsømte den helt, hvad jeg kunde se, at Dommeren var meget misfornøjet med.

Det eneste vor Sagfører fik ud af Lem og Jim,

var da han spurgte dem: „Hvorfor fortalte I ikke straks, hvad I havde set?“ hvorpaa de svarede: „Vi var bange for selv at blive rodet ind i Sagen. Desuden tog vi netop i de Dage paa Jagt ned ad Floden; saasnart vi kom tilbage og hørte, at man havde søgt efter Liget, gik vi straks til Brace Dunlop og fortalte ham alt, hvad vi havde hørt og set.“

„Naar var det?“

„Det var Lørdag Aften den niende September.“

Men nu rejste Dommeren sig og sagde højt: „Hr. Foged! vil De anholde disse to Vidner, som mistænkte for Delagtighed i Mordet.“

Anklageren sprang op og raabte i en ophidset Tone: „Deres Velbaarenhed, jeg protesterer med denne uhørte — —.“

„Sæt Dem!“ svarede Dommeren, trak sin Dolk frem og lagde den foran sig paa Pulten,“ jeg opfordrer Dem til at have Respekt for Retten!“ Da han havde sagt dette, kaldte han Bill Withers frem.

Da denne havde aflagt Eden, udtalte han sig saaledes: „Ved Solnedgang, Lørdag den anden September, gik jeg og min Broder Jack langs den anklagedes Mark, og vi saa da en Mand komme slæbende med en Byrde paa Ryggen; vi troede at

det var en Neger, der var i Færd med at stjæle Majs, men kunde dog ikke skelne det tydeligt; senere gik det op for os, at det var en Mand, der bar en anden Mand, og da denne sidste hang over Ryggen med slappe Lemmer, antog vi, at han var beskænket; efter Mandens Gang at dømme, mente vi begge, at det var Pastor Silas, der havde funden Sam Cooper drukken paa Vejen, og som nu, som saa ofte tidligere, naar Sam var drukken, tog sig af ham og nu slæbte ham hen til et Sted, hvor han var udenfor Fare."

Tilhørerne syntes straks rørte, da de forestillede sig stakkels gamle Onkel Silas slæbende den afdøde hen til det Sted paa hans Tobaksmark, hvor Hunden senere skrabede Liget op, men der var dog ingen rigtig Deltagelse at spore rundt omkring paa de mange Ansigter, og jeg hørte endog en Slyngel sige: „Det er noget af det stiveste, jeg nogensinde har hørt, at slæbe et dødt Menneske saaledes omkring med sig og siden begrave ham ligesom et andet Dyr, og det var endda en Præst, der udførte det Stykke Arbejde!"

Tom var stadig langt ude i det Blaa og lagde ikke Mærke til nogetsomhelst af hvad der foregik omkring ham. Vor Sagfører udspurgte derfor Vidnerne saa godt han formaaede, men det var kun smaat bevendt. Da Jack Withers derefter

kom frem, fortalte han ganske det samme som Broderen.

Endelig blev Brace Dunlop kaldt op til Skranken; han saa meget nedbøjet ud og var nærved at græde; alle trængte nu paa for at se og høre, og mange af de kvindelige Tilhørere udbrød: „Stakkels Mand, stakkels Mand!“ ja, man saa mange af dem tørre deres Øjne.

Brace Dunlop aflagde Eden og begyndte: „Jeg havde i lang Tid gaaet og været ked af det for min stakkels Broders Skyld; dog troede jeg ikke, at Tilstanden var saa alvorlig som han fremstillede den, og jeg kunde aldrig have tænkt mig, at nogen kunde have haft Hjerte til at gøre et saadant skikkeligt stakkels Skrog noget ondt — (her saa jeg at det gav ligesom et lille Sæt i Tom, men dog kun et kort Øjeblik) — allermindst kunde jeg tro, at Præsten vilde ham noget — det var jo næsten utænkeligt —, hvorfor jeg aldrig lagde nogen videre Vægt derpaa, men det skal jeg aldrig, aldrig nogensinde tilgive mig selv; thi hvis jeg havde taget Sagen paa en anden Maade, vilde min arme Broder endnu den Dag i Dag have været hos mig og ikke ligget myrdet med koldt Blod!“

Her overvældede Bevægelsen ham, og han maatte afbryde sin Forklaring. Mange af Tilhørerne beklagede ham højlydt og Kvinderne

græd; efterhaanden indtraadte dog dyb Stilhed i Salen, kun Onkel Silas' Stønnen hørtes tydeligt af alle.

Brace fortsatte nu sin afbrudte Tale. „Lørdagen den anden September kom han slet ikke hjem til Nadvertid. Jeg blev efterhaanden noget ængstelig for ham, og lod en af mine Negere gaa over til Anklagedes Gaard, men der var han ikke. Jeg blev da endnu mere urolig og kunde ikke finde Ro nogetsteds; jeg gik i Seng, men kunde ikke sove; sent paa Natten stod jeg saa op, gik selv over til Anklagedes Gaard, hvor jeg længe gik omkring i det Haab, at jeg skulde støde paa min stakkels Broder; jeg anede jo den Gang ikke, at han da allerede var fri for alle Sorger og Bekymringer og gaaet bort til en bedre Verden — —" her svigtede Stemmen ham atter og næsten alle Kvinderne græd paany. Da han saa havde overvunden sin Bevægelse, vedblev han: „Min Søgen var forgæves; derfor gik jeg atter hjem og prøvede igen paa at faa lidt Søvn, dog uden noget Resultat. Det varede imidlertid kun et Par Dage, før Folk begyndte at blive mistænksomme og at tale om den Anklagedes Trusler mod min Broder; tilsidst gik Rygtet om, at han vistnok var myrdet, fra Mand til Mand, noget som jeg forøvrigt ikke fæstede Lid til, men som førte til, at man alle-

vegne søgte efter Liget, som dog ikke fandtes, hvorfor Eftersøgningen opgaves. Jeg tænkte nu, at min Broder var taget et eller andet Sted hen for at faa sig et Par Dages Frihed, og at han atter snart vilde vise sig iblandt os. Saa kom imidlertid Lem Beebe og Jim Lane Lørdag Aften den niende September hjem til mig og fortalte mig om det hele frygtelige Morddrama. Jeg kom derved til at tænke paa en Omstændighed, som jeg tidligere ikke havde tillagt nogen Betydning, nemlig at man fortalte, at den Anklagede gik i Søvne og da foretog sig Ting, som han senere intet vidste om. Hin ulykkelige Lørdag Aften, da jeg vandrede rundt om den Anklagedes Ejendom, urolig og opfyldt af bange Anelser, kom jeg ogsaa ned til Hjørnet af Tobaksmarken, hvor jeg hørte en Lyd, som om der blev skovlet i gruset Jord; jeg listede mig nærmere og kiggede ind gennem nogle Vinranker, der hang paa Indhegningen om Marken, og jeg saa da den Anklagede staa og skovle Jord ned i et stort Hul, der omtrent var fyldt til; han stod ganske vist med Ryggen til mig, men da det var klart Maaneskin, kunde jeg kende ham paa hans gamle, grønne Arbejdsjakke med den store, hvide Lap bag paa Ryggen, der saa ud som om nogen havde kastet en Snebold bag paa ham. *Der begravede han det Menneske, han havde myrdet!*"

Hulkende sank Brace som overvældet af Sorg ned paa sin Stol, medens der fra alle Sider lød Udtryk som: „Hvor det er skændigt — hvor det er frygteligt!“ alle skreg ophidsede i Munden paa hinanden, og da Larmen var paa sit højeste, rejste gamle Onkel Silas sig, bleg som et Lig, op fra sin Stol og raabte: „Ja, det er sandt — hvert eneste Ord er sandt — jeg har myrdet ham med fuldt Overlæg!“

Disse Ord bragte en uhyre Forvirring i Salen. Folk stod op paa Borde og Stole for bedre at komme til at se paa ham; Dommeren slog i Bordet med sin Hammer og Fogden skreg: „Stille! Til Orden! Respekt for Retten!“

Under alt dette blev den gamle Mand staaende oprejst, rystende og skælvende, med stirrende Blikke, uden at tage Hensyn til sin Kone og Datter, der klamrede sig til ham og bad ham tie; men han stødte dem bort, idet han sagde, at han *vilde* lette sin betyngede Samvittighed for Forbrydelsen, han *vilde* bortkaste den Byrde, der tyngede haardere paa ham end han kunde udholde, og *vilde* ikke lide saaledes en Time længere.

Imedens dette foregik, sad Tom Sawyer stadig ganske upaavirket, som om det hele aldeles ikke angik ham, stirrende ligegyldigt hen for sig. Ikke saameget som drejede han Hovedet eller saa han

hen til den Side, hvor gamle Onkel Silas stod og aflagde sin Bekendelse og slyngede de frygteligste Anklager imod sig selv, medens Dommeren, Juryen, Sagførerne og hele Tilhørerkredsen gysende stirrede paa ham, og Tante Sally og Benny græd højt.

Hans Bekendelse lød saaledes: „Det var mig, der dræbte ham! Jeg er den Skyldige! Men desuagtet har det aldrig været min Tanke at gøre ham nogen Fortræd; naar det er bleven fortalt, at jeg tidligere har truet ham, saa er det Usandhed — først i det Øjeblik, da jeg løftede Stokken til Slag, blev mit Hjerte som Is og al Medlidenhed forsvandt — saa slog jeg til og dræbte ham! I dette skæbnesvangre Øjeblik følte jeg kun al den Uret, der var begaaet imod mig — alle de Fornærmelser, som denne Fyr og hans Slyngel af Broder havde dænget paa mig; hvorledes de havde forenet sig om at bagtale mig og tilsmudse mit hæderlige Navn og derved ligefrem drev mig til at forøve den Gerning, der for stedse vilde ødelægge mig og hele min Familie, som — det sværger jeg paa — aldrig har gjort dem noget ondt. De vilde hævne sig paa mig — og hvorfor? Blot fordi min stakkels, fromme, uskyldige Datter her ved min Side ikke vilde ægte denne rige Pjalt, denne usle Slyngel Brace Dunlop, der i Dag har siddet

her og hyklet Medfølelse for en Broder, som tidligere var ham ligesaa ligegyldig som en død Kat."

Ved disse Ord gav det et Sæt i Tom, og for første Gang under Retsforhandlingen oplivedes hans Træk af et forstaaende Smil.

„I hint frygtelige Øjeblik," fortsatte den gamle, „glemte jeg min Gud og tænkte kun paa den Forsmædelse, jeg havde lidt, og da — Herren tilgive mig — da slog jeg ham til Jorden. Lammet af Rædsel fortrød jeg øjeblikkelig hvad jeg havde gjort, og for at redde min stakkels Familie fra Vanære maatte jeg se at skjule den Gerning, som jeg kun havde udført for deres Skyld, hvorfor jeg slæbte Liget ind mellem Buskene for senere at bringe det hen i Tobaksmarken. I Nattens Stilhed gik jeg ud med en Skovl, slæbte Liget derhen og begravede det der, hvor — —".

Her sprang Tom pludselig op fra sin Plads og raabte: „Nu har jeg fundet det ud!" slog ud med en opmuntrende Armbevægelse henimod den gamle Mand og sagde: „Sæt Dig kun roligt ned, Onkel Silas! Der blev ganske vist begaaet et Mord, men *Du* har ikke haft den mindste Andel deri!"

Der blev ganske stille i Salen; den gamle Mand sank forvirret tilbage i sin Stol uden at Tante Sally og Benny syntes at bemærke det, saa

optagne var de af at stirre paa Tom, og uden at fatte hvad han mente; samtlige Tilhørere sad maabende med Blikke, der udtrykte den største Forbauselse og Nysgerrighed, spændt rettede paa Tom, der ganske roligt spurgte Dommeren: „Tillader Deres Velbaarenhed, at jeg faar Ordet?"

„Ja, kom bare frem med hvad Du har paa Hjerte, min Dreng," svarede Dommeren, der saa ligesaa forbløffet og uforstaaende ud som alle de andre. For at forøge Spændingen og forhøje Virkningen, gjorde Tom en Kunstpause paa nogle Sekunder, og begyndte derefter sin Fremstilling af Sagen saa rolig og behersket, som havde han kun mig som Tilhører.

„For fjorten Dage siden," begyndte han, „var der opslaaet en lille Plakat udenfor Retslokalet her, hvori der udlovedes en Belønning af 2000 Kr. for Tilvejebringelsen af to store Diamanter, der var stjaalne i St. Louis. Disse Diamanter havde en Værdi af omtrent 12,000 Kr.; men dem vil jeg senere komme tilbage til. Først vil jeg fortælle Dem om alt, hvad der vedrører Mordet — hvorledes det skete — hvem der udførte det — ja enhver nærmere Omstændighed derved."

Spændingen var nu paa det højeste og alle Tilhørerne slugte Tom med Øjnene.

Denne fortsatte: „Dette Menneske, Brace

Dunlop, som har staaet her og jamret over den Broder, som enhver ved han ikke brød sig en Døjt om, havde faaet Lyst til at gifte sig med Onkel Silas' Datter, den unge Pige der sidder, men som imidlertid hverken vilde eje eller have ham. Saa sagde han til Onkel Silas, at han nok skulde vide at hævne sig. Denne, der vidste, hvor rænkefuld denne Mand var og hvor lidt han selv formaaede at stille op imod en saadan Karakter, blev ængstelig og usikker og forsøgte paa alle mulige Maader at stemme ham mildere og vise ham al mulig Imødekommen; ja han tog endog Braces idiotiske Broder Jupiter til sig paa Gaarden og gav ham saa høj en Løn, at han maatte slaa af paa sin egen Families Fornødenheder. Jupiter gjorde nu alt, hvad Broderen fandt paa, for at drille og ærgre Onkel Silas, ja søgte endog at drive denne til Voldshandlinger for at skade ham i Folks Omdømme. Det lykkedes desværre ogsaa; alle vendte sig fra Onkel Silas, han bagtaltes paa det skammeligste, og alt dette tog saa meget paa den gamle, godhjertede Mand, at han efterhaanden blev ganske sansesløs af Sorg og Græmmelse.

Den Lørdag, om hvilken der er talt saameget, kom to af de her tilstedeværende Vidner, Lem Beebe og Jim Lane, forbi det Sted i Marken, hvor

Onkel Silas og Jupiter Dunlop var beskæftigede. En Del af deres Fremstilling af hvad der passerede er sandt, men Resten er Løgn. De hørte *ikke* Onkel Silas sige, at han vilde slaa Jupiter ihjel; de hørte *ikke* Lyden af noget Knippelslag; de saa *ingen* død Mand og de saa *heller ikke* Onkel Silas skjule noget i Buskene! Betragt dem nu blot — nu sidder de der og ønsker, at de ikke havde været saa rapmundede, i al Fald vil de komme til at ønske det, før jeg bliver færdig! Samme Lørdag Aften saa Bill og Jack Withers en Mand bære en anden Mand bort paa sin Ryg. Dette er sandt, men Resten er Løgn. Først troede de at det var en Neger, der stjal af Onkel Silas' Majs — læg nu Mærke til, hvor forvirrede de nu bliver, naar de erfarer, at andre har hørt dem sige dette! Det er fordi det senere gik op for dem, hvem det var, der slæbte af Sted med Liget, og de ved ogsaa meget vel, hvorfor de her aflagde Ed paa, at de antog ham for Onkel Silas paa Grund af hans Gang — hvem det nu *ikke* var, og *det* vidste de godt, da de gjorde Ed paa denne Løgn! En Mand skal ved Maanelyset have set et myrdet Menneske blive gravet ned ude paa Tobaksmarken — men det var *ikke* Onkel Silas, der foretog denne Nedgravning; han laa den Gang i sin Seng. Før jeg nu gaar videre, vil jeg dog

gerne spørge Tilhørerne, om De har lagt Mærke til, at Folk, naar de er hensunkne i dyb Eftertanke eller er meget bedrøvede, næsten altid ubevidst beskæftiger deres Hænder med et eller andet. Nogle stryger sig med Haanden om Hagen eller Næsen, nogle klør sig under Hagen, andre leger med deres Urkæde eller famler ved en Knap, andre tegner en Figur eller et Bogstav paa Kind, Hage eller Underlæbe. Det gør f. Eks. jeg. Naar jeg er urolig eller ærgerlig, eller sidder i dybe Tanker, tegner jeg et stort V — og det kan jeg blive ved med en halv Time, uden at jeg har nogen Anelse om, at jeg gør det."

Det var egentlig mærkeligt at høre, thi saaledes gør jeg jo ogsaa selv — kun at jeg tegner et stort O. Jeg saa ogsaa, hvorledes flere af Tilhørerne nikkede til hverandre, som om de vilde sige: „Ja, saadant noget gør vi saamænd ogsaa!"

„Naa," vedblev Tom, „lad os saa gaa videre. Den paagældende Lørdag — nej, det var Aftenen før — laa der en Dampbaad ved Flaglers Landingssted en halv Snes Mil oppe ad Floden; det regnede og stormede som en Ulykke. Om Bord i denne Baad var den Tyveknægt, som havde stjaalet de to store Diamanter, om hvis Tilvejebringelse den Plakat handler, der er slaaet op her udenfor paa Retslokalets Dør. Han sneg sig

midt under Uvejret i Mulm og Mørke i Land med sin Rejsesæk, haabende paa, at han kunde naa ned til denne By og komme i Sikkerhed her. Men i Baaden var der to af hans Kammerater, som havde skjult sig der, og han vidste godt, at de ved første Lejlighed vilde dræbe ham og røve Diamanterne, som de alle tre havde stjaalet i Fællesskab, men som han havde neglet fra de andre og saa var stukken af med.

Der var imidlertid ikke gaaet mere end ti Minutter efter hans Flugt, førend Kammeraterne opdagede det; de stak hurtig i Land og begav sig paa Jagt efter ham. Det er muligt, at de har strøget nogle Tændstikker af og saaledes funden hans Spor, som de da fulgte hele Lørdagen i behørig Afstand, saa han ikke anede, at de var efter ham. Henad Solnedgang var han naaet til den lille Lund nede ved Onkel Silas' Mark, hvor han gik ind og tog en Forklædning ud af sin Rejsesæk for at trække den paa, før han viste sig i Byen — og, vel at mærke — dette foregik netop lige kort efter at Onkel Silas havde slaaet Jupiter Dunlop i Hovedet med sin Knippel — thi det har Onkel Silas ganske vist gjort.

I samme Øjeblik Tyvens to Forfølgere saa denne forsvinde ind i Lunden, sprang de begge ud fra Krattet langs Vejen, som havde skjult dem, og

sneg sig efter ham. Saa overfaldt de ham og slog ham til Jorden. Uagtet han skreg i vilden Sky, havde de ikke mindste Medlidenhed med ham, men slog ham uden Barmhjertighed ihjel. To Mænd, der i dette Øjeblik passerede forbi paa Vejen, hørte ham skrige, da de i et nødvendigt Ærinde gik ind mellem Træerne, og da de to Gavtyve saa dem, stak de af, forfulgte af de to Mænd, der løb efter dem saa hurtig de kunde. Men Forfølgelsen varede kun nogle Minutter, saa slentrede Mændene atter ganske roligt tilbage til Lunden. Og hvad foretog de sig saa der? Det skal jeg sige Dem! De fandt Mordstedet, hvor Forklædningen endnu laa, som Tyven havde taget ud af Rejsesækken for at iføre sig; denne Forklædning tog den ene af Mændene paa."

Her gjorde Tom et lille Ophold — for atter at forhøje Virkningen af sin Fremstilling — og vedblev saa med langsom højtidelig Røst: „Den Mand, der iførte sig den Dødes Forklædning, var — Jupiter Dunlop!"

„Er det muligt?" lød det forbausede Udraab ud over hele Salen, og gamle Onkel Silas blev som forstenet af Overraskelse.

„Ja," vedblev Tom, „det var Jupiter Dunlop i egen Person. Han var altsaa i Live endnu. De to Mænd trak derpaa den myrdedes Støvler af og

gav ham i Stedet derfor Jupiters gamle hullede Sko paa, medens Jupiter selv trak Ligets Støvler paa. Jupiter blev saa paa Stedet, medens den anden Mand slæbte Liget hen under nogle Buske i Nærheden. Ved Midnatstid gik han hen til Onkel Silas' Gaard, tog Onkels gamle grønne Arbejdsjakke paa, der som den plejede hang i Gangen mellem Stuehuset og Køkkenskuret, stjal en Skovl ude i Gaarden og gik med den hen i Tobaksmarken, hvor han gravede den myrdede Mand ned."

Her standsede Tom atter et Øjeblik, men fortsatte straks efter: „Og hvem tror De saa den myrdede var? Det var *Jake Dunlop*, den for lang Tid siden forsvundne Røver!"

„Det er jo uhørt, umuligt!" lød det fra alle Sider.

„Og Manden, der begravede ham, var — ja hvem tror De? — det var *Brace Dunlop*, hans *egen Broder!*"

„Det er jo forfærdeligt!" lød det fra Tilhørerne.

„Og hvem tror I at denne sølle Idiot er, der nu i Ugevis har spillet den døvstumme Fremmede her i Egnen — det er — Jupiter Dunlop!"

Som en Bølge skyllede et vældigt Vredenshyl fra hele Forsamlingen ud over Salen, og aldrig havde man set en saadan Ophidselse og Forvirring som den, der fulgte efter disse Oplysninger. Under alt dette Virvar sprang Tom hen til Jupiter,

rev hans blaa Briller og det falske Skæg af, og der stod den myrdede Mand saa spillevende som ingensinde før! Tante Sally og Benny overvældede nu gamle Onkel Silas med Omfavnelser og Kærtegn, saa han omsider var saa forlegen og undselig som ingensinde før, og det vil sige meget.

Men nu lød et enstemmigt Raab fra hele Forsamlingen: „Tom Sawyer, Tom Sawyer! Alle andre tier — lad Tom fortælle videre! Frem med Tom Sawyer!"

Det var en stor Tilfredsstillelse for Tom at høre dette; thi det var netop noget for ham saaledes paa engang at blive en offentlig Personlighed og Dagens Helt, som han kaldte det — og da alt igen var bleven roligt, fortsatte han: „Ja, der er nu ikke stort mere at fortælle. Da denne gemene Gavtyv, Brace Dunlop, omtrent havde ærgret al Vid og Sans fra Onkel Silas, saa at denne tilsidst i sin Utilregnelighed gav Broderen Jupiter, der ikke var et Haar bedre end Brace, en paa Skallen, havde han opnaaet hvad han ønskede for rigtig at kunne gøre det af med den gamle. Jupiter tog nemlig Benene paa Nakken og gemte sig i Skovene, og jeg antager næsten at Planen var, at han i Nattens Mørke skulde liste sig bort og helt forlade Egnen. Derpaa vilde Brace udspredte det Rygte, at Onkel Silas havde

dræbt Jupiter og skjult Liget et eller andet Sted; dette vilde selvfølgelig ødelægge Onkel Silas i Bund og Grund og drive ham ud af Landet — ja, hvem ved det, maaske foraarsage, at han blev hængt. Men da de nu fandt deres døde Broder Jake under Buskene og ikke opdagede, hvem han var, da han var saa mishandlet, at han var ganske ukendelig, saa ændrede de Planen, forklædte sig begge to og begravede Jake, efter at de havde givet ham Jupiters Klæder paa, og betalte saa Jim Lane og Bill Withers og de andre Fyre for at gøre Ed paa de forskellige Løgne, hvilket de jo ogsaa meget probert har gjort. Nu sidder de to kønne Brødre jo helt net i det, og jeg har jo ladet dem vide, at de vilde komme til at se noget medtagne ud, før jeg blev færdig med dem; nu kan de Tilstedeværende jo se om jeg har Ret! Sagen forholder sig nemlig saaledes, at jeg og Huck Finn rejste her ned med Dampbaaden, hvor de tre Diamanttyve ogsaa befandt sig. Han, der nu er død, fortalte os alt om Diamanterne og sagde, at hans to Kammerater vilde myrde ham, naar de traf et belejligt Øjeblik dertil. Vi lovede da at hjælpe ham, saafremt vi kunde. Det har sikkert været hans Dødsskrig vi har hørt, da vi passerede forbi den lille Skov. Men da vi tidlig om Morgenen efter Uvejret gik derhen, var der ikke noget syn-

ligt Tegn til, at der var begaaet et Drab. Da vi nu senere saa, at Jupiter Dunlop gik og gav Partiet i den samme Forklædning, som Jake havde betroet os, at han vilde bære, saa tænkte vi os, at det var Jake selv, der gik og agerede døv og stum, fordi det nu en Gang passede ind i hans Plan.

Efter at man havde opgivet al videre Eftersøgning efter Liget, vedblev Huck og jeg dog at søge efter det, og vi fandt det jo ogsaa, hvorover vi var meget stolte. Men Onkel Silas havde nær gjort os tossede ved at fortælle, at det var *ham*, der havde dræbt Manden. Vi fortrød da bitterligt, at vi havde anstrængt os for at finde Liget og følte det nu som vor Pligt at forsøge paa at frelse Onkel Silas' Liv; men det var ikke nogen let Sag, da han paa ingen Maade vilde lade os hjælpe ham bort fra Fængslet, ligesom vi i sin Tid havde gjort ved vor gamle Neger Jim.

I en hel Maaned brød jeg forgæves min Hjerne for at finde paa en Udvej til at frelse Onkel Silas, og selv da vi mødte i Retten i Dag, var jeg fuldstændig blank — jeg kunde ikke tænke mig nogetsomhelst, der kunde hjælpe os! Lidt efter lidt kom der dog ligesom et lille Glimt frem af noget, der manede mig til Eftertanke — det var kun et ganske svagt Punkt, ikke noget fast eller bestemt at holde sig til, men jeg granskede nøje efter og

brugte mine Øjne, medens det saa ud som om jeg tænkte paa helt andre Ting, og lidt efter lidt, navnlig da Onkel Silas kom frem med den Snak, at det var *ham,* der havde dræbt Jupiter Dunlop, stod det hele omsider ganske klart for mig, hvorfor jeg sprang op og afbrød Retsforhandlingerne, thi nu var jeg sikker paa, at det var Jupiter Dunlop i egen Person, der stod foran mig. Jeg genkendte ham paa noget, som jeg erindrede at have set ham gøre, da jeg var her ifjor og som han nu atter gjorde."

Her standsede Tom atter — naturligvis kun for en større Effekts Skyld, det vidste jeg jo! Derpaa gjorde han en halv Omdrejning, som om han var i Færd med at forlade Pladsen foran Skranken, og tilføjede i en ligegyldig, let henkastet Tone: „Ja, det var vistnok det hele!"

Men nu skulde man have hørt en Raaben, der blev — det var som om hele Huset skulde styrte sammen: „Hvad var det da, Du saa han gjorde? Bliv bare hvor Du er, Du lille Hanekylling! Tror Du at vi saaledes lader os spise af, efterat Du formelig har faaet vore Tænder til at løbe i Vand af Nysgerrighed? Nej, den gaar ikke — frem med hvad han gjorde!"

Ja, naturligvis var det kun for Effektens Skyld, at Tom lavede disse Optrin, det sagde jeg jo; man

kunde saamænd ikke have trukken ham bort fra Skranken med en Hest, om man havde villet, saa fast besluttet var han paa at blive, hvor han var.

„Aa, det var egentlig ikke noget videre," sagde han endelig, „jeg saa kun, at Jupiter lod til at blive noget betænkelig, da han hørte, at Onkel Silas var fast besluttet paa at lade sig hænge for det Mord, som han aldrig havde udført; hans Uro og Nervøsitet tiltog — jeg iagttog ham nemlig skarpt, skønt jeg lod som jeg slet ikke lagde Mærke til ham — og pludselig begyndte han at bevæge og famle med Hænderne; han løftede den venstre Haand op til Ansigtet, og den ene Finger beskrev et Kors paa Kinden — saa havde jeg ham!"

Fra Tilhørerkredsen hørtes der nu en Raaben og en Skrigen af overstrømmende Glæde, man stampede i Gulvet og klappede i Hænderne ad Tom, der stod der saa stolt og lykkelig, at han neppe vidste, hvor han skulde gøre af sig selv. Dommeren selv saa uhyre velvillig ned paa ham fra sit Sæde og sagde: „Hør, min Dreng, har Du selv været Vidne til alle disse forskellige Tildragelser ved denne forunderlige tragiske Begivenhed, som Du her har beskrevet?"

„Nej, Deres Velbaarenhed, jeg har ikke oplevet nogen af dem."

„Du har ikke oplevet nogen af dem? Og Du

har dog fortalt det hele saa nøjagtigt, som om Du havde set det med dine egne Øjne? Hvorledes er Du da kommen til din Viden om hele Sammenhængen dermed?"

Tom svarede smilende og selvbevidst: „Jeg har lagt til Grund det, der faktisk er foregaaet, og saa tilpasset det med hvad der nødvendig maatte følge efter. Det hele er kun en ganske almindelig lille Prøve paa Opdagervirksomhed, som enhver kunde have gjort lige saa godt som jeg!"

„Paa ingen Maade! Ikke en af Tusinde kunde have gjort det; Du er en storartet klog Dreng!"

Saa fik Tom et dundrende Hurra, som han vist ikke vilde have undværet for en Sølvmine, og Dommeren vedblev: „Men er Du nu ogsaa sikker paa, at det forholder sig saaledes, som Du har fortalt?"

„Aldeles sikker, Deres Velbaarenhed. Der sidder jo Brace Dunlop — lad ham blot nægte, at han har haft Del i Sagen, hvis han vover det; jeg vil svare for, at jeg skal faa ham til at ønske, at han aldrig havde afgivet denne Forklaring — se en Gang hvor tam han nu ser ud! Og hans Broder ligesaa, og de fire Vidner, der løj saa frejdigt og blev betalt for det, præcis ligesaa! Hvad Onkel Silas angaar, saa kan han ganske rolig

spare sig at blande sig i Sagen, thi jeg vilde aldrig tro ham, selv om han aflagde Ed derpaa!"

Atter blev der raabt Hurra for Tom, ja selv Dommeren raabte fornøjet med. Tom var som i den syvende Himmel, og da man var færdig med at hylde ham, saa han op paa Dommeren og sagde: „Deres Velbaarenhed, der er en Tyv i Salen."

„En Tyv?"

„Ja. Og han har endog Diamanter til en Værdi af 12,000 Kroner hos sig."

Almindeligt Oprør — alle raabte i Munden paa hinanden: „Hvem mon det er? Hvem er det? Lad os se ham! Frem med ham! Peg ham ud!"

Dommeren udbrød: „Sig os kun hvem det er, min Dreng, og De, Betjent, vær De parat til at arrestere ham. Naa, hvem er det saa?"

„Det er denne — her tilstedeværende — ved Døden afgaaede Mand — Jupiter Dunlop," svarede Tom.

Atter lød der voldsomme Udbrud af Forundring og Bifald rundt om i Salen, og Jupiter, der for længe siden havde mistet sin paatagne Ro, stod nu som forstenet af Forfærdelse og udbrød i en klynkende Tone: „Nej, det er Usandhed, Deres Velbaarenhed, der sker mig Uret; jeg har en tilstrækkelig stor Byrde paa min Samvittighed foruden det. Alt det andet har jeg gjort — det var

Brace, der fik mig til det, han overtalte mig til at gøre det og lovede mig, at jeg skulde blive rig, naar jeg blot vilde gøre det; jeg fortryder nu, at jeg har gjort det og ønsker det ugjort; men jeg har hverken stjaalet Diamanter eller nogensinde ejet saadanne; hvis jeg har det, vil jeg ønske, at jeg ikke maa komme levende fra dette Sted. Man kan jo undersøge mig og se, om man kan finde nogle."

„Deres Velbaarenhed," sagde nu Tom; „det var maaske ikke ganske korrekt af mig at kalde ham en Tyv, og jeg skal derfor forklare Sagen nærmere. Han stjal ganske vist Diamanterne, men han anede selv ikke det mindste derom. Han stjal dem fra sin Broder Jake, da denne laa død i Krattet, og Jake havde jo tidligere stjaalet dem fra sine egne Deltagere i Tyveriet. Jupiter vidste ikke af, at han stjal dem, skønt han nu har gaaet omkring med dem en hel Maaned. Det er aldeles bestemt, at han har en Værdi i Diamanter paa tolv tusind Kroner hos sig — en hel Formue, og desuagtet gaar han her omkring hver Dag som en anden sølle fattig Lus. Deres Velbaarenhed, han har dem paa sig i dette Øjeblik!"

„Undersøg ham da," sagde Dommeren til Betjenten.

Denne undersøgte nu Jupiter fra øverst til ne-

derst, hans Hat, hans Strømper, Sømmene i hans Klæder, hans Støvler, ja alt uden Undtagelse, men forgæves. Tom stod rolig ved Siden af, parat naar det rette Øjeblik kom. Tilsidst opgav Betjenten til stor Skuffelse for alle at undersøge mere, og Jupiter udbrød: „Naa, var det saa ikke sandt som jeg sagde?“

„Ja, denne Gang har Du dog vistnok taget fejl, min Dreng,“ sagde Dommeren til Tom med et Smil.

Men Tom indtog en eftertænksom Stilling og lod, som han rigtig brød sin Hjerne, medens han af og til kløede sig i Hovedet. Da saa han pludselig op med et fornøjet Smil og udbrød: „Nu har jeg det alligevel; jeg havde helt glemt det!“

Det var nu slet ikke sandt, det vidste jeg godt, men nu vedblev han: „Er der ingen, der vil laane mig en Skruetrækker? Jupiter, i din Broders Rejsesæk var der en, som Du reddede, men Du har vel ikke taget den med Dig herhen, vel?“

„Nej, det har jeg ikke; jeg havde ingen Brug for den, og jeg har givet den bort.“

„Naa — ja; det var vel fordi Du ikke vidste, hvad den skulde bruges til?“

Jupiter havde efter Undersøgelsen atter taget sine Støvler paa, og da den lille Tingest, som Tom havde forlangt, var bleven rakt hen til ham over

Tilhørernes Hoveder, sagde han til Jupiter: „Sæt din Fod her op paa denne Stol," hvorpaa han knælede ned og begyndte at skrue Hælepladen af Støvlen; da dette var besørget, tog han den ene Diamant ud af Støvlehælen, holdt den i Vejret og lod den blinke og straale i Lyset til alle Sider. Da var det, som alle omkring ham havde mistet Mælet, og Jupiter selv stod aldeles fortabt og maalløs. Men da Tom ogsaa tog den anden Diamant frem og holdt den i Vejret for ham, saa han endnu mere ynkelig ud. Ja, han stod der og ærgrede sig næsten til Døde over, at han ikke var stukken af langt, langt bort til et fremmed Land, hvor han havde kunnet nyde sin Rigdom i Fred; blot han dog havde haft en Anelse om, til hvilket Brug denne elendige Skruetrækker dog var kommen i Rejsesækken? Ja, det var et højst spændende Øjeblik, og Tom havde alene Æren af det! Dommeren tog Diamanterne, rejste sig op fra sit Sæde, skød Brillerne op paa Panden, rømmede sig og sagde: „Jeg vil nu opbevare Diamanterne og efterlyse Ejeren til dem; og naar han saa melder sig og afhenter dem, skal det være mig en stor Glæde, Tom, at overlevere Dig de totusind Kroner, der er udlovet i Belønning, thi Du har sandelig fortjent disse Penge, og ikke alene det, men Du har tillige fortjent hele denne Egns dybeste og inder-

ligste Tak, fordi Du har reddet en uskyldig og uretfærdig anklaget Familie fra Skam og Ulykke og frelst en god, agtværdig Mand fra at lide Døden som en Forbryder; Du har tillige afsløret en hævngerrig, nederdrægtig Slyngel og hans elendige Medhjælpere, saa at de kan faa deres retfærdige Straf."

Det eneste, der efter min Mening nu manglede, var, at der skulde have været et Musikkorps til Stede, der kunde have ledsaget denne Tale med en Fanfare paa blæsende Instrumenter, og det var da ogsaa Tom fuldstændig enig med mig i.

Dommeren lod Brace Dunlop og hele hans Kompagni arrestere, og i Løbet af den følgende Maaned blev de forhørte og dømte. Sognebeboerne fyldte efter den Tid Onkel Silas' lille, tarvelige Kirke og var nu atter baade forekomne og opmærksomme mod ham og hans Familie og vidste ikke alt det gode, de vilde gøre dem. Onkel Silas selv holdt de mest taagede, intetsigende og indholdsløse Prækener, som man nogensinde havde hørt der, og indviklede Folk saaledes i Aphorismer, at de neppe kunde finde Vejen hjem, medens det endnu var lyst. Men man lod sig aldrig mærke med andet, end at det var de klareste, aandfuldeste og mest tiltalende Prækener, man

nogensinde havde hørt, og sad og nød dem med Taarer i Øjnene af lutter Venskab og Medfølelse for den gamle Mand; lidt efter lidt fik han da ogsaa sine aandelige Funktioner i Orden igen, saa hans Hjerne atter var saa klar og sund som den nogensinde havde været, hvad der nu ikke skal opfattes som nogen særlig Ros for ham.

Hele Familien var nu ligesaa lykkelig og fornøjet igen, som en Flok Smaafugle, og særlig taknemlige var de alle mod Tom Sawyer, ja for Resten ogsaa mod mig, uagtet jeg slet ikke havde udrettet noget. Og da de to tusind Kroner endelig ankom, gav Tom mig Halvdelen deraf, og det uden at fortælle det til nogen, hvilket forundrede mig svarligen, thi — jeg kendte ham jo!

USKYLDIG FORFULGT

AF

MARK TWAIN

Kap. I.

Det første Optrin i denne Fortælling foregaar i Staten Virginia i Aaret 1880. En ung, smuk, men fattig Mand havde ægtet en rig, ung Pige — tilsyneladende et Kærlighedsparti med et temmelig hurtigt Bryllup, men et Giftermaal, som Pigens Fader havde haft meget imod. Han var Enkemand.

Brudgommen, Jacob Fuller, var kun seksogtyve Aar, af en gammel, men ikke videre agtet Familie, der af Nød og Trang var udvandret fra Sedgemoor — saaledes sagde man i al Fald. Bruden var nitten Aar og meget smuk. Hun var af en sværmerisk, romantisk anlagt Karakter, meget stolt af det adelige Blod, der rullede i hendes Aarer, og lidenskabelig forelsket i sin unge Ægtefælle. For denne sin Kærligheds Skyld trodsede hun sin Faders Mishag mod denne, brød sig ikke om hans Bebrejdelser, lod, som hun ikke hørte hans gentagne Advarsler og forlod hans Hus uden hans Velsignelse, stolt og lykkelig ved Bevidst-

heden om at have afgivet et Bevis paa Styrken af den Kærlighed, der opfyldte hendes Hjerte.

Men Morgenen efter Brylluppet gjorde hun allerede en sørgelig Opdagelse. Hendes Mand afviste koldt hendes gentagne Kærtegn og sagde i en haard Tone til hende:

„Sæt Dig et Øjeblik, jeg har noget, jeg vil sige Dig. Jeg har elsket Dig — men det var før jeg bad Din Fader om Din Haand. Hans Nej var ikke det, som smertede mig — det kunde jeg vel nok være kommen over; men det, som han sagde til Dig om mig — det var noget helt andet! Du behøver ikke at sige noget derimod; jeg ved meget vel hvad det var — jeg har det fra gode Kilder. Blandt andet sagde han, at min hele Karakter stod tydelig skreven i mit Ansigt; at jeg var en Bedrager, en Hykler, en Slyngel og en raa Karl, uden den mindste Følelse af Godhed og Medlidenhed — jeg havde „Kainsmærket", som han kaldte det — Tegnet paa alt slet — hos mig. Enhver anden Mand i mit Sted vilde have gaaet hjem til ham og skudt ham ned som en Hund; jeg havde ogsaa stor Lyst dertil, men saa faldt der mig noget bedre ind — det var at lade Skammen falde tilbage paa ham selv; at knuse hans Hjerte; at dræbe ham Tomme for Tomme! Og hvorledes skulde jeg da udføre dette? Jo, ved min Behandling af Dig,

hans Øjesten! Jeg vilde ægte Dig og derpaa — men hav blot Taalmodighed, Du skal nok faa det at se."

Fra dette Øjeblik af, og i et Tidsrum af tre Maaneder, var den unge Kone nu Genstand for alle de mulige Ydmygelser, Forhaanelser og Fortrædeligheder, som hendes Mands opfindsomme og kløgtige Hjerne kunde optænke; kun fysiske Straffemidler anvendte han ikke. Hendes Stolthed og Sindsstyrke hjalp hende dog over meget, og ingen fik at vide, hvad hun led. Af og til sagde hendes Mand til hende: „Hvorfor gaar Du ikke hjem til Din Fader og fortæller ham, hvorledes Du har det?" Saa fandt han paa nye Torturmidler, gjorde hyppig Anvendelse af dem og kom saa atter med sit Spørgsmaal. Men hun svarede blot: „Af mig skal Fader aldrig faa noget at vide!" spottede ham for hans Herkomst, sagde, at hun blot var den retmæssige Slave af en Yngel af Slaver, derfor maatte hun adlyde; og det vilde hun ogsaa, men kun til ét bestemt Punkt — saa ikke videre; han kunde dræbe hende, hvis han havde Lyst, men bøje hendes Sind kunde og skulde han ikke; det var der ingen Sedgemoor, der formaaede! Efter tre Maaneders Forløb sagde han endelig med en Slags mørk Alvor i sin Røst: „Jeg har nu forsøgt alle Midler med Undtagelse af et," og tav der-

paa, for ligesom at afvente hendes Svar. „Saa forsøg da det," svarede hun med et spottende Smil.

Den samme Nat stod han op ved Midnat, klædte sig paa og sagde til hende: „Staa op og tag Dit Tøj paa!"

Hun adlød — som sædvanlig, uden at sige et Ord. Han førte hende derpaa en halv Mil bort fra Huset, hvor han bandt hende til et Træ ved Siden af Landevejen, uden at bryde sig det mindste om hendes Skrig og hendes Kamp for at slippe løs. Derpaa kneblede han hende, slog hende i Ansigtet med sin tykke Hundepisk og pudsede sine Blodhunde paa hende. De rev hendes Klæder af hende, saa hun tilsidst stod nøgen, hvorpaa han atter kaldte dem tilbage og raabte til hende: „De, som gaar forbi, vil snart finde Dig; maaske vil det vare nogle Timer, men saa vil de nok udsprede Rygtet om, hvorledes de har funden Dig — forstaar Du mig? Og nu farvel; mig har Du set for sidste Gang!"

Derpaa gik han sin Vej, men hun mumlede sagte i en klagende Tone: „Og jeg skal føde et Barn — hans Barn! Gud give, at det maa blive en Dreng!"

Forbipasserende Bønder frigjorde hende kort efter og spredte tillige Rygtet om denne Skænd-

selsdaad viden om, hvad der jo var naturligt nok. Hele Provinsen raabte paa Lynchjustits, men Fuglen var allerede fløjen. Den unge Kone skjulte sig i sin Faders Hus; han lukkede sig ligeledes inde og vilde fra dette Øjeblik hverken se eller tale med nogen. Hans Stolthed var knækket tilligemed hans Hjerte; han hentæredes Dag for Dag, og selv hans Datter følte sig ligesom lettet, da Døden endelig befriede ham for alle hans Trængsler.

Saa solgte hun Ejendommen og rejste bort.

Kap. II.

I Aaret 1886 boede en ung Kvinde i et tarveligt Hus nær ved en afsides liggende Landsby i New England. Hun havde ingen anden om sig end en lille Dreng paa omtrent fem Aar, gjorde alt sit Arbejde selv, skyede alle Bekendtskaber og havde heller ingen. Slagteren, Bageren og andre, som havde Forretning med hende, kunde ikke fortælle de øvrige Landsbybeboere andet om hende, end at hendes Navn var Stillmann, og at hun kaldte sit Barn Archie. Hvor hun kom fra, havde man ikke været i Stand til at faa opsnuset, men Folk sagde, at hun talte, som man taler nede i

Sydstaterne. Barnet havde ingen Legekammerater og ingen anden Lærer end sin Moder. Hun oplærte ham godt og var ogsaa tilfreds med Resultatet — ja næsten stolt af, hvad hun fik ham indpodet.

En Dag sagde Archie: „Mama, er jeg meget anderledes end andre Børn?"

„Nej, det ved jeg ikke af. Hvorfor det?"

„Jo, der var et Barn, som gik forbi paa Vejen og spurgte mig, om Postbudet var gaaet forbi; jeg sagde ja, og saa spurgte hun, om det var længe siden, hvorpaa jeg svarede, at jeg slet ikke havde set ham; saa spurgte hun, hvorledes jeg da vidste, at han var kommen forbi, og jeg svarede, at jeg kunde lugte hans Spor ude paa Gangstien, hvorpaa hun skældte mig ud for en dum Nar og vrængede Næse ad mig. Hvorfor gjorde hun det?"

Den unge Kvinde blev meget bleg og sagde ved sig selv: „Det er noget medfødt! Det er en Arv efter Blodhundene." Hun trykkede Drengen til sit Bryst og kælede for og klappede ham, idet hun sagde: „Gud har vist mig Vejen." Hendes Øjne straalede med stærk Glans og hun aandede hurtigt og tungt i sin Ophidselse. Tilsidst sagde hun til sig selv: „Hemmeligheden er nu opklaret; hvor mangen en Gang har det ikke været uforstaaeligt for mig, hvad det var, Barnet havde

for og udførte i Mørke, men nu forstaar jeg det hele." Derpaa satte hun ham i hans lille Stol og sagde:

„Sid lidt der til jeg kommer tilbage, min kære Dreng, saa vil vi tale om Sagen."

Hun gik saa op i sit Værelse og tog nogle Smaating fra sit Sybord og skjulte dem — en Neglefil under Sengen, en Saks under Skrivebordet og en lille Elfenbenskniv under Klædeskabet. Saa gik hun tilbage til Stuen og sagde:

„Hør, jeg har glemt nogle Smaating deroppe, som jeg gerne vilde have haft med mig — en Fil, en Saks og en Elfenbenskniv; kan Du løbe op og hente dem til mig, min Dreng."

Barnet skyndte sig af Sted og var snart igen tilbage med de gemte Sager.

„Havde Du nogen Vanskelighed ved at finde dem?" spurgte hun.

„Nej, Mama, jeg gik lige hen, hvor de var. "

Under hans Fraværelse var hun gaaet hen til Bogskabet, havde taget forskellige Bøger frem, aabnet dem, mærket sig forskellige Pagina, idet hun strøg med Haanden over disse Steder i Bøgerne, og derpaa atter sat dem paa deres Plads.

Saa sagde hun til Drengen: „Jeg har foretaget mig noget, medens Du var borte, Archie. Tror Du, at Du kan opdage hvad det var?"

Drengen gik straks hen til Bogskabet, tog de Bøger frem, som hans Moder havde berørt, og aabnede dem netop paa de Steder, hun havde ladet sin Haand glide hen over.

Saa tog Moderen ham op paa sit Skød og sagde: „Nu vil jeg besvare dit Spørgsmaal, min Dreng. Jeg har opdaget, at Du paa en Maade er meget forskellig fra andre Mennesker. Du kan se i Mørke, Du kan lugte det, som ingen anden kan, Du har samme Egenskaber som en Blodhund. Det er godt og heldigt at besidde disse Egenskaber, men Du maa holde dem hemmelige for andre. Hvis nogen opdager det, vil de sige, at Du er et underligt Barn, et ganske mærkeligt Barn, og de andre Børn vil blive ubehagelige mod Dig og give Dig fæle Øgenavne. I denne Verden maa et Menneske ligne alle andre Mennesker, naar han ikke vil fremkalde Foragt, Misundelse eller Had. Det er en stor og herlig Begavelse, som Du er født med, og jeg er meget glad derfor; men Du maa for din Mamas Skyld holde den hemmelig, vil Du det?“

Barnet lovede det, uden at han dog forstod, hvorfor han skulde det.

Hele Resten af Dagen var Moderens Tanker ivrig optagne med forskellige Planer og Projekter, dog alle af en uhyggelig, sørgelig, mørk Karakter.

Alligevel oplivede de hendes Træk, skænkede dem en vis Glans, lyste over dem med smaa flakkende Helvedsflammer. Der var kommen en Uro over hende; hun kunde hverken sidde, staa, læse eller sy; kun Bevægelse gjorde hende godt. Hun prøvede sin Drengs medfødte Gave paa over tyve forskellige Maader og vedblev at sige til sig selv: „Han knuste min Faders Hjerte, og jeg har nu i alle disse Aar, baade Nat og Dag, forgæves spekuleret paa, hvorledes jeg igen skal knuse hans. Jeg tror, at jeg har fundet det — ja, jeg tror det!"

Natten kom, men endnu stadig vilde Uroens Dæmon ikke lade hende Ro. Hun vedblev at anstille Prøver; hun gennemstrejfede med et Lys i Haanden hele Huset fra øverst til nederst, gemte Knappenaale, Synaale, Fingerbøl og Traadruller, under Dynerne, under Tæpperne, i Revner i Væggene, under Kullene i Kulkassen; saa sendte hun den Lille hen for at finde dem, og han fandt dem hver Gang, og var stolt og glad, naar hun roste ham og overvældede ham med Kærtegn.

Fra det Øjeblik saa hun Livet i en livligere Belysning end tidligere. „Fremtiden er nu sikret — jeg kan vente og glæde mig i Ventetiden," sagde hun til sig selv. Hendes gamle Interesser kom igen til Live; hun tog atter fat paa Musikken, paa fremmede Sprog, tegnede, malte; alle hendes Pi-

gealders længst opgivne smaa Glæder kom atter til deres Ret; hun følte sig endnu engang lykkelig, følte atter Smag for at leve. Alt som Aarene skred frem, iagttog hun sin Drengs Udvikling og var fornøjet med den; om ikke fuldstændig, saa dog tæt op til det. Han var temmelig blød af Sind, det var den eneste Fejl, hun opdagede hos ham; men hun antog, at hans Kærlighed og Hengivenhed for hende vilde veje op der imod. Han kunde nok hade — det var meget godt; men det var et Spørgsmaal; om Stoffet i hans Had var af en ligesaa fast og varig Karakter, som Stoffet i hans Venskab — og det var jo ikke saa heldigt.

Der forløb nogle Aar. Archie var bleven en smuk, velskabt, kraftig Yngling, høflig, forstandig, havde et behageligt Væsen, men saa maaske en Smule ældre ud end han i Virkeligheden var. Han var nemlig nu seksten Aar. En Aften sagde hans Moder til ham, at hun havde noget meget alvorligt at betro ham, og tilføjede, at han nu maatte være gammel nok til at høre det, og gammel og dygtig nok til at udføre den Plan, som hun i saa mange Aar havde udklækket og ladet modne i sit Hjerte. Saa fortalte hun ham hele sin sørgelige Historie i alle dens Enkeltheder. Drengen var en Stund som slaaet af Rædsel; endelig udbrød han:

„Jeg forstaar det hele. Vi stammer fra Syden, og ifølge vor Tradition og vor Natur er der kun én Udvej — jeg maa opsøge ham og dræbe ham."

„Dræbe ham? Nej! Døden er en Befrielse, en Frelse; den er kun en Begunstigelse, en Tjeneste, man gør ham. Skylder jeg maaske ham Tjenester? Nej, Du maa ikke krumme et Haar paa hans Hoved!"

Drengen sad en Stund i dybe Tanker; endelig sagde han:

„Du er mit et og alt, kære Moder, og dit Ønske skal være en Lov for mig og en Glæde at udføre. Sig, hvad jeg skal gøre, og jeg gør det."

Moderens Øjne lyste af glad Tilfredshed og hun sagde:

„Du maa gaa og finde ham. Jeg har i elleve Aar vidst, hvor han skjulte sig; det har kostet mig fem Aars Søgen og mange Penge at faa det at vide. Han er Minearbejder i en Kvartsmine i Colorado og staar sig godt. Nu bor han i Denver og hans Navn er Jacob Fuller. Det er første Gang, jeg har nævnt hans Navn, siden hin uforglemmelige Nat. Tænk paa, at dette Navn skulde være bleven dit, hvis jeg ikke havde frelst Dig fra denne Skam og givet Dig et bedre og renere Navn. Du maa nu fordrive ham fra dette Sted, følge hans Spor og igen drive ham bort fra det

nye Sted, hvor han slaar sig ned; og saaledes skal Du blive ved, uophørlig, uden Ophold, forgifte ham Livet, fylde det med hemmelige Skrækbilleder, med Livslede og Elendighed, faa ham til at ønske sig død, faa ham til at blive Selvmorder. Du skal danne en ny „evig Jøde" af ham, der aldrig skal kende til Hvile eller Fred eller rolig Søvn; Du skal bestandig spøge i hans Hjerne, klynge Dig til ham, forfølge ham til Du har knust hans Hjerte, som han knuste mit og min Faders."

„Jeg vil adlyde Dig, Moder."

„Det har jeg ogsaa stolet paa, min Dreng. Forberedelserne er gjorte, alt er nu i Orden. Her har Du et Kreditiv; benyt det kun dygtig, Penge er der ingen Mangel paa. Undertiden bliver Du vel nødt til at forklæde Dig; det har jeg ogsaa sørget for tilligemed andet mere." Derpaa tog hun nogle Papirer frem af Skuffen under Skrivemaskinen. Paa dem alle stod med Maskinskrift:

1000 Dollars i Belønning!

Det er bleven fortalt, at en vis Person, som man eftersøger i en af de østlige Stater, for Tiden opholder sig her. I Aaret 1880 bandt han ved Nattetid sin unge Hustru til et Træ ved den offentlige Landevej, slog hen-

de i Ansigtet med sin Hundepisk og lod sine Hunde sønderrive hendes Klæder, til hun stod nøgen. Derpaa forlod han hende i denne Tilstand og flygtede fra Provinsen. En Slægtning af hende har søgt efter ham nu i sytten Aar. Adrs. er . . . . . Postkontor. Den ovennævnte Belønning vil blive udbetalt til den, som ved en personlig Sammenkomst vil opgive Indsenderen heraf Forbryderens Adrs.

„Naar Du saa har funden ham og gjort Dig bekendt med hans Udseende, maa Du ved Nattetid gaa hen hvor han bor og opklæbe denne Plakat paa Døren til hans Bolig og en anden Plakat, paa Postkontoret eller paa et andet iøjnefaldende Sted. Saa vil Folk se det og tale om det. Men først maa Du give ham nogle Dages Frist til at sælge sine Ejendele til nogenlunde deres Værdi. Vi vil ødelægge ham lidt efter lidt, ikke paa en Gang; vi maa ikke straks gøre ham fattig, det kunde maaske bringe ham til Fortvivlelse og indvirke paa hans Sundhed, ja muligvis foraarsage hans Død."

Derpaa tog hun atter tre eller fire enslydende maskinskrevne Papirer frem, hvoraf hun læste et højt:

. . . . . ., ... 18 . .

Til Jacob Fuller!

De har . . . . . Dage, hvori De kan afvikle Deres Affærer. I det Tidsrum vil ingen forstyrre Dem, men Tiden er udløben Kl. . . Eft., den . . . . . Saa maa De forsvinde herfra; hvis De endnu befinder Dem paa samme Sted efter den ovennævnte Time, vil jeg opslaa Plakater paa alle Mure, der atter vil bekendtgøre Deres Forbrydelse med Dato for denne, og med Nævnelse af de Personers Navne, der var Deltagere i denne Rædselsgerning, Deres Navn deri indbefattet. De skal ikke være bange for nogen korporlig Fortræd — en saadan vil aldrig under nogen Omstændigheder blive anvendt imod Dem. De har bragt Sorg og Elendighed over en gammel Mand, ødelagt hans Liv og knust hans Hjerte. Hvad han led, skal De ogsaa komme til at lide.

„Du sætter intet Navn under denne Plakat. Han maa modtage den før han læser Efterlysnings-Plakaten — altsaa før han staar op om Morgenen — med mindre han straks opgiver det hele og uden Penge flygter bort."

„Det skal jeg nok huske."

„Du vil kun behøve at benytte Dig af disse Formler i Begyndelsen — kan være at én Gang er tilstrækkelig. Senere, naar alt er klart til at faa ham til at forsvinde, saa sørg blot for at han faar en Kopi af en Billet saalydende: *Rejs straks; De har kun . . . . . Dage!*"

„Jeg skal gøre alt, som Du siger, Moder, stol blot paa mig!"

Kap. III.

Uddrag af Breve til Moderen.

Denver, 3. April 1887.

Jeg har nu boet flere Dage i Hotel sammen med Jacob Fuller. Jeg havde Færten af ham, jeg kunde spore ham gennem ti Infanteribatailloner og finde ham. Jeg har tidt været ham nær og hørt ham tale. Han ejer en god Mine, som giver ham en smuk Indtægt, men rig er han dog ikke. Han har lært Minearbejdet paa den bedste Maade, nemlig ved selv at arbejde for en Ugeløn. Han er en flink, godmodig Fyr og hans treogfyrre Aar ligger let paa hans Skuldre; han kunde gerne gaa for en langt yngre Mand — for seksogtredive à syvogtredive Aar. Han har ikke giftet sig igen — men gaar her for Enkemand. Han staar sig alt-

saa godt, er afholdt og har mange Venner. Selv jeg føler mig draget henimod ham — maaske Blodsforbundet her gør sin Ret gældende. Men hvor blinde, grundløse og vilkaarlige er ikke mange af Naturens Love — ja de fleste af dem! Mit Hverv er nærved at blive for svært for mig nu — det kan Du vel forstaa? Og naar Du forstaar det, vil Du maaske løse mig derfra? Min Iver er kølnet, ja næsten mere, end jeg selv vil indrømme. Alligevel skal jeg nok føre Sagen til Ende; selv om der ingen Glæde er derved, saa byder Pligten det, og jeg skal langtfra spare ham.

Hvad fremdeles mit Hverv angaar, saa harmer det mig at tænke paa, at han, der har begaaet denne skrækkelige Forbrydelse, er den eneste, som ikke har lidt derunder. Forstaaelsen heraf har gjort meget til at omforme hans Karakter, og han befinder sig lykkelig ved denne Forandring. Han, den skyldige, er fri for al Lidelse; Du, den uskyldige, ligger under for den. Men vær kun rolig — han skal høste, som han har saaet.

Silver Gulch, Maj 19.

Ved Midnat den 3die April har jeg opslaaet den første Plakat, og en Time efter stak jeg den anden ind under hans Gadedør, hvori jeg gav ham

et Vink om at forlade Denver før Kl. 11½ Nat den 14de April.

En eller anden Nyhedsjæger stjal en af mine Plakater, støvede Byen igennem, fandt den anden og stjal ligeledes denne. Paa den Maade udførte han, hvad man kalder et godt „Kup", det vil sige, han reddede et godt Bevis, og sørgede ogsaa for, at intet andet Blad fik noget at vide derom. Derfor havde saa hans Blad — det største i Byen — straks næste Morgen en Spidsartikel med fede Typer, hvor den Ulykkelige fik baade læst og paaskreven og hvor der desuden var føjet et Tilbud af andre 1000 Dollars til vort første Tilbud! Aviserne havde forstaaet deres Kram — det vil sige, naar der er noget at tjene derved!

Ved Frokosten i Hotellet indtog jeg min sædvanlige Plads, som jeg havde valgt, fordi jeg herfra tydelig kunde iagttage Papa Fullers Ansigt, og hvor jeg var nær nok ved ham til at høre, hvad der blev sagt omkring ham. Der var ca. halvfjerds à hundrede Mennesker til Stede i Spisesalen, og alles Tale drejede sig om det samme Emne; alle udtalte, at de haabede, at den Søgende vilde finde Slynglen og befri Staden for hans Nærværelse her — enten ved et Kølleslag, en Kugle eller et lignende Kraftmiddel.

Da Fuller traadte ind, havde han Plakatén sammenfoldet i den ene Haand og Morgenbladet

i den anden, og det gjorde mig næsten ondt at se ham. Hans Livlighed og gode Humør var fuldstændig borte, og han saa gammel, bleg og udtæret ud. Og saa alle de Bemærkninger, han her maatte lægge Øre til! Ja, Mama, han hørte her sine bedste Venner omtale ham med Udtryk og Skældsord, der syntes at være ledte op i Satans egen Ordbog nede i det sorteste Helvede. Og ikke alene det, men han maatte endog stemme i med i alle disse Fordømmelser af ham selv og give dem sit Bifald! Det smagte ham selvfølgelig ikke; for mig kunde han ikke skjule det, og jeg saa ogsaa, at hans Appetit til Maden ligeledes var borte; han nippede kun til de gode Sager, men spiste intet. Endelig var der en, der sagde:

„ . . . . Det er rimeligt, at denne hans Slægtning er her i denne Sal og nu hører denne Bys Anskuelse om denne forborgne Slyngel; det vil jeg i det mindste haabe!“

Ja, Kære, det var næsten bedrøveligt at se Fullers Mine, idet han med Skræk i Blodet ligbleg, saa sig om i Salen. Han holdt det heller ikke ud ret længe, men rejste sig og forlod Salen.

Nogle Dage efter lod han sig forlyde med, at han havde købt en Mine i Meksiko, gerne vilde sælge, hvad han havde her og rejse derned saa snart han kunde, og selv tilse sin Ejendom der.

Han spillede sine Kort godt; sagde, at han forlangte fyrretyve tusind Doll.— en Fjerdedel i Guldmønt, Resten i sikre Papirer; men da han gerne skulde bruge Penge i Anledning af sit nye Køb, vilde han ikke slaa saa lidt af i Købesummen, naar han blot kunde faa rede Penge. Han solgte den da for tredive tusind Dollars. Men kan Du saa tænke Dig, hvad han tillige gjorde? Han bad om at blive betalt i *Greenbacks*, fik dem ogsaa, og sagde da, at Manden i Meksiko var en New-Englænder, der havde mange løjerlige Indfald og foretrak *Greenbacks* for Guld eller Veksler! Folk fandt det lidt mærkeligt, da der paa en Veksel paa New-York kunde faas ligesaa mange *Greenbacks*, som man ønskede. Der var en hel Del Tale om denne Sag, men det varede kun en Dagstid; længere taler man ikke gerne om den samme Ting her i Denver.

Hele denne Tid passede jeg godt paa. Saasnart Salget var gaaet i Orden og Pengene udbetalte — det var den 11te — fulgte jeg Fullers Spor uden at tabe det et Øjeblik. Samme Nat, lidt over Midnat, havde jeg fulgt hans Spor til hans Værelse, der laa fire Døre fra mit i samme Gang, hvorpaa jeg gik tilbage og trak min Forklædning som Arbejder paa, gjorde min Teint mørkere og satte mig ned i mit Værelse med Døren paa Klem

og med min Vadsæk i Haanden, hvor mine andre Klæder var. Jeg havde nemlig en Mistanke om, at Fuglen nu vilde lette Vingerne. En halv Time efter kom der en gammel Kone forbi med en Paraply i Haanden; jeg havde jo en fin Lugt og fulgte straks efter; jeg vidste det var Fuller. Han forlod Hotellet ad en Sidedør; paa Hjørnet gik han om ad en ikke videre befærdet Gade og passerede tre Gader i Regn og tæt Mørke; saa steg han ind i en Droske, der naturligvis her ventede paa ham. Jeg sprang op paa Koffertsædet bagpaa og vi kørte raskt af Sted. Jeg antager, vi havde kørt cirka ti Mil, hvorpaa Drosken standsede ved en Landstation, og blev saa sendt tilbage. Fuller satte sig, efterat han var stegen ud, paa en Hjulbør under Halvtaget, saa vidt som jeg kunde se i Mørket; jeg gik indenfor og stillede mig saaledes, at jeg kunde se Billetkontoret. Fuller købte ingen Billet, jeg ikke heller. Kort efter brusede Toget frem og Fuller sprang op i en Vogn; jeg gik ind i samme Vogn, men fra den anden Ende, gik ned langs Sidegangen og satte mig lige bagved ham. Medens han betalte Konduktøren og nævnte Stedet, hvor han vilde hen, gik jeg nogle Pladser længere tilbage, og da Konduktøren kom hen til mig, tog jeg Billet til samme Station som Fuller — det var nogle hundrede Mile vestpaa.

Fra den Dag af og fremdeles en hel Uge igennem førte han mig rundt som i en Dans. Han rejste fra det ene Sted til det andet — bestandig længere og længere vestpaa — men sin Forklædning som Kvinde havde han aflagt allerede den første Dag. Han var nu en Arbejder ligesom jeg selv og bar blot et Par store falske Bakkenbarter. Hans Optræden var korrekt nok og han spillede sin Rolle med stor Lethed, thi han havde jo før været Arbejder. Hans bedste Ven vilde ikke have kendt ham. Endelig slog han sig ned her i denne lille afsides Mineby i Montana; han bor i en lille Hytte og gaar ud hver Dag for at søge Guld, er borte hele Dagen og skyer ethvert Selskab. Jeg bor i et Guldgraver-Logihus; det er et yderst tarveligt Sted — baade Natteleje og Maden er tarvelige, og Snavs er her allevegne.

Vi har nu været her i 4 Uger, og i al den Tid har jeg kun set ham en Gang; men hver Nat gaar jeg over hans Spor og stiller mig der. Saa snart han havde lejet sig en Bolig her, tog jeg en 50 Mil bort og telegraferede til Denver Hotellet, at de skulde gemme mit Tøj til jeg sendte Bud efter det. Her bruger jeg intet, kun et Par Skjorter at skifte med, og dem havde jeg med mig.

Silver Gulch, 12te Juni.

Historien fra Denver er ikke naaet herud, saavidt jeg kan skønne. Jeg kender de fleste af Folkene her i Minelejren, og ingen af dem har, saavidt jeg ved, omtalt den. Fuller føler sig tilsyneladende sikker her. Han har taget en „Claim" paa et afsides Sted i Bjergene omtrent 2 Mile borte; den lader til at love godt og han arbejder flittig med den. Men hvor han er forandret! Han ler aldrig, holder sig ganske for sig selv, omgaas ikke med nogen — han som tidligere holdt saa meget af Selskab og for kun to Maaneder siden var saa munter, glad og fornøjet. Jeg har flere Gange set ham gaa forbi — nedbøjet, sørgmodig, ingen Spænstighed mere, en sørgelig Skikkelse at se til! Her kalder han sig David Wilson.

Jeg tror at han bliver her, indtil vi atter forstyrrer ham. Da Du forlanger det, vil jeg atter faa ham til at flygte; dog tror jeg ikke at han godt kan blive ulykkeligere end han allerede er. Jeg vil nu tage tilbage til Denver, have det lidt behageligt en kort Tid og nyde et mere civiliseret Livs Goder, saa vil jeg tage mine Sager med mig og varsko Fatter Wilson om atter at sætte sig i Bevægelse.

Denver, d. 19de Juni.

Her savner man ham. Man tror og haaber, at han søger efter Guld i Mexiko; siger det vel ikke rent ud, men gaar som sagt med en stille Tro derpaa. Du kan jo altid sige mig, hvad Du mener, jeg skal gøre. Jeg gaar her og driver, det indrømmer jeg, men hvis Du var i mit Sted, vilde Du maaske ogsaa føle Medlidenhed. Ja, jeg ved godt hvad Du vil sige, og Du kan gerne have Ret — hvis jeg var i dit Sted og havde Hjertet fuldt af disse hjerteskærende Erindringer — — —.

Imorgen vil jeg tage tilbage med Nattoget.

Denver, d. 20. Juni.

Gud se i Naade til os, kære Moder — vi har været paa Jagt efter den *fejle Mand!* Jeg har ikke kunnet sove hele Natten. Jeg venter nu paa Morgentoget — hvor Minutterne slæber sig langsomt af Sted.

Denne Jacob Fuller er kun en Fætter til den skyldige. Hvor dumme har vi ikke været, at vi ikke tænkte paa, at den skyldige naturligvis ikke vilde bære sit eget Navn efterat han havde udført denne skrækkelige Daad. Denne Denver Fuller er 4 Aar yngre end den anden; han kom her som en ung Enkemand i 1879, da var han 21 Aar — altsaa et Aar før Du var bleven gift; der er mange

Papirer, der udviser Rigtigheden heraf. Iaftes talte jeg med nogle intime Venner af ham, der havde kendt ham fra den første Dag han kom her. Jeg sagde intet dertil, men om nogle faa Dage vil jeg føre ham tilbage hertil igen, og godtgøre ham Tabet af hans Mine; der vil blive holdt Fest med Fakkeltog og alt Tilbehør, og jeg vil betale det hele. Maaske Du vil kalde det for en utilladelig Følsomhed af mig, men jeg er jo kun en Dreng endnu, saa det maa jeg vel have Lov til at have; med Tiden vil jeg vel vokse derfra.

Silver Gulch, d. 3. Juli.

Moder, han er borte! Forsvunden — ikke efterladt sig noget Spor. Hans Spor var koldt, da jeg kom derhen. Idag er jeg første Gang ude af Sengen efter dette Stød. Jeg vilde ønske, at jeg ikke var en Dreng, da udholdt jeg maaske denne Skuffelse bedre. Man tror at han er dragen længere Vest paa. Jeg tager af Sted i Aften med Vogn, kører 2 à 3 Timer, til jeg naar Toget. Jeg ved ikke, hvor jeg tager hen, men af Sted maa jeg; at holde mig rolig her vilde være skrækkeligt.

Han har naturligvis pyntet sig med et nyt Navn og en ny Forklædning. Det gør, at jeg nu er nødt *til at søge hele Verden igennem for at finde*

ham, det venter jeg i det mindste. Forstaar Du, hvad det vil sige, Moder? Ja, jeg vil snart blive en anden „evige Jøde". Hvilken Ironi! Vi, som havde troet, at *han* var bleven det!

Og tænk paa alle Vanskelighederne! Dem vilde der ingen blive af, hvis jeg blot kunde avertere efter ham. Men om der ogsaa skulde findes en eller anden Maade at gøre det paa, som ikke vilde gøre ham forskrækket, saa har jeg endnu ikke været i Stand til at finde en saadan, skønt jeg har spekuleret og spekuleret, saa min Hjerne har værket. F. Eks.: „Hvis den Herre, der nylig købte en Mine i Mexiko efter at have solgt en i Denver, vil sende sin Adresse til — (ja, til hvem, Moder?), vil han faa at høre, at det hele var en Misforstaaelse; man vil bede ham om Tilgivelse og give ham fuld Skadesløsholdelse for det Tab, han muligvis har lidt." Du er vel enig med mig i, at han vil tro, det er en Fælde, man vil sætte for ham, og det vilde vel enhver. Og hvis jeg f. Eks. skrev: „Det er nu slaaet fast, at han ikke er den Mand, man vil have fat i, men at det er en anden Mand — en Mand, der en Gang bar det samme Navn, men af gode Grunde opgav det," vilde maaske saa det passe bedre? Nej, Folk i Denver vilde stikke Hovederne sammen og sige: „Ah," og de vilde huske de mistænkelige „*Green-*

backs" og sige:" „Hvorfor stak han af, naar han ikke var den rette? — den er for tyk!" Hvis jeg saa ikke fandt ham, vilde han blive ødelagt der — der hvor der nu ingensomhelst Plet er paa ham. Du har en meget bedre Forstand end jeg, Moder, hjælp mig nu!

En lille Oplysning om ham har jeg, men kun den ene — jeg kender hans Haandskrift! Hvis han nu skriver sit paatagne Navn i en Hotelbog og ikke fordrejer sin Haand for meget, vil det være mig til stor Hjælp, det vil da sige, naar jeg træffer Hotellet.

San Francisco, d. 28. Juli 1898.

Du ved allerede, hvor nøje jeg har undersøgt Staterne fra Colorado helt ud til Pacifichavet, og hvor nær jeg en Gang var ved at støde paa ham. Jeg har atter været nær ved det. Det var her, i Gaar, at jeg traf paa hans Spor, ganske varmt; det var paa Gaden, og jeg fulgte det saa hurtigt jeg kunde hen til et billigt Hotel. Det var en underlig Fejltagelse; en Hund vilde sikkert have gaaet en anden Vej; men jeg er kun halvvejs en Hund, og kan vise mig godt menneskelig dum, naar jeg er bleven ivrig. Han havde boet i dette Hotel i 10 Dage; jeg ved næsten bestemt, at han ikke er bleven længe paa et Sted i de sidste 6 à 8

Maaneder, men at han er meget rastløs og maa stadig være paa Farten. Hvor jeg forstaar denne Følelse, og hvor jeg selv kender den! Han benytter endnu det Navn, han havde skreven sig for, da jeg kom ham nær for 9 Maaneder siden — „James Walker" — vistnok det samme som han antog, da han flygtede fra „Silver Gulch"; en fordringsfri Mand med kun liden Smag for opdigtede Navne. Jeg kendte straks hans Haandskrift, skønt den var en Smule fordrejet; han er en skikkelig Mand, vil nødig indlade sig paa Bedrageri og Forstillelse!

Man fortalte mig, at han netop var rejst bort; han havde ikke efterladt nogen Adresse og havde heller ikke sagt, hvor han tog hen; han saa ud til at være bleven bange, da man bad ham efterlade sin Adresse; han havde ikke taget andet end en let Haandkuffert med sig; for Resten sagde de, at han var en gammel gerrig Fyr, som der ikke var meget at tjene ved. „*Gammel!*" Ja, det maa han vel nu være; mere hørte jeg ikke, jeg var der kun et Øjeblik. Saa skyndte jeg mig at forfølge hans Spor, og det førte mig ned til en Kaj. Ja, Moder, jeg saa netop Røgen af den Damper, han var gaaet om Bord i, forsvinde i det Fjerne! Jeg kunde have vunden en halv Time, hvis jeg blot straks var gaaet i den rigtige Retning; saa kunde

jeg have lejet en hurtigsejlende Slæbebaad og maaske naaet Damperen, der var bestemt til Melbourne!

Hope Canyon, Kalifornia, 3. Okt. 1900.

Du har Ret i dine Bebrejdelser. Et Brev om Aaret er ikke meget, det tilstaar jeg ærligt; men hvordan vil Du have, at man skal skrive, naar man blot skal berette om lutter Fejltagelser? Det kan intet Menneske udholde, det er noget, der kan tage Humøret fra Folk.

Jeg fortalte Dig i sidste Brev — jeg synes det er en Menneskealder siden — hvorledes jeg tabte hans Spor i Melbourne og derpaa i flere Maaneder forfulgte det gennem Australien.

Derfra efter ham til Indien; *saa* ham i Bombay, *sporede* ham rundt i hele Landet — til Baroda, Rawalpindi, — Lucknow, Lahore, Cawnpore, Allahabad, Calcutta, Madras — ja næsten allevegne, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, gennem Tykt og Tyndt — altid *nær efter* ham, men umuligt at *faa fat* paa ham. Saa ned til Ceylon og derfra — naa ligemeget, jeg vil komme tilbage dertil.

Jeg tog ham hjem til Californien, derfra til Mexiko og saa tilbage til Californien. Siden da har jeg været paa Jagt efter ham omkring i Staterne fra

den 15de Januar til for en Maaned siden. Jeg er næsten sikker paa, at han ikke er langt fra Hope Canyon; jeg har fulgt hans Spor til omtrent 30 Mil herfra, men da tabte jeg det; jeg antager, at en eller anden har taget ham op at køre i sin Vogn.

I Øjeblikket tager jeg mig en lille Hvile — nærmest paa Grund af, at jeg har tabt hans Spor. Jeg var dødtræt, Moder, i daarligt Humør og næsten nærved at opgive Haabet; men Minearbejderne her i denne lille Lejr er skikkelige, flinke Folk, og jeg er nu vant til at omgaas dem; deres ligefremme, gemytlige Væsen muntrer en op og lader ham glemme alle hans Sorger. Jeg har været her en Maaned, bor sammen med en ung Fyr ved Navn Sammy Hillyer, der er 25 Aar og eneste Søn af en Moder, som han, ligesom Tilfældet er med mig, elsker over al Maade og skriver til hver eneste Uge — noget der just ikke er Tilfældet med mig. Han er lidt ængstelig af sig og hvad Forstanden angaar — naa, man vil vel ikke paastaa, at han kan sætte en Flod i Brand; men alligevel er han godt lidt, godhjertet og nobel af Karakter, og det er næsten mere værd end baade Mad og Drikke og Hvile at sidde og tale med ham og vide, at man her har faaet sig en god Kammerat. Jeg vilde blot ønske, at „James Wal-

ker" havde en saadan; han havde vel Venner og holdt af Selskab, saadan var han, da jeg sidst saa ham, men da havde jeg næsten Samvittighedsnag af at jeg skulde nødes til at forstyrre ham.

Hillyers Karakter er bedre end min, ja bedre end mangen andens i hele Provinsen, thi han er eneste Ven af Lejrens sorte Faar — Flint Buckner — og det eneste Menneske, som Flint taler til eller tillader der taler til ham. Han fortæller, at han kender hele Flints Historie, at det er Sorger, der har gjort ham til hvad han nu er, og at man maa være saa overbærende mod ham, som man kan. Men der skal nok ogsaa et særligt stort Hjerte til at kunne optage Flint Buckner i sig, efter hvad jeg hører. Jeg tror, at følgende lille Historie vil give en en bedre Idé om Sammys Karakter, end mangen nærmere Beskrivelse af ham vilde gøre. I en af vore Samtaler sagde Hillyer omtrent noget lignende: Flint er en Slægtning af mig og betror mig alle sine Sorger — letter sit Hjerte for hvad det er fuldt af — ellers tror jeg næsten det en Gang vilde briste. Der er faa Mennesker saa ulykkelige som han, det vil jeg sige Dig, Archie Stillman, hans Liv har været en fortsat Række af Sorger og Elendigheder — han er ikke nær saa gammel som han ser ud til. Allerede for mange Aar tilbage har han tabt al Følelse

af Fred og Ro; han kender ikke hvad Held og Lykke vil sige, fordi han aldrig har haft nogen, og han siger tidt, at han vilde ønske, at han snart var i det andet Helvede; af dette her er han baade led og ked."

Kap IV.

Det var en frisk, blæsende Morgen tidlig i Oktober Maaned. Sirenerne og Guldregnene hang fulde af Efteraarets Blomster og dannede ligesom en Bro for de smaa, vingeløse Skabninger, der havde deres Hjem i Trætoppene og aflagde Besøg hos hinanden; Lærketræet og Granatæbletræet kastede deres røde og gule Straaler i brede Striber hen mellem den øvrige Skovs grønne Farver; Duften af utallige Blomster bredte sig i den trykkende Atmosfære; højt i den klare Luft hvilede en enlig Ørn paa sine udbredte Vinger; overalt herskede Fred, Ro og Stilhed.

Det var i Oktober 1900. Vi er i Hope Canyon, en Sølvmineby nede i Esmeralda Egnen. Det er et afsides, nylig opdaget Sted; dets Beboere tror at det er rigt paa Metalaarer — et Par Aars Undersøgelser vil snart afgøre Sagen enten for eller imod. Hvad Beboerne angaar, saa bestaar Lejren af omtrent 200 Minegravere, en hvid Kvinde med

et Barn, nogle kinesiske Vaskemænd, fire Indianerkvinder og et Dusin omstrejfende Indianere i Kaninskinds Pelse, storbræmmede Filthatte og Blikkamme i Haaret. Endnu er der ingen Møller, ingen Kirke, ingen Aviser. Lejren har kun staaet her i 2 Aar; den har endnu ikke gjort sig bemærket; Verden kender hverken Stedet eller Stedets Navn.

Paa begge Sider af Canyonen hæver Bjergene sig teatralsk næsten 1000 Fod i Højden, og den lange Række af spredte Hytter paa dens snævre Bund fik kun en Gang om Dagen et Strejf af Solen, nemlig ved Middag. Landsbyen er et Par Mile lang; Hytterne staar temmelig langt fra hinanden. Hotellet er det eneste Hus, der er bygget af Tømmerværk. Det ligger temmelig centralt, og er om Afnenen Befolkningens Tilflugtsted. Der drikker de, og der spiller de deres seksogtreds og deres Domino; nogle spiller ogsaa Billiard, thi der er virkelig et saadant, hvor alle de sønderrevne Steder paa Klædet er klistrede over med Engelsk Plaster; der findes et Par Queuer uden Læder, nogle forslidte Baller, der klaprer, naar de løber og ikke standser lidt efter lidt, men pludselig, før man ved af det; der er ganske vist et Stykke Kridt, men det er fuldt af Flintspidser, og den Mand, der kan gøre 6 Baller i en enkelt Om-

gang, kan straks hente sig en Drik henne ved Bar'en.

Flink Buckers Hytte var den sydligste i hele Byen; hans „Claim" laa i den anden Ende af denne mod Nord i en lille Afstand fra den sidste Hytte i samme Retning. Han var en vranten, uselskabelig Fyr, der ikke havde Omgang med nogen. Folk, der havde forsøgt at blive kendt med ham, havde hurtigt fortrudt det og igen ladet ham sejle sin egen Sø. Hans Fortid kendte ingen. Nogle mente at Sammy Hillyer kendte den, andre benægtede det. Spurgte man Hillyer derom, sagde han nej, han vidste intet derom. Flint havde en lille engelsk Dreng paa 16 à 17 Aar hos sig, som han behandlede meget slet, baade hjemme og ude, og man henvendte sig selvfølgelig til denne Dreng for at faa noget at vide om Flint, men uden nogetsomhelst Udbytte. Fetlock Jones — det var Drengens Navn — sagde blot, at Flint havde stødt paa ham, da denne en Gang var ude at lede efter Guld, og da han selv hverken havde sit Hjem eller Slægtninge her i Amerika, fandt han at det var fornuftigst at blive her og for Fødens Skyld taale Flints haarde Medfart. Andet kunde han ikke fortælle.

Fetlock havde været i dette Slaveri omtrent en Maaned, og da han var en svag eftergivende Ka-

rakter, var han svunden ind til en ren Benrad under de Skældsord og Tugtelser, hans Herre bestandig trakterede ham med. Godhjertede Folk vilde gerne hjælpe ham ud af disse Besværligheder og søgte at faa ham til at forlade Buckner; men Drengen blev blot angest ved Tanken derom, og sagde, at han vilde ikke. Pat Riley trængte ind paa ham og sagde: „Tag og stik af fra denne fordømte Gnavser og kom over til mig; Du skal ikke være bange, jeg skal nok tage mig af ham."

Drengen takkede ham med Taarer i Øjnene, men gyste blot og sagde igen, at han ikke vovede det; at Flint nok en Gang vilde træffe ham, naar han var alene, f. Eks. om Aftenen, og da — „ja, jeg bliver helt daarlig, Mr. Riley, blot ved at tænke derpaa."

Andre sagde: „Løb bort fra ham; vi skal hjælpe Dig; stik en Nat ned til Kysten!" Men alle disse Opfordringer frugtede intet; Drengen sagde, at Flint nok vilde forfølge ham og føre ham tilbage igen, om ikke for andet, saa paa Grund af hans Slethed.

Folk forstod ikke rigtig dette; men Drengens sørgelige Liv vedblev at være det samme, eftersom Tiden gik. Det er maaske mere sandsynligt, at Folk havde forstaaet det hele, hvis de havde vidst, hvormed Drengen tilbragte sin Fritid. Han sov

i en Hytte nær ved Flints, og om Natten plejede han der sine modtagne Skrammer, tænkte over alle sine Fortrædeligheder og spekulerede blot paa — hvorledes han bedst kunde komme over at myrde Flint Buckner, uden at Mistanken faldt paa ham! Det var hans bedste Glæde; disse Timer var de eneste i hele Døgnet, som han afventede med Længsel og som han tilbragte i stille, uforstyrret Lykke.

Han havde tænkt en Del paa Gift; men nej — det vilde vel ikke være raadeligt. Forhørene vilde klargøre, hvor Giften var købt og hvem der havde købt den. Saa tænkte han paa at skyde ham bagfra paa et ensomt Sted, naar Flint ved Nattetid var paa Vejen hjemad — den sædvanlige Tid for hans Udflugter; nej — der kunde være nogen i Nærheden og gribe ham! Saa tænkte han paa at myrde ham om Natten naar han sov, men da kunde han muligvis støde fejl og Flint springe op og gribe ham i Nakken. Ja, han pønsede paa hundrede forskellige Maader at befri sig for ham paa — dog ingen af dem passede rigtigt; thi selv ved de mest hemmelige Anslag var der dog altid en nedertrægtig Risiko, en Mulighed for at han blev opdaget, og det vilde han ikke udsætte sig for!

Men han var en taalmodig, langsomt lidende Fyr. Man behøvede jo ikke at haste, sagde han

til sig selv. Han vilde ikke forlade Flint, før han saa ham som Lig, men det havde ingen Hast — det skulde nok komme! Der maatte findes en Maade at afgøre det paa, og han var bestemt paa at taale baade Skam og Skænsel og al muligt ondt til han endelig udfandt den. Ja, der fandtes nok en Maade, der ikke vilde efterlade sig noget Spor, ikke den svageste Oplysning angaaende Morderen — det havde jo ingen Hast — han vilde regne den fint ud, og saa — ja saa var det dog herligt at kunne være rask paa Haanden! Imidlertid vilde han dog stadig vedblive at agere den svage, spagfærdige Fyr, hvorfor han ikke vilde lade nogen høre, at han sagde noget fornærmeligt om sin Plageaand.

To Dage før den omtalte Oktober Morgen havde Flint købt flere Sager, og han og Fetlock havde bragt dem hjem til Flints Hytte; der var en Kasse med Lys, som de satte hen i et Hjørne; en Blikbeholder med Sprængkrudt, som de satte ovenpaa Kassen med Lysene; en Tønde Sprængkrudt, som de skød ind under Flints Seng, og en svær Rulle Lunter, som de hang op paa en Krog. Fetlock forstod, at Flints Mineoperationer var færdige med Hensyn til hvad Hakken kunde udrette og at Sprængningen nu skulde til at begynde. Han havde før set en saadan Sprængning udført,

vidste hvorledes det gik for sig, men havde aldrig hjulpen til dermed. Han havde virkelig ogsaa gættet rigtig — Sprængningen skulde til at gaa for sig! Om Morgenen bragte de begge Lunter, Bor og Krudtbeholder hen til Minegangen; denne var nu 8 Fod dyb, og for at komme ned og op i den brugte de en kort Stige. De steg begge ned, Flint befalede Fetlock at holde ved Sten-Boret — uden dog at give ham Underretning om, hvorledes han skulde holde det — og begyndte selv at arbejde. Hammeren faldt; Boret sprang da straks ud af Fetlocks Haand, hvad jo var ganske naturligt.

„Din skabede Søn af en Neger, er det en Maade at holde fast paa et Bor? Tag det op igen og rejs det; hold det saaledes, for en Ulykke? Jeg skal snart lære Dig!"

Efter en Times Arbejde var Borehullet færdig. „Saa, fyr det nu af!"

Drengen begyndte at helde Krudtet i.

„Din Idiot?" Her fik han en saadan Lusing, at han styrtede om.

„Op med Dig! Du behøver ikke at ligge der og flæbe. Saa, stik nu først Lunten ind og saa Krudtet bagefter. Stop, stop! Du fylder dog vel ikke hele Hullet? Af alle de fjollede Hoveder, jeg har kendt — —! Kom saa noget Jord i og stamp

det fast, hører Du! Stop dog! Ved den store General Jackson! se nu at komme ud af Vejen med Dig!" Han greb Jernet og stampede selv Ladningen fast, medens han bandede og skældte som Fanden selv. Saa tændte han Lunten, krøb op af Skakten og løb 50 Alen bort; Fetlock lige i Hælene paa ham. De stod og ventede nogle faa Minutter, saa sendte en stærk Eksplosion en svær Røgstøtte, blandet med Jord og Sten, højt i Vejret; det hele faldt snart ned igen og saa blev alt stille.

„Jeg vilde næsten ønske, at Du var bleven dernede!" udbrød Fetlocks Herre.

Derpaa gik de atter ned i Skakten, rensede den, borede et nyt Hul og kom en ny Ladning Krudt i Hullet.

„Hør en Gang! Hvor lang en Lunte har Du nu tænkt at bruge? Forstaar Du ikke at passe en Lunte til?"

„Nej, Sir."

„Naa saa det gør Du ikke? Det overgaar næsten alt, hvad jeg endnu har hørt!"

Han krøb nu selv op af Skakten og raabte ned: „Naa, din Idiot, vil Du blive dernede hele Dagen? Skær Lunten af og tænd den!"

Den stakkels, skælvende Dreng sagde: „Naar De ønsker det, Sir, saa — —"

„Du vil svare igen? Skær af og tænd den, hører Du!“

Drengen gjorde det.

„Men Du store Scott! Kun et Minuts Lunte! Jeg vilde ønske, at — —“

I sit Raseri trak han Stigen op af Hullet og løb bort. Drengen skreg forfærdet: „O, min Gud! Hjælp, Hjælp! Frels mig, frels mig! Hvad skal jeg gøre?“

Han trak sig saa nær hen til Skaktens Væg som muligt; den futtende Lunte gjorde hans Røst svag af Forfærdelse. Han kunde næsten ikke trække Vejret, vidste ikke, hvad han skulde gøre; om nogle Øjeblikke vilde han flyve op mod Himlen, sønderflænget i mange Stykker! Saa fik han pludselig en Idé; han sprang hen til Lunten og rev det Stykke af den, der stak overfor Leret — han var frelst!

Saa sank han, udmattet og halv død af Skræk, om; al hans Kraft var borte, men dog mumlede han, opfyldt af Glæde: „Han lærte mig det! Jeg vidste jo der var en Maade, naar jeg blot vilde vente.“

Efter fem Minuttets Venten listede Buckner sig hen til Skakten og stirrede derned. Han forstod straks hvad der var sket. Saa lod han Stigen gaa ned og Drengen krøb langsom op. Hans Bleg-

hed mildnede for en Del Buckners Utilfredshed, og han sagde med et lille Anstrøg af Anger og Medlidenhed med Drengen, som han undertiden kunde vise:

„Det skete altsammen tilfældigt, det forstaar Du jo nok; sig derfor ikke noget derom til de andre; jeg var en Smule ophidset og vidste knap hvad jeg selv gjorde. Men Du ser noget forkommen ud; Du har ogsaa arbejdet nok for i Dag — gaa ned i min Hytte og faa Dig noget at spise og hvil Dig saa bagefter. Det hele skete jo kun fordi jeg ikke tænkte mig rigtig om."

„Det gjorde mig saa forskrækket," svarede Drengen, idet han gik bort," men jeg fik noget at vide ved samme Lejlighed, saa det gør ikke noget," tilføjede han sagte.

„Han er fordømt nem at gøre tilpas," mumlede Buckner, idet han saa efter ham, „Gud ved om han vil fortælle det? Hvis han nu gør det — —? Jeg vilde næsten ønske, at han var bleven dernede."

Drengen benyttede sig ikke af sin Frihed til at hvile sig, men gav sig i Færd med et Arbejde, der lod til særligt at interessere ham. Et tæt Buskads strakte sig ned langs Siden af Bjerget tæt hen til Flints Hytte; det meste af Fetlocks Arbejde blev udført inde i den tætteste Del af dette Buskads;

Resten af det udførte han hjemme i sin egen Hytte.

Endelig var alt færdig, og han sagde til sig selv: „Hvis han faar Mistanke om, at jeg sladrer om ham, vil han ikke holde det hos sig selv. Han skal nok faa at se, at jeg er det samme Faarehoved, som jeg altid har været, og det baade i Dag og i Morgen. Men i Overmorgen Nat skal det være forbi med ham, og ingen vil nogensinde kunne begribe, hvem der gjorde det af med ham, eller hvorledes det blev gjort. Han har selv, mærkværdig nok, givet mig Idéen dertil.

Kap. V.

Den næste Dag kom og forløb. Det var nu næsten Midnat og om nogle Minutter begyndte den nye Dag. Vi befinder os i Hotellets Billardstue. En Flok raat udseende Mænd i grove Klæder, store bredskyggede Hatte, Benklæderne stoppede ned i Støvlerne, nogle med Vest, og alle uden Jakker, trængte sig sammen om den store Jernovn, der udstraalede en behagelig Varme. Billardkuglerne rullede, anden Lyd hørtes ikke i Stuen, men udenfor hylede Vinden omkring Huset. Alle Mændene saa lidt fortrædelige ud; det

var ligesom de ventede noget ekstra. En svær, bredskuldret Guldgraver, noget oppe i Alderen, med graasprængt Skæg og et stikkende Blik, rejser sig, hænger et Stykke Lunte over Armen, tager flere andre Ting, som tilhører ham og gaar bort uden at mæle et Ord til nogen. Det var Flint Buckner. Saasnart Døren var lukket efter ham, var det som der blev lukket op for alle Munde.

„Han er den mest præcise Mand, der gives," sagde Smeden Jake Parker, „man ved bestemt, naar Klokken er tolv, for nu gik han sin Vej; man behøver ikke først at se paa sit Ur."

„Det er ogsaa det eneste gode, der er ved ham, saavidt jeg ved," sagde Minegraveren Peter Hawes.

„Han er en Kræftskade i vort Selskab," sagde Ferguson, Kusken fra Wells-Fargo, „hvis det var min, denne Beværtning her, skulde jeg nok faa ham til at lukke Munden op paa en eller anden Maade, eller faa ham til at forlade Hytten." Her kastede han et Sideblik hen til Barholderen, der lod som han ikke bemærkede det, thi den omtalte Mand var en ganske god Kunde og gik hjem hver Aften med en hel Del Forsyninger fra Skænken.

„Hør en Gang, Kammerater," sagde Minearbejderen Ham Sandwich," kan nogen af Jer

huske, om han nogensinde har budt nogen af Jer hen paa en Skænk?"

„Han? Flint Buckner? Oh, Laura!"

Dette sarkastiske Udbrud hørtes fra flere andre af den leende Forsamling, hvorpaa Pat Riley vedblev:

„Ja, han er ikke til at blive klog paa, den Nar; og det samme er Tilfældet med hans Dreng; de er mig begge en Gaade."

„Ja, det er de," sagde Ham Sandwich, „men naar man ikke kan blive klog paa disse to, hvad siger I saa om den tredie? Naar det gælder en rigtig storartet Hemmelighedsfuldhed, saa mener jeg dog at han er Nummer et. Ja, er han ikke?"

„Jo, sikkert nok!"

Det var de alle enige om, alle undtagen en Mand, og det var den nyankomne — Peterson. Han forlangte en Omgang Stuen rundt og spurgte saa, hvem Nummer tre da var. Alle udbrød som med én Mund: „Archie Stillman!"

„Er han da en saadan Gaade?" spurgte Peterson.

„Om han er en Gaade — om Archie Stillman er en Gaade?" spurgte Ferguson. „Ja, han er en Gaade af fjortende Rang!" — Ferguson var nemlig en lærd Mand.

Peterson vilde gerne høre lidt mere om ham,

og enhver vilde ogsaa gerne fortælle det; de vilde alle være den første. Men Bill Stevens, Barholderen, kaldte Forsamlingen til Orden og sagde, at det var bedst at faa en frem ad Gangen. Han bød saa Drikkevarerne rundt og lod da Ferguson begynde.

„Ja, han er kun en Dreng," sagde denne, „og det er næsten alt hvad vi ved om ham. Man kan pumpe ham, til man selv bliver træt, men til ingen Nytte — man faar intet at vide; i al Fald intet angaaende hans Planer, hvad Forretning han driver eller hvor han kommer fra, og andre lignende Ting. Og trænger man ind paa ham for at faa noget at vide angaaende hans Hemmeligheder, saa forandrer han straks Emne for Samtalen — færdig! Man kan gætte saalænge til man bliver sort i Ansigtet — det har man jo Lov til — men gør man det, hvor langt tror I man naar dermed — ingen Vej, saavidt jeg forstaar!"

„Hvad er da hans store Hemmelighed?"

„Det er Syner — det er Lytten efter noget fjernt — det er Instinkt — Magi! Værsaaartig: Voksne 25 Cents, Børn og Tjenestefolk det halve! Saa vil jeg sige Jer hvad han kan gøre. Man kan gaa bort herfra, forsvinde, gaa og skjule sig, hvor man behager, nær eller fjern — han vil gaa lige ret derhen og lægge sin Haand paa En!"

„Det er vel ikke din Mening?“

„Det er hvad det er. Vejret betyder ingenting for ham — Elementernes Oprør ler han ad — tager ikke det fjerneste Notits deraf.“

„Aah, lad være! Mørke, Regn, Sne, hvad?“

„Det regner han ikke for det mindste, han bander dem ikke engang.“

„Men maaske Taage da — hvad?“

„Taage? Han har et Blik, der kan trænge igennem den som en Kugle!“

„Alvorlig talt, Kammerater, det maa være Løgn, han der fortæller?“

„Nej, nej, det er virkeligt!“ raabte alle rundt om ham, „bliv Du blot ved, Wells-Fargo!“

„Ja, Sir, Du kan lade ham blive siddende her og snakke med Folkene, og Du kan liste Dig ud og gaa hen til en hvilkensomhelst Hytte i denne Lejr og slaa op i en Bog — ja Du kan gerne tage 10 Bøger —, mærke Dig Paginaet, og han vil gaa herfra lige hen til bemeldte Hytte, aabne enhver Bog ved de bemeldte Pagina, nævne Stedet og aldrig tage fejl.“

„Han maa jo være selve Satan i egen høje Person!“

„Det er der flere der har troet. Men nu vil jeg fortælle Jer noget ganske mærkeligt, som han har gjort. Forrige Nat — —“

I dette Øjeblik hørtes der en forvirret Lyd af Stemmer udenfor; Døren blev reven op og en ophidset Flok Mænd med Lejrens eneste hvide Kvinde i Spidsen trængte sig ind, medens hun skreg:

„Mit Barn, mit Barn! Det er borte, forsvunden! Hjælp mig for Guds Skyld at finde Archie Stillman, vi har søgt ham allevegne."

Barholderen sagde: „Sæt Dem dog ned, Mrs. Hogan, sæt Dem dog ned og vær ikke saa angst. Han bad om et Værelse for en 3 Timer siden, træt af at forfølge de Spor, som han altid er ude efter, og gik ovenpaa. Ham Sandwich, løb en Gang op og kald paa ham; han bor i Nummer 14."

Ynglingen kom snart ned, klar til at tage fat. Han udspurgte Mrs. Hogan om de nærmere Omstændigheder.

„Aa, Gud velsigne Dem, Kære, der er slet ingen; jeg vilde ønske der var. Jeg lagde Barnet til Sengs Kl. 7 i Aftes, og da jeg en Time efter gik ind for selv at gaa til Sengs, var hun borte. Jeg ilede hen til Deres Hytte, Kære, men De var der ikke, og siden har jeg søgt efter Dem allevegne, været inde i hver eneste Hytte i hele Kløften, og nu er jeg igen kommen herop, udmattet og fortvivlet; men Gudskelov at jeg dog endelig fandt Dem, jeg ved De kan hjælpe mig at finde mit Barn. Kom nu blot med, hurtig, hurtig!"

„Begynd De kun at gaa, Ma'am, jeg kommer bagefter; men gaa først hen i Deres egen Hytte."

Hele Selskabet strømmede ud af Hotellet for at være med ved Jagten. Hele den søndre Del af Landsbyens Beboere var med, ca. 100 Mand, som nu ventede udenfor. Man ordnede sig i Rækker paa 3 à 4 Mand, for bedre at kunne følge den smalle Vej, og marscherede raskt sydefter i Førernes Kølvand. I Løbet af nogle faa Minutter naaede man Hogans Hytte.

„Der ser De Sengen," sagde Mrs. Hogan, „der laa hun; der var det jeg lagde hende Kl. 7; men hvor hun nu er, det ved alene Gud."

„Laan mig en Lygte," sagde Archie, hvorpaa han satte den ned paa det bare Lergulv og selv knælede ved Siden af den, idet han lod som han undersøgte Grunden nøje. „Her har vi hendes Spor," sagde han og berørte Gulvet paa flere Steder, „kan De se det?"

Flere af Mændene lagde sig ligeledes ned og gjorde sig Umage for at se noget. Et Par af dem syntes ganske vist at skælne noget, ligesom Mærket af en Fod, men de andre rystede paa Hovedet, og paastod, at den haarde, glatte Overflade ikke viste noget Mærke, som de var i Stand til at se. En sagde: „Det er nok muligt, at en

Barnefod kan efterlade et Mærke her, men jeg kan i al Fald ikke se det."

Unge Stillman gik nu udenfor, holdt Lygten tæt ned til Jorden, vendte sig til Venstre og gik, stadig undersøgende Jordsmonnet, 3 Skridt fremad; saa sagde han: „Nu har jeg funden Retningen — kom med; en af Jer kan bære Lygten."

Han gik nu hurtig af Sted i sydlig Retning, medens hele Rækken fulgte efter, følgende Vejens mange Krumninger. De gik saaledes henved en Mil, og da var de naaet til Kløftens Munding; foran den strakte sig den dunkle, øde, vidtstrakte, med Salvie begroede Slette. Stillman gjorde nu Holdt og sagde: „Nu maa vi ikke gerne gaa vild; vi er nødt til igen at se om vi har den rigtige Retning." Han tog derpaa Lygten og undersøgte Grunden i en Omkreds af 20 Alen, saa sagde han: „Kom nu igen, det hele er rigtig nok," og gav en anden Lygten. Saa marscherede han af Sted ud og ind mellem Salviebuskene saameget som en Fjerdingvej til Højre; derpaa tog han en ny Retning og gik videre i en stor Halvbue; saa forandrede han igen Retning, gik næsten en halv Mil lige Vest paa og standsede saa pludselig.

„Her har den Lille opgivet det; Kom med Lygten; I kan her se, hvor hun har siddet."

Men det var en glat Kalkgrund med en Over-

flade som Staal, og ingen af hele Sværmen var i Besiddelse af saa skarpt et Blik, at han kunde skelne Sporet af at nogen havde siddet her. Den stakkels Moder kastede sig paa Knæ og trykkede et Kys paa den haarde Sten, idet hun udgød bitre Taarer.

„Hvor er hun da?" var der nogen der spurgte, „hun blev jo ikke siddende her, det kan vi da se."

Stillman gik i en Cirkel rundt om Stedet med Lygten i Haanden, ladende som han søgte efter Sporet. Derpaa udbrød han i en gnaven Tone: „Dette forstaar jeg ikke rigtig" — begyndte atter at lede — „nej, det er ikke til nogen Nytte. Hun var her — det er sikkert; hun er heller ikke *gaaet* bort herfra — det er ligesaa afgjort. Det ser lidt mærkeligt ud — jeg forstaar det ikke."

Nu begyndte Moderen atter at tabe Modet.

„O, min Gud! O, velsignede Jomfru Maria! Et eller andet flyvende Uhyre maa have ført hende bort; o, skal jeg da aldrig se hende mere?"

„Naa, naa, tab ikke Modet," sagde Archie, „vi skal nok finde hende, vær blot ikke bange!"

„Gud velsigne Dem for disse Ord, Archie Stillman," raabte Moderen med nyt Haab, greb hans Haand og kyssede den hæftig.

Peterson, den sidstankomne, hviskede spottende til Ferguson:

„Det var mange Omstændigheder for at finde dette Sted, ikke sandt? Neppe værd at gaa saa langt bort, da et eller andet mere nærliggende Sted maaske vilde have passet ligesaa godt."

Ferguson blev en Smule misfornøjet ved at høre dette og svarede lidt hæftigt: „Vil Du maaske paastaa, at Barnet slet ikke har været her? Jeg vil sige Dig, at Barnet *virkelig har* været her! Men har Du Lyst til at indlade Dig i Kævleri derfor, saa — —"

„Nu er det som det skal være!" raabte Stillman i det samme," kom her hen allesammen og se paa dette. Det laa lige for vor Næse hele Tiden, og vi saa det dog ikke."

Der blev en almindelig Stimlen sammen for at betragte den Plet, hvor der blev sagt at Barnet havde siddet, og mange Blikke søgte at faa Øje paa den lille Genstand, som Archies Finger hvilede paa. Først var alt ganske stille, saa hørte man adskillige Udbrud af Skuffelse rundt omkring. Pat Riley og Ham Sandwich udbrød begge:

„Hvad betyder det, Archie? Her er jo ingenting!"

„Ingenting? Kalder I det for Ingenting?" og hermed beskrev han med Fingeren Omridset af

en Fod; „saa, kender I det maaske nu? Det er Indianer-Bills Fodspor — det er ham, der har taget Barnet."

„Gud være lovet!" lød det fra Moderen.

„Tag nu Lygten bort; jeg har den rigtige Retning; kom med!"

Han gav sig nu til at løbe fremad, ud og ind mellem Salviebuskene, og forsvandt endelig bag en lav Sandhøj; alle de andre ilede efter ham, naaede ham endelig og saa, at han stod og ventede paa dem. I ti Skridts Afstand laa en lille Hytte, bygget af Grene, en ussel, formløs Bolig, dækket af Pjalter og gamle Hestedækner; et svagt Lys skinnede ud gennem Revnerne i Væggene.

„Gaa De foran, Mrs. Hogan," sagde Archie, „det er Deres Forrettighed som Moder."

Alle fulgte efter ad den Sti, der førte til Hytten, og snart laa det indvendige af den klart for dem. Indianer-Bill sad ned paa Jorden og Barnet laa og sov ved hans Side. Moderen tog det op til sig, trykkede det i sine Arme, og omfavnede ligeledes Archie Stillman, medens Glædestaarer strømmede ned af hendes Kinder; med brudt Stemme og mange Ord tolkede hun den Rigdom af Taksigelser og skønne Talemaader, der intet Sted lægges saaledes for Dagen, som naar de kommer fra en irsk Kvindes fulde Hjerte.

„Mig finde hende næsten da det være Kl. ti," forklarede Indianer-Bill. „Hun sove ude der, træt, vaad i Ansigtet — mig tro hun grædt; mig tage hende hjem, give hende Føde — hun meget, meget sulten, og saa hende sove igen."

I sin uendelige Følelse af overstrømmende Lykke gik Moderen hen og trykkede ogsaa Indianeren til sit Hjerte og kaldte ham „en Guds Engel i Forklædning".

Ja, det var egentlig rimeligt nok at han var forklædt, hvis han virkelig var en saa højtstaaende Person; han spillede i det mindste sin Rolle godt.

Kl. $1\frac{1}{2}$ om Morgenen kom hele Processionen tilbage til Landsbyen under Tonerne af den populære Sang: „Da Jemmy vendte Næsen hjem", viftende med Lygterne og nydende de Drikkevarer, der blev bragt Deltagerne ud fra de Hytter, de kom forbi. I Hotellet blev Slutningsgildet holdt, og det varede til den lyse Morgen.

Kap. VI.

Et Par Dage efter kom en Fremmed af et værdigt og ærefrygtindgydende Ydre til Hotellet. Hans Komme vakte en Del Opmærksomhed hos

Lejrens Beboere; den eneste, der straks kendte ham, var vor Ven Fetlock.

„Hvad, Onkel Holmes! Hvad Pokker vil han her; gaar han paa Opdagelser, eller hvad? Dog ham er jeg ikke bange for; det manglede bare. Han kan maaske nok paavise en Forbrydelse, naar alt er lagt til Rette for ham i Forvejen eller naar han selv har lejet en Fyr til at begaa Forbrydelsen. Men her er der intet at opdage; alt er allerede lagt til Rette. Hvis der blot var den mindste Smule Risiko derved, men det er der ikke. I Nat skal Flint Buckner ud af Verden, det er sikkert nok. Maaske det sikreste var at tage Onkel Holmes med ud paa en Spadseretur, naar jeg forbereder Sagen."

Omtrent Kl. otte samme Aften gik to Mennesker forbi Flint Buckners Hytte ud i den kolde Nat. Det var Fetlock og hans Onkel, Mr. Holmes.

„Vent her et Øjeblik, Onkel," sagde Fetlock, „medens jeg løber ind i min Hytte; jeg skal straks være her igen."

Det gjorde han, og saa fortsatte de deres Spadseretur. Kl. ni var de igen tilbage i Hotellet, hvor de tilbragte Tiden til henimod tolv i hinandens Selskab. Ved Midnat gik Fetlock ned ad Trappen og stillede sig i Mørket et Dusin Skridt fra Hotel-

let, hvor han blev staaende og vente. Efter fem Minutters Forløb saa han Flint Buckner komme vaklende ud fra Billardstuen og passere ham saa nær, at han næsten berørte hans Arm.

„Nu har jeg ham!“ mumlede Drengen, og idet han vedblev at stirre efter Skikkelsen, der omsider forsvandt i Mørket, vedblev han: „Farvel, farvel for bestandig, Flint Buckner; Du kaldte min Moder en — —, naa, ligemeget derom, nu er jo alt i Orden, Du har gaaet din sidste Tur, min Ven!“

Saa gik han tilbage til Hotellet, idet han mumlede: „Fra nu og til Kl. et er der en Time. Jeg vil tilbringe den sammen med de andre; det er ligesaa godt som noget Alibi.“

Alt gik nu lystigt til i Skænkestuen; der blev drukken godt, man sang og fortalte Anekdoter; Tiden gik raskt og gemytligt. Da Klokken manglede seks Minutter i et og Glæden var paa sit højeste, hørtes der pludselig et fjernt „*Bum!*“

Alt blev stille, den dybe Lyd kom rullende og bragende fra Bjerg til Bjerg langs opad Kløften, døde saa endelig hen og alt blev igen roligt. Saa styrtede alle Mand til Døren, idet de raabte:

„Det var en Eksplosion!“

En Røst hørtes udenfor i Mørket: „Det er nede i Kløften; jeg saa Glimtet!“

Alle styrtede af Sted i den angivne Retning

— Holmes, Fetlock, Archie Stillman, Ferguson, hele Selskabet. En Mil var gennemilet i nogle faa Minutter. Ved Skinnet af en Lygte fandt de det haarde, faste, snavsede Gulv af Flint Buckners Hytte; af selve Hytten var der ikke et Gran tilbage, ikke en Splint, heller ikke noget Spor af selve Flint. Man søgte allevegne i Nærheden, endelig hørte man et Raab: „Her er han!"

Det var ogsaa sandt nok. Halvtredsindstyve Alen længere nede i Kløften havde man funden ham — det vil sige, man havde funden de knuste og livløse Rester, der var tilbage af ham. Fetlock Jones ilede derhen med de andre og betragtede dem.

Hele Forhøret varede kun femten Minutter. Ham Sandwich oplæste som Formand for Juryen Kendelsen, der var affattet med en vis ligefrem literær Yndefuldhed og endte med den Passus, at „den Afdøde var kommen af Dage enten ved egen Haand eller ved en eller flere Personers Hjælp, hvis Navne er Juryen ubekendt; han efterlod ingen Familie eller Ejendele med Undtagelse af hans Hytte, der sprang i Luften; Gud have Medlidenhed med hans Sjæl; Amen!"

Der blev talt en hel Del frem og tilbage om hvem der kunde have foraarsaget denne Eksplo-

sion. Der var et Navn, som straks lød fra alles Læber, nemlig Drengen Fetlock Jones!

Pat Riley sagde: „Ja, vi har jo alle tænkt paa ham, fordi han havde tusinde Grunde til at ville dræbe Flint Buckner; ja, det var næsten en Pligt for ham at dræbe ham. Men der er to Grunde, hvorfor det ikke godt kan være ham: for det første havde han intet Sand, og for det andet var han slet ikke nær ved Stedet, da det skete."

„Ja, det ved vi," sagde en anden; „han var her i Skænkestuen sammen med os, da Eksplosionen skete."

„Ja, og han var der ogsaa en hel Time før."

„Saaledes er det, og det er heldigt for ham. Mistanken vilde ellers straks være falden paa ham."

Næste Morgen gik nogle af os ud sammen med Hillyer for at hjælpe ham at begrave hans sidste Slægtning, den beklagelsesværdige Flint Buckner.

Vi havde netop endt vort Arbejde, da en Fremmed af et bedrøvet Udseende kom hinkende forbi med en Vadsæk i Haanden. Jeg mærkede straks den Lugt, som jeg nu havde jaget hele Verden igennem efter! Det var ligesom en Duft fra Paradiset for mit svundne Haab!

Jeg var straks ved hans Side og lagde en Haand paa hans Skulder. Han sank øjeblikkelig

til Jorden som ramt af Lynet, og da Kammeraterne kom løbende til, lagde han sig paa Knæ og strakte Hænderne bedende op mod mig, bad mig ikke forfølge ham mere og stammede:

„De har jaget mig hele Verden rundt, men Gud er mit Vidne, at jeg aldrig har gjort noget Menneske noget ondt!"

Et Blik paa hans vilde Øjne viste os straks, at han næsten var vanvittig. Se, det er mit Værk, Moder! Efterretningen om din Død kan maaske en Gang mildne den Sorg, jeg følte i dette Øjeblik, men intet andet vil kunne gøre det. Mændene løftede ham op, fulde af Medlidenhed, tiltalte ham med de mildeste, venligste Ord, bad ham fatte sig og ikke være bange, han var jo imellem Venner, der vilde tage sig af ham og beskytte ham. De var ganske som Mødre for ham, disse vilde, raa Minearbejdere, nu da man rørte ved den bløde Side i deres Hjerter. De gjorde alt, hvad de formaaede, for at trøste ham, og lidt efter lidt kom han til sig selv igen, spiste og drak, og fortalte os tilsidst sin Historie:

„Jeg boede i Denver. Der har jeg boet i mange Aar; hvormange gør jo intet til Sagen. Pludselig fik jeg et Vink om at forlade Byen, ellers vilde jeg udsætte mig for at blive anklaget for en skrækkelig Forbrydelse, der var bleven begaaet for lang

Tid siden nede Øst paa. Jeg kendte noget til denne Forbrydelse, men jeg havde ikke begaaet den; Forbryderen var en Fætter af mig og bar samme Navn som jeg. Men hvad skulde jeg gøre? Jeg var helt ude af mig selv af Skræk og vidste ikke mit levende Raad. Der var ingen Tid at give bort; jeg vilde være ødelagt, hvis alt blev offentliggjort; man vilde lynche mig og ikke tro et Ord af, hvad jeg sagde til mit Forsvar. Jeg fortalte da, at jeg vilde sælge min Ejendom for at faa nogle Penge at leve for, og rejse bort, indtil Sagen døde hen og jeg kunde komme tilbage med mine Bevisligheder. Saa brød jeg op ved Nattetid og gik langt bort i Bjergene, hvor jeg levede forklædt under et paataget Navn.

Men jeg blev efterhaanden mere og mere forvirret i min Hjerne, havde de forfærdeligste Syner, sov hverken Dag eller Nat, troede at se Spøgelser allevegne, der vilde have fat i mig. Det var fjorten Dage før denne Mand atter fandt mit Spor i Hotelregistret. Jeg var da nylig løbet min Vej igen. Han forfulgte mig gennem Staterne, Australien, Indien; saa til Meksiko igen og op til Kalifornien; ingensteds gav han mig Ro. O, hvor jeg er træt! Det er en forfærdelig Tid, jeg har oplevet, men alligevel giver jeg Eder mit Æresord

paa, at jeg aldrig var vred hverken paa ham eller nogen anden."

Saaledes fortalte han, og hvad han fortalte var som et brændende Staal, der for hvert af hans Ord gennemborede mit Hjerte.

Vi bestemte, at den gamle Mand skulde bo hos os som Gæst; naar han har genvundet sit Helbred, vil jeg føre ham tilbage til Denver og give ham hans Formue tilbage.

Ti Dage senere.

„James Walker" er nu sig selv igen hvad det legemlige angaar, og hans Sindstilstand bedres stadig. I Morgen rejser jeg med ham til Denver.

Skrevet paa Rejsen Aftenen efter.

Da vi i Morges tog af Sted hviskede Hillyer til mig: „Sig ikke noget til Walker om, hvad jeg nu betror Dig, før Du mener, han er fuldkommen rask og der Intet er, som kan forstyrre hans Sindsro eller hindre hans Bedring: Den Forbrydelse, som han talte om, var virkelig bleven begaaet — af hans Fætter, som han ogsaa sagde. *Ham vi begravede forleden Dag var den virkelige Misdæder* — det ulykkeligste Menneske, der no-

gensinde har levet — det var *Flint Buckner! Hans virkelige Navn var Jacob Fuller.*" Nu er altsaa ved min Hjælp, som en uvitterlig Søgende, Din Husbond og min Fader kommen i sin Grav, Moder! Lad ham nu hvile der i Fred!

EN HISTORIE FRA KALIFORNIEN

AF

MARK TWAIN

For omtrent 23 Aar siden var jeg oppe for at søge efter Guld i Stanilausbjergene. Jeg stampede hele Dagen omkring med min Hakke, Pande og Vægt, udvaskede en Spandfuld Jord hist og her, og ventede stadig paa at støde paa en rig Aare, men fandt aldrig nogen. Det var en dejlig, skovrig Egn, opfyldt af Duften fra de mangfoldige Blomster, der voksede her; havde for mange Aar tilbage været stærkt befolket, men Beboerne havde begivet sig bort til andre Egne, og dette Paradis laa nu ensomt hen. De havde forladt Stedet fordi Gruberne intet Udbytte gav. Paa et Sted, hvor der havde ligget en lille By med Banker og Aviser og Brandvæsen og Præsident og Byraadsmedlemmer, var der ikke andet end en stor Græsmark, hvor der ikke var det mindste Tegn tilbage paa, at her havde levet og boet menneskelige Væsner. Det var nede i Nærheden af Truttledown. Langs de støvede Veje i Omegnen kunde man af og til støde paa smaa nydelige, hyggelige Villaer, saa overgroede med vild Vin og

Slyngroser, at baade Døre og Vinduer næsten var skjulte for Øjet — Tegn paa, at det var forladte Hjem, allerede for flere Aar tilbage opgivne af ruinerede og i deres Haab skuffede Familier, der nu hverken kunde sælge dem eller forære dem bort. Undertiden kom man, med store Afstande, forbi enkeltliggende Blokhuse fra de tidligste Guldgraverdage, opbyggede af de første Guldgravere, Fædrene til dem, der havde bygget de smaa Villaer. I ganske enkelte Tilfælde var nogle af disse Hytter endnu beboede, og hvor det fandt Sted, kunde man være vis paa, at Ejeren var den samme Nybygger, der en Gang ogsaa havde bygget Hytten; ja en anden Ting kunde man ogsaa være sikker paa, nemlig at han kun var bleven her, fordi han vel nok en Gang havde haft Lejlighed til at vende tilbage til Staterne, men ikke havde benyttet denne Lejlighed; saa havde han senere mistet hvad han havde, og i sine trange Kaar besluttet at bryde al Forbindelse med Hjemmet, med Slægt og Venner, og af dem blive betragtet som en Død. Rundt om i Kalifornien var der i de Dage spredt en Hob af disse levende døde Mænd — stakkels fattig-stolte Fyre, graahaarede og ældede i 40 Aars Alderen, hvis Sind var opfyldt af hemmelige Længsler og Anger over et forspildt Liv — Længsler efter at faa Ende paa Kampen for Livet.

Ja, hvor der var ensomt her! Ikke en Lyd at høre i disse stille, fredelige Vidder af Skov og Græs uden Insekternes ensformige Summen; intet Spor af hverken Dyr eller Mennesker; intet der kunde beskæftige din Tanke eller gøre Dig glad ved Tilværelsen. Og da jeg endelig tidlig paa Eftermiddagen fik Øje paa et menneskeligt Væsen, vil man kunne forestille sig min Glæde. Fyren var en Mand paa omtrent 45 Aar og stod ved Laagen til en af de smaa hyggelige Villaer, som jeg allerede har omtalt. Alligevel havde denne Villa ikke noget forladt Ydre; det saa derimod mere ud, som om den længe havde været beboet, bleven passet godt og holdt godt vedlige. Foran Huset laa en Have, fuld af prægtige Blomster. Jeg blev naturligvis budt indenfor og opfordret til at lade som jeg var hjemme — saaledes var Skikken her i Egnen.

Det var behageligt at komme til et saadant Sted efter i flere Uger at have maattet tage til Takke med baade det daglige og natlige Familieliv i Guldgraverhytterne — med deres Indhold af snavsede Gulve, uredte Senge, Bliktallerkener og Blikkopper, Bønner, Flæsk og sort Kaffe, og ingen andre Prydelser end Krigsbilleder, udklippede af illustrerede Blade og sømmede fast paa Væggen! Det var den haarde, sørgelige, tarvelige Tilværelse, me-

dens der her var en lille Rede, der havde Udseende af at kunne skaffe det trætte Øje Hvile og bringe Oplivelse i det i Ens Natur, som efter en længere Faste, naar det kommer i Berøring med civiliserede Forhold, hvor tarvelige disse vel end mon være, føler, at det længe har døjet Hunger, men nu har funden Vederkvægelse. Jeg kunde næsten ikke forstaa, at et gammelt Gulvtæppe kunde vække min Interesse og skaffe mig Glæde, eller at det var en Tilfredstillelse for Sjælen at betragte Tapetpapiret og de smukt indrammede Billeder, de livlig farvede Stolebetræk og Lampebakkerne, Lænestolene, de polerede Etagerer med Muslingeskaller, Bøger og Porcellænsvaser stillede op paa dem; de utallige smaa Beviser paa, at en Kvindehaand raadede her, Beviser, som man mærker er til Stede uden at man knap ser dem, men alligevel vilde savne i det Øjeblik, de blev fjernede. Den indre Glæde, som jeg uvilkaarlig følte, afspejlede sig paa mit Ansigt; Manden bemærkede det og glædede sig derover, saa det saa tydeligt, at han svarede derpaa, ganske som om den var bleven udtalt med tydelige Ord.

„Ja, det er altsammen hendes Arbejde," sagde han i en let Tone; „hun lavede det selv — enhver Smule deraf," og han kastede et Blik fuldt af kærlig Ærbødighed rundt i Værelset. Et Stykke fint

japansk Kniplingsstof, hvormed Damerne plejer at drapere den øvre Del af et Maleri, hang lidt skævt. Han bemærkede det og gav sig til at arrangere det med næsten pinlig Omhu, gik flere Gange et Par Skridt tilbage for at iagttage Virkningen, før han endelig fik det til at passe. Saa gav han det tilsidst et Par endelige Strøg med sin Haand og sagde: „Hun gjorde det altid selv. Man kan ikke altid se, hvad der er i Vejen, men noget er der, som man først kan opdage efter at man har rørt derved; se det er alt, hvad man ved derom, en Regel er der jo ikke derfor. Det er ligesom det afsluttende Strøg, som en Moder giver sit Barns Haar, efter at hun baade har redet og børstet det. Jeg har set hende ordne alle disse Ting saa ofte, at jeg nu kan gøre det hele ganske paa samme Maade som hun, hvorvel jeg ikke ved, hvorfor det netop skal være saaledes. Men det ved hun. Hun ved baade hvorfor og hvorledes det gøres; jeg ved ikke hvorfor, men kun hvorledes det skal gøres."

Han førte mig ind i et Sovekammer, for at jeg kunde vaske mine Hænder; et saadant Sovekammer havde jeg ikke haft for Øje i mange Aar: hvide Sengetæpper, hvide Hovedpuder, Tæppe paa Gulvet, Tapet paa Væggene, Malerier, Toiletbord med Spejl, Naalepude og mange Toiletsager; i det ene Hjørne et Vaskebord med Porcellæns

Vasketøj og Sæbe i en Porcellæns Sæbekop, og et Stativ med en Række Haandklæder — saa rene og hvide, at man næsten ikke turde benytte sig af dem af Frygt for at smudse dem til. Han lagde igen Mærke til min forundrede Mine og sagde fornøjet:

„Det er altsammen hendes Værk; hun har selv samlet og ordnet det hele — hver Stump deraf. Der er ikke en eneste Genstand her, der ikke har mærket hendes Haands Berøring. Nu vil De maaske tænke — dog, jeg maa ikke tale saa meget."

Imidlertid stod jeg og tørrede mine Hænder og kastede Blikket fra den ene til den anden af alle disse Ting, som man jo plejer at gøre, naar man kommer ind paa et fremmed Sted, hvor enhver Ting man ser, er en Fryd for Øjet og Sindet, og jeg blev mig da paa en eller anden knap forstaaelig Maade bevidst, at der var noget her, som dette Menneske vilde overlade til mig selv at opdage. Jeg forstod det godt, og vidste ogsaa, at han gjorde Forsøg paa at hjælpe mig ved enkelte stjaalne Nik og Tegn, hvorfor jeg gjorde mig særlig Umage for at komme paa det rette Spor, da jeg gerne vilde glæde ham. Jeg tog flere Gange fejl, hvad jeg straks lagde Mærke til, men tilsidst forstod jeg, at jeg skulde se lige hen paa Genstanden — hvad jeg kunde mærke af den skjulte Glæde, der uvil-

kaarlig laa i hans Blik til mig. Endelig brød han ud i en munter Latter, gned sig i Hænderne og udbrød: „Der har vi det! De har gættet det; det vidste jeg De vilde — det er et Billede af hende!“

Jeg gik da hen til en lille Hylde af sort Valnødtræ, der hang paa Væggen ligeoverfor mig, og der fandt jeg, hvad jeg for Resten endnu ikke havde lagt Mærke til, nemlig en Ramme, der indesluttede et Daguerretypi-Billede af et af de sødeste og dejligste Pigeansigter, som jeg nogensinde mindes at have set. Manden nød hele Beundringen i mit stirrende Blik, og det lod til, at det fornøjede ham i høj Grad.

„Hun blev nitten paa hendes sidste Fødselsdag,“ sagde han, idet han atter satte Billedet op paa sin Plads; „og det var netop den Dag, vi blev viede. Naar De faar hende at se — ja, vent blot, til De faar hende at se!“

„Hvor er hun? Naar kommer hun tilbage hertil?“

„O, hun er borte nu; rejst hen at se til sin Familie, der boer fyrretyve à halvtredsindstyve Mile herfra. Hun har idag været borte i fjorten Dage.“

„Naar venter De hende tilbage?“

„Idag er det Onsdag. Hun er her tilbage paa Lørdag, henad Aften — omtrent ved Klokken ni, tænker jeg.“

Jeg følte mig stærkt skuffet.

„Det er meget kedeligt, thi da vil jeg være langt borte," sagde jeg halv ærgerlig.

„Borte? Nej dog — hvorfor skal De være borte? Rejs ikke, hun vil tage sig det meget nær."

Denne dejlige Skabning vilde tage sig det nær! Hvis hun selv havde sagt disse Ord, vilde de neppe have glædet mig mere. Jeg følte en dyb, inderlig Længsel efter at se hende, en Længsel, saa brændende, saa alvorlig, at den næsten gjorde mig angst for mig selv; men jeg sagde til mig selv: „Jeg maa skynde mig bort herfra — for min Hjærtefreds Skyld!"

„De forstaar vel, at hun holder af, at Folk kommer her og bliver hos os en Tid — Folk, der ved noget og kan tale derom — Folk som De. Hun glæder sig dertil; thi hun kender selv næsten alt muligt, kan tale med derom, ligesom en lille Fugl — og de Bøger, hun læser, ja, De skulde forundre Dem! Nej, rejs ikke; det bliver jo kun en kort Tid at blive — og hun vil blive saa bedrøvet, naar hun hører De er rejst!"

Jeg hørte vel Ordene, men lagde dog ikke videre Mærke til dem, thi jeg var langt borte i mine Betragtninger og indre Kampe mod mig selv. Han forlod mig saa, men jeg mærkede det knapt. Dog

kom han hurtig tilbage med Billedet af hende, holdt det henimod mig og sagde:

„Saa, sig hende nu op i hendes aabne Ansigt, at De godt kunde have bleven her for at se hende, men ikke vilde."

Synet af hendes Billede kuldkastede alle mine faste Beslutninger; jeg *maatte* blive her, ske hvad der vilde! Samme Aften røg vi en rolig Pibe Tobak sammen og talte til sent ud paa Aftenen om forskellige Ting, men mest om hende; og jeg kan forsikre, at jeg i lang Tid ikke havde tilbragt en saa fornøjelig Eftermiddag. Torsdagen tilbragte vi ligesaa behagelig sammen. Henad Mørkningen kom der en sværtbygget Guldgraver fra en Plads tre Mile borte — en af disse graahaarede, hærdede Nybyggere — hilste os hjærtelig og begyndte en alvorlig Samtale, under hvilken han bemærkede:

„Jeg kom for Resten herover for at spørge om den lille Madam og om, hvornaar hun kommer tilbage. Har Du hørt noget fra hende?"

„Ja, ja; jeg har faaet et Brev. Kunde Du lide at høre det, Tom?"

„Ja, det vilde jeg gerne, hvis Du da ikke har noget derimod, Henry."

Henry tog da et Brev op af sin Kuffert og sagde, at han vilde læse enkelte Brudstykker for os, hvis vi havde Lyst til at høre derpaa, hvorpaa

han begyndte og læste den største Part af Brevet for os — et kærlighedsfuldt, kvindeligt og tiltalende Stykke Manuskript med en Efterskrift fuld af de venligste Hilsener og Bud til Tom, Joe og Charley og andre gode Venner og Naboer.

Da han var færdig med at læse, kastede han et Blik paa Tom og udbrød:

„Haha! Er Du nu der igen! Tag dine Hænder bort og lad mig se dine Øjne. Det gør Du altid, naar jeg læser et Brev fra hende for Dig; det skal jeg skrive og fortælle hende."

„Nej, nej, det maa Du ikke, Henry. Jeg bliver nu gammel, og enhver lille Skuffelse faar mig næsten til at græde. Jeg tænkte, at hun selv vilde komme, og nu er der kun kommen et Brev i Stedet."

„Hvor kunde Du dog tænke det, Tom? Jeg troede, at I alle vidste, at hun først kommer hjem paa Lørdag."

„Lørdag! Nu, det vidste jeg egentlig ikke. Jeg forstaar heller ikke rigtig, hvad der er i Vejen med mig i den sidste Tid. Nu ved jeg det. Har vi ikke alle gjort alt i Stand til hendes Hjemkomst? Jeg maa for Resten af Sted nu, men jeg skal nok være til Stede, naar hun kommer, Gamle!"

Sidste Fredag Eftermiddag kom der en anden graahaaret Veteran spadserende herover fra sin

Hytte, der laa en god Mil borte, og fortalte, at Kammeraterne havde faaet Lyst til at faa sig en lille Lystighed Lørdag Aften; han vilde da spørge, om hun vilde være for træt efter Rejsen til at være med.

„Træt! Hun træt! Lad os nu bare være her! Ved Du ikke, Joe, at hun gerne vilde vaage i seks Uger, naar hun kunde gøre en af Jer en Tjeneste dermed."

Da Joe saa hørte, at der var kommen et Brev, vilde han gerne have Indholdet at vide, og alle de kærlighedsfulde Ord deri gjorde det næsten af med den stakkels gamle Fyr; han sagde, at han nu var et saa gammelt svageligt Vrag, at blot det, at hun nævnte hans Navn, næsten gjorde det af med ham. „Herre min Gud, vi savner hende alle saa forfærdeligt!" sagde han med Taarer i Øjnene.

Lørdag Eftermiddag traf jeg mig selv i, at jeg temmelig hyppigt trak mit Uhr op af Lommen og saa paa det. Henry saa det ogsaa, og bemærkede med en forundret Mine: „De tror da ikke, at hun allerede kan være her, vel?"

Jeg følte mig truffen og blev lidt forlegen, men lo blot og sagde, at det var kun en Vane hos mig, naar jeg ventede noget. Han syntes dog ikke ganske at være tilfreds med det Svar, og fra det Øjeblik begyndte han at vise sig urolig. Fire Gange

fulgte han med mig op ad Vejen til et Punkt, hvorfra man kunde se langt bort; der blev han saa staaende, holdt Haanden over Øjnene og stirrede ud i det fjerne. Flere Gange sagde han: „Jeg er ængstelig til Mode, rent ud ængstelig. Jeg ved, at hun ikke kan være her før omtrent Klokken ni, men alligevel er der noget, der ligesom siger mig, at der maa være sket noget. Tror De ikke, at der er hændet noget?"

Jeg begyndte med at le ad ham for hans barnagtige Ængstelser; men da han flere Gange gentog sine Ord, tabte jeg Taalmodigheden og begyndte at tale haardt til ham. Mine Ord syntes at gøre ham forlegen og tage Modet fra ham; de havde saaret ham og gjort ham mismodig, og jeg bandede mig selv for at have handlet saa grusomt og slet imod ham. Derfor blev jeg ogsaa glad, da Charley, en anden Veteran, kom herover henad Aften og satte sig ned ved Siden af Henry for at høre det sidste Brev og snakke med ham om Forberedelserne til at byde hende Velkommen. Charley brugte mange venlige Ord og gjorde sit bedste for at forjage vor Vens Misstemning og mørke Forudanelser.

„At noget skulde hændes for hende? Nej, Henry, det er jo noget rent Snak. Der kan ikke ske noget, det maa Du dog vide; Du kan derfor være

ganske rolig. Og hvad meldte Brevet? Sagde det ikke, at hun var rask, og at hun vilde være her ved Nitiden, ikke sandt? Har Du nogensinde oplevet, at hun svigtede sit Ord? Nej, det har Du vist ikke. Vær derfor ikke bange, hun vil komme — det er ligesaa sikkert, som at Du er bleven født. Nej, kom nu og lad os tage fat paa at pynte op; vi har ikke megen Tid tilovers."

Snart efter kom ogsaa Tom og Joe, hvorpaa vi alle tog fat paa at pynte hele Huset med Blomster. Henad Klokken ni sagde de tre Guldgravere, at da de havde bragt deres Instrumenter med, kunde de ligesaa godt begynde at spille op, thi de unge Piger og Karle vilde snart komme, og de længtes naturligvis efter en god, gammeldags Svingom. Instrumenterne var en Violin, en Banjo og en Klarinet. De tre Musikanter tog Plads Side om Side og begyndte at spille nogle raske Danse, hvortil de slog Takten med deres svære Støvlehæle.

Klokken var tæt til ni. Henry stod i Døren med Blikket rettet opad Vejen; paa Grund af hans indre Uro formaaede han ikke at holde sig rolig, men bevægede Fødderne frem og tilbage. Man havde faaet ham til at drikke sin Kones Skaal flere Gange, og endelig udbrød Tom:

„Nu alle Mand! Et Glas til, og saa er hun her!"

Joe bragte Glas paa en Bakke og bød dem omkring. Jeg greb efter et af de to tiloversblevne Glas, men Joe brummede sagte:

„Lad det staa — tag det andet!"

Det gjorde jeg da; Henry tog det sidste. Han havde knap drukken ud, før Uret begyndte at slaa. Han lyttede efter til det havde ophørt at slaa, og hans Træk blev blegere og blegere; endelig sagde han:

„Kammerater, jeg er næsten syg af Angst. Hjælp mig — jeg er nødt til at lægge mig."

De førte ham hen til en Sofa, hvor han sank sammen i en søvnlignende Tilstand; men pludselig sagde han med tonløs Stemme, ligesom en, der taler i Søvne:

„Kan I ikke høre Hestetrampen? Er de komne?"

En af de Gamle svarede, idet han bøjede sig ned til hans Øre:

„Det var blot Jimmy Parrish, der kom for at sige, at de Rejsende var forsinkede, men at de er et Stykke herfra paa Vejen og vil snart komme. Hendes Hest er bleven halt, men hun vil være her om en halv Time."

„Oh, hvor jeg er glad ved, at der intet ondt er hændet."

Neppe var disse Ord ude af hans Mund, før

han sov ind. I en Haandevending trak alle disse raske Fyre nu hans Klæder af ham og bar ham ind i hans Seng i det Værelse, hvor jeg havde vasket mine Hænder. Derpaa lukkede de Døren og kom tilbage. Lidt efter syntes de at være i Begreb med at bryde op, hvorfor jeg sagde: „Vær saa god at blive her lidt endnu, mine Herrer. Hun kender jo ikke mig; jeg er en Fremmed for hende."

De saa paa hinanden, og Joe sagde:

„Hun? Den Stakkel, *hun har nu været død i nitten Aar!*"

„Død?"

„Ja, eller noget endnu værre. Hun rejste hen at se til sine Slægtninge et halvt Aar efter at hun var bleven gift, og paa Tilbagevejen blev hun en Lørdag Aften overfaldet og taget til Fange af Indianere omtrent fem Mil herfra; fra det Øjeblik er der aldrig hørt noget fra hende."

„Og som Følge heraf mistede han altsaa Forstanden?"

„Ja, han har aldrig været ved sin Samling siden. Men han bliver kun rigtig syg, naar den bestemte Dag kommer. Saa tager vi os for at komme herop, tre Dage før den Dag, hun skulde være kommen, for at opmuntre ham og spørge efter, om han har hørt fra hende; og endelig om Lørdagen kommer vi alle, pynter Huset med

Blomster og gør alt istand til at faa en lille Dans. Saaledes har vi gjort nu i nitten Aar. Den første Lørdag var vi syvogtyve her, naar vi ikke regner Pigebørnene med; nu er vi kun tre tilbage, og alle Pigebørnene er borte. Vi giver ham en Sovedrik, for at han kan falde i Søvn, ellers vilde han blive rasende; saa er han rask i hele det paafølgende Aar — og tror, at hun er hos ham indtil tre à fire Dage før Tiden igen er omme; saa begynder han at se efter hende igen, faar sit gamle, stakkels Brev frem, og vi kommer alle og beder ham læse det for os. Ja, De ved ikke, hvilken Skat hun var!"

··· En verdensberømt Bog ···
for Drenge og Ungdommen:

Mark Twain:

Toms Eventyr

Mark Twains *berømte Bog for Drenge og Ungdommen:* **„Toms Eventyr"** *er udkommen i en meget festlig udstyret og yderst billig Udgave paa 200 Sider forsynet med 32 Billeder af* **Louis Moe.** *Prisen er kun 1 Kr. 75 Øre heftet, 2 Kr. kartoneret.*

Af Pressens Udtalelser om denne Bog anføres følgende Uddrag:

„Til Glæde for alle raske Drenge har Langhoffs Forlag udsendt en illustreret Udgave af Mark Twains muntre Fortælling „Toms Eventyr" i en udmærket Oversættelse. Det er en Fortælling om en Drengs Oplevelser og Eventyr, Gavtyvestreger, Glæder og Sorger. Mark Twain overgaar næsten sig selv i denne Bog, der vil ikke findes en af hundrede Drenge, hvis Øjne ikke vil gløde af Begejstring for ham efter Læsningen af denne Bog, og Louis Moes udmærkede Billeder forhøjer i høj Grad Bogens Værdi. „Toms Eventyr" skildrer Mark Twains egen Barndom, hans og hans Kammeraters Oplevelser. Fremstillingen er mesterlig og fuld af indgaaende Forstaaelse til, hvad der rører sig i friske Drenges Verden. Baade unge og ældre vil more sig lige godt ved at læse den. Vi kender Børn, ogsaa Piger, der Gang paa Gang har læst disse Historier om lille Toms mangeartede Hændelser. Kapitlet om Tom, der til Straf skulde tjære sin Tantes Plankeværk, er klassisk. Af alle Mark Twains meget læste Bøger er „Toms Eventyr" den mest læste. I mange Udgaver er den kommen, og alle er de bleven revne væk. Men det er ogsaa den pragtfuldeste Bog for raske Drenge. Den Dreng, der finder „Toms Eventyr" paa sit Julebord, bliver ikke narret. 200 store Sider med 32 Billeder. Pris heftet kun 1 Kr. 75 Øre. Kartoneret 2 Kr."

Bogen faas i enhver Boghandel.

Kønslivet og dets Love

af

Dr. Anton Nyström,

praktiserende Læge i 30 Aar og Forstander for „Stockh. Arbejder-Institut".

2den Udgave
efter Originalens
13. Tusinde.
Pris 3 Kr. 90 Øre.

„Jeg vil lade Sundheden tale sit Sprog og Sygdommen sit; jeg vil forkynde Naturens Love for dem, som vil forstaa dem, og vise de Ødelæggelser, som følger, naar man forbryder sig mod disse Love."
(Af Forfatterens Forord.)

KUNDSKAB om Menneskets Kønsliv er af overordentlig Betydning for alle, baade Mænd og Kvinder. Alligevel raader der i vide Krese, saavel blandt gifte som ugifte, megen Ukendskab dertil, og denne er Aarsag til utallige baade legemlige og aandelige Lidelser og Ulykker. Vel er der tidligere fremkommet Arbejder, der har forsøgt at give Oplysning om dette yderst vigtige Spørgsmaal, men intet af disse har været fremstillet fuldt objektivt videnskabeligt med moderne Fordomsfrihed og uden mere eller mindre æstetisk Tendens. I sin Bog „Kønslivet og dets Love" har den fremragende Læge Dr. Anton Nyström lagt sit vægtige Avtoritetsord til Grund for en sund og human Opfattelse af Spørgsmaalet. Han fortæller klart og jævnt, uden Omsvøb, men med stor Kærlighed til den Opgave, han har sat sig: paa videnskabelig Grundlag at bidrage til en sund og sand Forstaaelse af Kønslivet i Overensstemmelse med det virkelige Liv og Naturens Love. — Bogen er i kort Tid udkommet i store Oplag paa Svensk — Tysk — Engelsk — Finsk — Fransk — Hollandsk og nu i 2. Udg. paa Dansk og har overalt vundet stærk Udbredelse samt Anerkendelse af Fagmænd.

Bogen faas i enhver Boghandel.

Illustreret Legebog

ved **ANNA ERSLEV.**

348 Sider med **257 Billeder. 2 Kr. indb.**

3. Udgave.

Denne store smukt udstyrede Bog med farvetrykt Bindomslag sælges for den fabelagtig billige Pris af kun 2 Kr. indb. eller i 2 Afdelinger, hvoraf hver sælges for sig à 1 Kr. indb.

INDHOLD AF I. AFDL.: ***Friluftslege:*** **Fangelege og andre Friluftslege. — Løb og Spring. — Sne- og Isglæder. — Friluftsspil.**

Stuelege. **— Tankelege. — Pantedomme. — Smagsalbum.**

Sanglege og Spil: **Sanglege. — Stuespil, Brædtspil** o. a. **— Morskabsspil m. Kort. — Kabaler.**

Ialt 168 store Sider med 85 Billeder. 1 Kr. indb.

INDHOLD AF II. AFDL.: **Den sorte Kunst og dens Løndom, Tryllekunster** og lign. **— Skæmtekunster. — Lette Kortkunster. — Smaapigers Madlavning. — Komedier og Tableauer. — Paparbejder. — Den lille Maler. — Lege med Papir. — Forskellige Sysselsættelser. — Den lille Samler. — Systue for Dukker. — Børnenes Have. — Bogstav-, Billed- og Udregningsopgaver. — Andet Hovedbrud. — Det allerbedste Legetøj. Opløsninger paa Opgaver og Hovedbrud.**

Ialt 180 store Sider med 175 Billeder. 1 Kr. indb.

Fra over 100 forskellige Blade haves Udtalelser om „Illustreret Legebog", der alle ere Ros paa Ros.

En af Udtalelserne om „Illustreret Legebog" lyder saaledes: „Det er allerede nogen Tid siden, ovennævnte Bog blev os tilsendt til Anmeldelse; vi har med Vilje ladet den henligge uomtalt til nu, fordi vi ved, at det særlig er ved denne Tid, Folk begynder at tænke paa, hvad de skal glæde Børnene med til Julen. *Til dem siger vi:*

Køb „Illustreret Legebog"! De vil næppe fortryde det.

Forfatterinden fortjener Forældres og Børnevenners Tak for sit Arbejde.

Bedstemors Kabalebog

33 UDVALGTE KABALER MED 26 BILLED-FREMSTILLINGER

48 Sider i stort Format. Pris heftet 75 Øre.

Trykt paa tykt, glittet Papir og smukt Omslag.

Saa flyv da ud i Verden,
du lille Kabalebog,
og glæd de trætte gamle,
som døser i deres Krog,
glæd ogsaa Ungdomsflokken,
som kommer fra Arbejd hjem —
det er en uskyldig Morskab
at lægge Kortene frem.

Bogen indeholder et Forord af Udgiverinden, Bedstemor, hvori hun siger, at hun nu paa sine gamle Dage maa opleve, at Kabalerne paany kommer paa Mode. Det har givet hende Ideen til Bogen, og den lille, nydeligt udstyrede Bog med 33 udvalgte Kabaler og 26 fixe Tegninger, som fremfor lange Forklaringer letter Forstaaelsen, har gjort saa megen Lykke og fundet saa mange Venner og Veninder, at den nu er udkommet i 4. Oplag. „Bedstemors Kabalebog" koster kun 75 Øre og faas i enhver Boghandel. Den vil være en sand Lækkerbidsken for alle de mange, baade ældre og yngre, der holder af at lægge Kabaler.